

BULLARII ROMANI
C O N T I N U A T I O
SUMMORUM PONTIFICUM
CLEMENTIS XIII. CLEMENTIS XIV.
PII VI. PII VII. LEONIS XII.
ET PII VIII.

CONSTITUTIONES, LITERAS IN FORMA BREVIS
EPISTOLAS AD PRINCIPES VIROS, ET ALIOS
ATQUE ALLOQUUTIONES COMPLECTENS

QUAS COLLEGIT

ANDREAS ADVOCATUS BARBERI

CURIÆ CAPITOLII COLLATERALIS
ADDITIS SUMMARIIS, ADNOTATIONIBUS, INDICIBUS
OPERA, ET STUDIO

RAINALDI SEGRETI I. C.

TOMUS SEPTIMUS
CONTINENS PONTIFICATUS

PII VI.

ANNUM NONUM AD DUODECIMUM

R O M Æ
EX TYPOGRAPHIA REVERENDÆ CAMERÆ APOSTOLICÆ

1845.

INDEX RUBRICARUM OMNIUM CONSTITUTIONUM

Q U Æ

IN HOC TOMO SEPTIMO

C O N T I N E N T U R

ANNO IX.

CDXX.

Confirmantur regulæ, et constitutiones fratrum ordinis beatæ Mariæ de Monte Carmelo exalceatorum nuncupatorum congregationis Portugallicæ pag. 1

CDXXI.

Facultas vice-legato Avenionensi ad dirimendas controversias inter ministros, et subditos S. S. comitatus Venayssini ex una, et subditos regis christianissimi ex altera partibus. 85

CDXXII.

Confirmatio decreti congregationis disciplinæ regularis super approbatione constitutionum duorum recessuum ordinis sancti Francisci de observantia reformatorum. ibid.

CDXXIII.

Congregationis Mantuanæ, et provinciarum omnium ordinis Carmelitici calceati reformatorum ad provincias antiquæ observantiæ nuncupatas aggregatio, et unio 87

CDXXIV.

Confirmatio resolutionis congregationis particularis a S. S. deputatæ, qua congregatio Doctrinæ Christianæ ad instar congregationis presbyterorum sæcularium redigitur 90

CDXXV.

Monialibus monasterii sanctæ Catharinæ civitatis Casertensis indulgetur, ut uti possint titulo monasterii pontificii. 92

CDXXVI.

Confirmatio statuti editi in loco nuncupato= *Baucoz* super damnis datis in honis ejusdem loci. 93

CDXXVII.

Confirmatio compositionis inter Amantium Lepri, et ordinem Hierosolymitanum factæ 96

CDXXVIII.

Confirmantur articuli pro hospitali amenium civitatis Avenionensis 99

CDXXIX.

Erectio episcopalis ecclesiæ Tudelensis 105

CDXXX.

Ampliatio, et extensio chirographorum san. mem. Clementis pp. XIV. prædecessoris, et S. S. super causis alimentorum signatorum pro conservatorio beatæ Mariæ virginis in Cœlum Assumptæ urbis. 115

CDXXXI.

Deputantur tres iudices ad definiendas sine strepitu iudicii controversias, et lites super qualitate dignitatum canonicalium, et beneficiorum ecclesiæ cathedralis Leyrensis pendentes. 116

CDXXXII.	
Erectio terræ Vetrallæ Viterbiensis diœcesis in civi- tatem. „	117
CDXXXIII.	
Imminutio festorum in diœcesi Pinhelensi . . . „	118
CDXXXIV.	
Suppressio tituli collativi simplicis cappellaniæ, et illius reductio ad legatum piom ad notum se- renissimæ reginæ fidelissimæ „	119
CDXXXV.	
Mandatum, ut in posterum in diœcesi Ariminensi diebus festis nundinæ celebrari nequeant . . „	121
CDXXXVI.	
Erectio sedis archiepiscopalis latini ritus in civitate Moliloviensi in Alba Russia „	122
CDXXXVII.	
Exemptio se uibarii Urbvetapæ ab onere solvendi quo- libet biennio scuta centum monasterio Nominis Jesu ejusdem civitatis vigore hæreditatis Cap- pellecti „	124
CDXXXVIII.	
Beatificatio venerabilis ancillæ Dei Mariæ Annæ a Jesu tertii ordinis Discalceatorum beatæ Mariæ virginis redemptionis captivorum „	127
CDXXXIX.	
Confirmatio donationis cappellæ, seu ecclesiæ fra- tribus ordinis Prædicatorum civitatis Portugal- lensis a regina fidelissima factæ „	128
CDXL.	
Approbatur resolutio confraternitatis sanctæ Mariæ su- pra Mercatores nuncupatæ civitatis Recanatensis super manutatione unius juvenis, qui in urbe studiis vacet, et confraternitatis negotia gerat „	129
CDXLI.	
Commissio super instructione promovendorum ad ar- chiepiscopatus Iudianos. „	131
CDXLII.	
Supprimitur monasterium monialium in loco di Cer- reto Spoletanæ diœcesis existens, et applicantur ejus bona conservatorio puellarum ibi erigendo,,	133

CDXLIII.	
Facultas confraternitati sanctissimæ Trinitatis redem- ptionis captivorum Lucanæ civitatis erogandi por- tionem elemosynarum pro redemptione captivo- rum perceptarum in expositionem sanctissimi Sa- cramenti „	135
CDXLIV.	
Provincia Lusitana congregationis clericorum regula- rium ministrantium infirmis se jungitur a con- gregatione prædicta, et erigitur in novam con- gregationem „	136
CDXLV.	
Beatificatio servi Dei Laurentii a Brondusio sacer- dotis professi ordinis minorum sancti Francisci Cappuccinorum „	138
CDXLVI.	
Supprimitur monasterium, seu præpositura in In- dersdorff canonicorum regularium in Bavaria exi- stens, et applicantur ejus bona mensæ capitu- lari ecclesiæ collegiatæ sanctæ Mariæ Monachii „	140
CDXLVII.	
Beatificatio ancillæ Dei Joannæ Mariæ Bonomi mo- nialis professæ ordinis sancti Benedicti . . „	142
CDXLVIII.	
Congregationi presbyterorum sæcularium oratorii san- cti Philippi Nerii civitatis Maccratensis conce- duntur, seu communicantur privilegia alias con- cessa congregationi Bononiensi ejusdem oratorii sancti Philippi Nerii „	143
CDL.	
confirmantur constitutiones canonicorum regularium ordinis sancti Augustini congregationis Colim- briensis „	145
CDLI.	
Confirmatio privilegiorum concessorum ecclesiæ sancti Nicolai civitatis Tolentini, illiusque erectio in basilicam minorem „	215
CDLII.	
Convictricibus monasterii, seu congregationis sancti Philippi Nerii vulgo <i>le Filippine</i> de urbe indul- getur, ut obtinere valeant subsidia dotalia, quæ per confraternitates urbis distribuuntur . . „	217
CDLIII.	
Concessio diversarum indulgentiarum assequendarum in ecclesiis clericorum regularium Theatinorum	

justa speciem operum piarum ibidem præstan-
darum 218

CDLIII.

Suppressio, et extinctio archiconfraternitatis sancta-
rum Catharinæ, et Ursulæ de urbe, et con-
cessio ejus ecclesiæ, et mansionum congregationi
presbyterorum sæcularium de Ecclesiastico Sub-
sidio nuncupat. ibid.

CDLIV.

Facultas utendi velo nigri coloris pro sororibus con-
servatorii sanctæ Marthæ civitatis Elborensis or-
dinis beatæ Mariæ virginis de Monte Carmelo
nuncupatæ 221

CDLV.

Statuitur alternativa, quoad officia inter fratres or-
dinis sancti Francisci de Paula Minorum nuncu-
patorum provincie utriusque Castellæ ibid.

CDLVI.

Licentia monialibus monasterii sancti Simonis della
Martorana nuncupati civitatis Panormitanæ egre-
diendi quatuor vicibus singulis annis e clausura
dicti monasterii 223

CDEVII.

Plenipotentia domini cardinali Pallavicinio ad con-
cludendum quendam tractatum super contro-
versis exortis inter Rempublicam Venetorum,
et sanctam Sedem 224

CDLVIII.

Monialibus sanctæ Catharinæ Viterbii conceditur in-
dultum admittendi sarcinatricem intra claustra
monasterii ibid.

CDLIX.

Monialibus monasterii sancti Dominici Viterbii in-
dulgetur, ut admitti valeant intra claustra mo-
nasterii sacerdotem ad missæ sacrificium cele-
brandum 225

CDLX.

Unio conventus Alexandrini ordinis fratrum sancti
Francisci de Paula Minorum nuncupatorum,
alias provincie Mediolanensi addicti, provincie
Taurinensi ejusdem ordinis 226

CDLXI.

Subjectio seminarii episcopalis Salamantini parochia-
litati ecclesiæ cathedralis 227

CDLXII.

Ad inducendam pacem, et tranquillitatem inter fra-
tres sex conventuum ordinis sancti Francisci re-
formationis sancti Bonaventuræ statuitur alter-
nativa in electione guardiani conventus sancti
Bonaventuræ de urbe 228

CDLXIII.

Ampliatio privilegiorum concessorum militiæ, et equi-
tibus regis christianissimi positus sub protectione
beatæ Mariæ virginis immaculatæ 229

CDLXIV.

Imminutio festorum in diocesi Lincana 230

CDLXV.

Declaratur, quod literæ apostolicæ constitutionum
canonicorum regularium sanctæ Crucis Collim-
briensis ad nullius personæ supplicationem fue-
runt concessæ 231

CDLXVI.

Iustante confraternitate domus Misericordiæ civitatis
Lisbonensis declaratur commutatio centum qua-
draginta duarum cappellaniarum alias ab eadem
Sua Sanctitate facta, quæ nunc attribuantur be-
photrophio per eandem confraternitatem admi-
nistrato 232

CDLXVII.

Committitur episcopo de Arequipa in Indiis, ut con-
cedat monialibus de velo albo nuncupatis mo-
nasterii sanctæ Theresiæ a Jesu ordinis beatæ
Mariæ de Monte Carmelo dictæ civitatis facul-
tatem sumendi velum nigrum, earum tamen ac-
cedente consensu 234

CDLXVIII.

Imminutio festorum in civitate, et diocesi Palen-
tina 235

CDLXIX.

Imminutio festorum in civitatibus, et diocesisibus Au-
ximana, et Ciugulana invicem perpetuo unitis,, 236

CDLXX.

Sororibus conservatorii sanctæ Marthæ civitatis El-
borensis ordinis beatæ Mariæ de Monte Carmelo
regularis observantiæ communicantur privilegia
omnia spiritualia dumtaxat, quæ ordini nuncu-
pato beatæ Mariæ virginis de Monte Carmelo
reperiuntur concessa 237

CDLXXI.	
Declarantur, et reformantur constitutiones nonnullae latae ad constituendam methodum pro electione deputatorum congregationis secretae ecclesiae sancti Joannis Baptistae nationis Florentinorum in urbe.	238
CDLXXII.	
Suppressio ecclesiae episcopalis Neostadiensis cum illius diocesis perpetua unione metropolitanae ecclesiae Vicuensis in Austria, nec non erectionis alterius episcopatus sancti Hippolythi in oppido ejusdem nominis	240
CDLXXIII.	
Erectio sedis episcopalis in ecclesia Linciensis	247
CDLXXIV.	
Congregatio Lusitana monachorum exalceatorum sancti Pauli primi eremitae erigitur in veratu religionem	255
CDLXXV.	
Deputatio antistitis graecis ritus in regno Siciliae ultra Pharam, qui sine licentia ordinariorum promoveri valeat ad sacros ordines Italos Graecos incolae ejusdem regni in ecclesia sancti Demetrii loci della Piana diocesis Panormitanae	257
CDLXXVI.	
Imminutio festorum in civitate, et diocesi Senogalicensi	259
ANNO X.	
—	
CDLXXVII.	
Monasteria sanctorum Vincentii, et Anastasii, ad aquas Salviae urbis, sancti Bartholomaei Ferrariae, et sanctae Mariae Faventiae, ununtur provinciae Romanae ordinis Cisterciensis	261
CDLXXVIII.	
Confirmatio applicationis nonnullorum bonorum ecclesiae parochialis in Szvelice Placcensis diocesis ab episcopo ejusdem diocesis facta.	262
CDLXXIX.	
Nonnulla monasteria ordinis Carthusiensis Hispaniarum dismembrantur, et eriguntur in novam congregationem	264
CDLXXX.	
Commissio ad dirimendas controversias ortas inter subditos sanctae Sedis civitatis Avenionensis ex	

una, ac subditos regis christianissimi ex altera partibus 265

CDLXXXI.

Commissio archiepiscopo Sebastensi nuncio Hispaniarum, ut nonnullae agat pro reformatione ordinis fratrum beatae Mariae virginis de monte Carmelo Hispaniarum 266

CDLXXXII.

Facultas perpetua superiori, et presbyteris parochialis ecclesiae sancti Sulpitii civitatis Parisiensis dandi fidelibus in articulo mortis constitutis apostolicam benedictionem 267

CDLXXXIII.

Declaratio, ac immutatio circa aliquam partem constitutionum monachorum sancti Pauli primi eremitae congregationis Lishoneusis 268

CDLXXXV.

Indulgentia assequenda ab eis, qui occasione capituli generalis visitaverint ecclesias ordinis Cisterciensis congregationis reformatae sancti Bernardi, 269

CDLXXXVI.

Facultas vendendi annuos census, eosque erogandi in fabricam cathedralis ecclesiae Urbevetae 270

CDLXXXVII.

Instante rege catholico conceditur indultum clero saeculari, et regulari recitandi officium sancti Josephi sub rita semiduplici 272

CDLXXXVIII.

Instante rege catholico indulgetur, ut clorum, tam saecularum, quam regularum recitare possit officium, et missam sancti Paschalis Baylon 273

CDLXXXIX.

Ampliatio facultatum alias R. P. D. Josepho Vinci concessarum ad promovendum commercium in civitate Fabrianaensi, et ad erigendum inibi xenodochium, aliaque peragenda ibid.

CDXC.

Concessio juris privativi utendi machinis ad fabricationem pulveris Nicosianae favore marchionis Gioja, Caroli Sartori, et fratrum Rossetti 275

CDXCII.

Impositio vectigalis solvendi in confectione testamentorum, seu codicillorum, et super quodam cadavore, seu musti, in diocesi Viterbiensi, Tu-

scanensi, Sutrina, alibique favore nosocomii ex- positorum Viterbii	277	DIII.	Supprimitur confraternitas sancti Sebastiani civitatis sancti Angeli in Vado, et applicatur ejus bonum nosocomio dictae civitatis	307
CDXCIII.		DIV.		
Confirmatio decreti congregationis Sacrorum Rituum, quo officium, et missa in memoriam beatæ Ma- riæ Annæ pro universo ordine excoeleatorum beatæ Mariæ virginis de Mercede Redemptionis captivorum alias adprobat. ad utrumque ele- reguorum regi catholico subjectorum extenditur,,	281	Facultati medicæ universitatis studii generalis Ave- nionensis conceditur jus suffragii in electione pri- micarii dictæ universitatis		309
CDXCIV.		DV.		
Confirmantur, seu de novo conceduntur facultates pro constructione valtudinarii Imolensis	282	Damnatis ad triemes Cameræ Apostolicæ indulgetur, ut dum fuerint in statione vulgo <i>Darsena</i> civi- tatis Centumcellarum, quibusdam festis diebus servilibus operibus vacare possint		310
CDXCV.		DVI.		
Confirmatio permutationis duarum ecclesiarum paro- chialium in diocesi Fesulana	283	Concessio juris privati favore ducis Stephani Car- boni fundendi ferrum in civitate Vetrallæ, il- liusque districtu		311
CDXCVI.		DVII.		
Facultas vescendi carnibus, et lacticiis diebus pro- hibitis pro pretoriana cohorte Ferdinandi regis Hispaniarum infantis.	284	Confirmatio capitulorum editorum super separatione nationum Venetæ, et Lombardo Austriacæ, pro clericis congregationis Somaschæ.		313
CDXCVII.		DVIII.		
Confirmantur regulæ, seu constitutiones fratrum or- dinis Pœnitentiæ nuncupatorum	ibid.	Confirmatio concordiæ inter Sedem apostolicam, et Reipublicam Venetam initæ super derivatione aquarum		315
CDXCVIII.		DIX.		
Communicatio gratiarum, et privilegiorum alias con- cessorum fratribus ordinis sancti Francisci facta favore fratrum Pœnitentiæ nuncupatorum.	299	Confirmatio septem decretorum ad relationem a se- cretis congregationis rebus consistorialibus pro- positæ, ac creationis septem commendarum ab- batialium ex totidem monachorum monasteriis in regno Poloniæ, et magnâ Lithuanicæ ducatu		322
ID.		DX.		
Facultas erigendi in Americæ Septentrionalis, et Me- ridionalis provinciis custodias fratrum ordinis sancti Francisci de observantia	301	Monasterio Obvensi ordinis Cisterciensis diocesis Po- snanensis uniantur, et incorporantur tres pa- chiales ecclesiæ		325
D.		DXI.		
Confirmatio unionis septem confraternitatum in ec- clesia extinctæ societatis Jesu Lisbonensis civitatis existentium, quoadusque xenodochium dictæ ci- vitatatis aliunde provideatur.	302	Reintegratio terræ Trebii Spoletanæ diocesis ad ho- iores civitatis.		326
DI.		DXII.		
Commissarius monasterii monialium ordinis beatæ Ma- riæ virginis de Monte Carmelo civitatis Capuanæ conceditur indultum utendi privilegiis provincia- lium titularium Dacicæ, cum voto in capitalis ge- neralibus	304	Extensio indulti recitandi officium, et missam beatæ Agnætis ad moniales monasterii sanctæ Claræ ci- vitatatis Carthaginensis in Indiis		328
DII.				
Confirmatio decreti super concessione signi clero sæ- culari Greco-Rutheno a congregatione de Pro- paganda Fide lati	305			

DXIII.

Supprimatur hospitale Peregrinorum terræ Monticelli
burgi sancti Domini, et applicentur ejus bona
in erectionem xenodochii in eadem terra . . . 329

DXIV.

Damnatio, et prohibitio libelli, cui titulus = *Uni-
versalis professio fidei omnium religionum 1784*
sano hominis intellectui dicata = 330

DXV.

Confirmatio statutorum universitatis, et hominum
artis texendorum tibialium urbis 333

DXVI.

Damnatio, et prohibitio libri Germanico idiomate
editi, cui titulus latine sonat = *Quid continent*
documenta antiquitatis christianæ de auriculari
confessione? = Vindobonæ apud Josephum No-
bilem 339

DXVII.

Declaratur literæ apostolicæ dicitur 7 julii 1779 editæ
super applicatione, et perceptione nonnullorum
legatorum piorum in civitate Lisbonensi . . . 342

DXVIII.

Confirmatio decreti congregationis Rituum super cle-
vatione ritus officii, et missæ beatæ Mariæ de
Bethlehem 344

DXIX.

Confirmatur decretum congregationis Rituum super
approbatione electionis sancti Josephi in patro-
num principalem ordinis Bethlehemitarum in
Iodiis occidentalibus existentium. 345

DXX.

Dismembratur provincia Polona ordinis sancti Pauli
primi eremitæ, et erigitur in novam congre-
gationem cum confirmatione capitulorum. . . 346

DXXI.

Reformatio partis constitutionum capitularium me-
tropolitanæ ecclesiæ Toletanæ super probatio-
nibus nobilitatis capitularium 348

DXXII.

Præscribuntur annuæ taxæ, seu contributiones fa-
vore monasterii urbis ordinis Carthusiensis. . . 349

DXXIII.

Confirmantur decreta, et rescripta Sææ Sanctitatis,
quibus domus Hispellis, et Eugubii ad presby-

teros sæculares oratorii sancti Philippi Neri spe-
ctantes donantur, aliaque disponuntur. 350

DXXIV.

Indultum, ut in novendiali præcedenti festum san-
ctissimæ Trinitatis, et singulis primis domini-
cis ejusque mensis, missam sanctissimæ Trini-
tatis cum Gloria, et Credo celebrari facere pos-
sint confratres confraternitatis sanctissimæ Tri-
nitatis in parochiali sanctæ Mariæ ad Nives ci-
vitatatis Hispalensis 352

DXXV.

Unio conventus canonicorum sæcularium congrega-
tionis sancti Joannis evangelistæ alteri conven-
tui ejusdem congregationis de Sabregas nuncu-
pato civitatis Lisbonensis, nec non unio paro-
chialis ecclesiæ jam dirutæ eidem conventui cum
facultate rectori pro tempore dicti conventus
nominandi ad curam animarum unitæ parocciæ, . . . 353

DXXVI.

Reformantur nonnullæ constitutiones congregationis
Lusitanæ monachorum excalceatorum sancti Pau-
li primi eremite 355

DXXVII.

Declaratio circa professionem a nonnullis monachis
ordinis sancti Hieronymi commissam 357

DXXVIII.

Conceditur duci Mediolanensi jus nominandi ad be-
neficia ecclesiastica etiam majora in singulis ec-
clesiis ducatus Mediolani, et Mantuæ 360

DXXIX.

Translatio confraternitatis tertii ordinis sancti Fran-
cisci loci de Tilheiras Lisbonensis diocesis ibid.

DXXX.

Facultas clero sæculari civitatis, et diocesis de Quito
in Indiis celebrandi officium, et missam beatæ
Mariæ virginis de Bethlehem 362

DXXXI.

Beatæ Mariæ virginis officium alias pro ordine Be-
thlemitarum adprobaturum extenditur ad clerum
sæcularem civitatis, et diocesis de Cuzco 363

DXXXII.

Indulgetur canonicis collegiæ di Cantiano Eugubi-
næ diocesis, ut rochetto, et mozzetta uti pos-
sint 364

DXXXIII.

Confirmatio transactionis inter episcopum Constantiensem ex una, et abbatem Einsidlensem ex altera parte super punctis jurisdictionalibus inita, 365

DXXXIV.

Facultas abbati Einsidlensi pro tempore existenti conferendi sacramentum confirmationis catholicis occultis, nec non consecrandi certas ecclesias, 369

ANNO XI.

DXXXV.

Committitur episcopo Burgi sancti Domini, ut acceptet dimissionem curæ animarum ecclesiæ sancti Joannis Baptistæ monialium ordinis sancti Benedicti diocesis civitatis adnexæ ab eisdem monialibus factam, illamque transferat ad aliam ecclesiam, 370

DXXXVI.

Allocutio habita ad comitem Aloisium Braschium Honestum cum eidem solenni ritu imposuit magnam crucem ordinis sancti Mauritii, et Lazari a serenissimo Sardinie rege transmissam, 373

DXXXVII.

Congregationi presbyterorum Conceptionis beatæ Mariæ virginis civitatis Compostellanæ conceditur facultas celebrandi missam votivam ejusdem beatæ Mariæ virginis singulis anni sabbathis., 377

DXXXVIII.

Imminutio festorum in civitate, et diocesi Elborensi., 378

DXXXIX.

Confirmatio statutorum universitatis *degli Affidai* vulgo nuncupat. de urbe, 379

DXL.

Statuitur, ut exceptis diebus in quibus jejunium servare ex suis constitutionibus tenentur cibus, quibus omnes in Ecclesia fideles utantur, clerici congregationis ss. Crucis, et Passionis vesci possint, atque in dictis diebus ovis, et lacticiis uti valeant., 386

DXLI.

Erectio sedis Tarnoviensis, 387

DXLII.

Concessio indulgentiæ plenariæ assequendæ ab eis, qui occasione capituli generalis ecclesiarum clericorum regularium sancti Pauli Decollati visitaverint, 394

DXLIII.

Confirmantur articula pro collegiis Foccioli, et Umbriæ invicem unitis., 395

DXLIV.

Imminutio festorum in abbate seu loco de Balsain Nullius diocesis provinciæ Toletanæ, 397

DXLV.

Facultas magno magistro hospitalis Hierosolymitani confirmandi nonnullas conventiones quoad erectionem novæ linguæ Anglo Bavariæ, 398

DXLVI.

Révocatio juris conferendi beneficia ecclesiastica in statu Avenionensi, et comitatu Venaissyno, ac aliarum domus Lauritanæ, 399

DXLVII.

Ut in ecclesiis fratrum ordinis minorum sancti Francisci de Paula in regno Majoricæ existentibus singulis sabbathis missa beatæ Mariæ virginis septem dolorum celebrari possit., 401

DXLVIII.

Confirmatur quædam capitularis resolutio ecclesiæ Leodiensis super cursu studiorum, 402

DIL.

Concessio indulgentiæ plenariæ assequendæ ab iis, qui die septima julii visitaverint ecclesias fratrum ordinis sancti Francisci Cappuccinorum, 403

DL.

Confirmatio instrumenti cessionis cujusdam cappellæ parochialis ecclesiæ sanctæ Crucis del Castello diocesis Lisbonensis., 404

DLI.

Declaratur a concessionibus fructuum nonnullarum cappelliarum favore hospitalis regii civitatis Lisbonensis alias a sancta Sede factis intelligi solummodo debere exceptas illas cappellanas, quæ certas personas respiciunt., 405

	DLII.		DLXIII.
Dismembratio episcopatus Fabriancensis ab episcopatu Mathilicensi	406	Ut ab utroque clero civitatis, et diocesis sanctæ Crucis della Sierra in Indiis officium, et missa propria sancti Josephi semel in mense recitari possit	438
	DLIII.		DLXIV.
Concessio ædium oratorii del Caravita vulgo nuncupati almæ urbis præfecto pro tempore existenti collegii Romani	413	Erectio cathedralis ecclesiæ Budvicensis in Bohemia	430
	DLIV.		DLXV.
Pacta, et conventiones inter sanctam Sedem, et regnum Franciæ, quoad commercium librærum initæ	415	Declaratio brevis = <i>Exigit apostolici</i> = editi die 21 martii 1783 qua sanctissimus dominus noster Pius pp. VI. se velle protestatur, provincias reformatas Carmelitarum calcæatorum, scilicet Montis Sancti, et scalæ Paradisi ultra Phærum in Sicilia existentium, in eodem brevi comprehendi,,	447
	DLV.		DLXVI.
Facultas magistro generali fratrum ordinis beatæ Mariæ virginis de Mercede redemptionis captivorum dismembrandi a provinciis Italiæ dicti ordinis conventum sancti Hadriani de urbe, illiunque in collegium generalitium erigendi	417	Facultas utrique clero civitatis, et diocesis sanctæ Crucis della Sierra in Indiis peragendi commemorationem sancti Josephi in officio, et missa Desponsationis beatæ Mariæ virginis	ibid.
	DLVI.		DLXVII.
Confirmantur statuta collegii Aromatariorum de urbe,,	419	Declaratur officium thesaurarii comitatus Venayssini constituere, et constituisse titulum primordialis transmissibilis	448
	DLVII.		DLXVIII.
Declaratur munus scribæ ob stare non posse, quin illo fungentes, dummodo habeant alia requisita ad militares ordines sancti Jacobi de Spatha, de Calatrava, et Aleantara admittantur		Confirmantur decreta pro-legatorum Avenionensium, quibus sit potestas beneficiatis collegiæ ecclesiæ sancti Agricolæ civitatis prædictæ insimul conveniendi ad tractanda negotia, aliaque deliberanda pro litibus, quæ inter eos, et canonicos ejusdem collegiæ sæpè exoriuntur. ,,	449
	DLVIII.		DLXIX.
Suppressio domus de Keven-Hagen oppidi Essendensis, et applicatio monasterii sanctimonialium congregationis beatæ Mariæ virginis ejusdem loci,,	421	Deputatio specialis congregationis pro reformatione legum criminalium, earumque commutatione in melius juxta temporum necessitates.	451
	DLIX.		DLXX.
Facultas singulis locorum ordinariis permittendi erectiones domorum congregationis clericorum discalceatorum passionis Domini Nostri Jesu Christi	423	Derogatio statutorum fratrum ordinis beatæ Mariæ virginis de monte Carmelo provinciarum Galliæ,,	425
	DLX.		DLXXI.
Confirmantur statuta civitatis Tuscanellæ super aggregatione ad consilia, et nobilitatem.	424	Concessio vescendi carnibus diebus non impeditis favore monachorum ordinis Cisterciensis tam communis, quam strictæ observantiæ	454
	DLXI.		DLXXII.
Confirmatio kalendarii, breviarii, missalis et martyrologii pro fratribus minoribus sancti Francisci de obedientia nuncupatis	427	Approbatur declaratio a definitorio conventus del Pardo ordinis minorum sancti Francisci Cappuccinorum factæ	455
	DLXII.		
Honores, et privilegia concessa præsuli Campanelli intimi cubiculario, auditori, et utriusque secretarii referendario	431		

DLXXXIII.

Approbantur quædam capitula a consilio cameræ regni Hispaniarum facta. ,, 456

DLXXXIV.

Conceditur fratribus Cappuccinis ordinis sancti Francisci provinciæ Romanæ cura animarum, et directio spiritualis infirmorum archiepiscopalis sancti Spiritus in Saxia de urbe. ,, 458

DLXXXV.

Facultas rectori parochialis ecclesiæ beatæ Mariæ virginis vulgo la Blauca nuncupatæ civitatis Hispaniæ celebrandi missam votivam ejusdem beatæ Mariæ virginis singulis anni sabbathis etiam impeditis ,, 459

DLXXXVI.

Facultas monachis ordinis sancti Hieronymi monasterii Regalis nuncupati nullius diocesis provinciæ Toletanæ celebrandi singulis anni diebus missam votivam beatæ Mariæ virginis de Guadalupe ,, 460

DLXXXVII.

Committitur nuntio Poloniæ, ut confirmet unionem, et incorporationem octo parochiarum alias monasterio Paradiensi ordinis Cisterciensis ab episcopis Posnaniensibus factam ,, 461

DLXXXVIII.

Declaratio et revocatio unionis alias factæ diversarum congregationum ordinis beatæ Mariæ virginis de Monte Carmelo ,, 462

DLXXXIX.

Dismembratio archipresbyteratus de Valdonsella nuncupati ab ecclesia Pampiloniensi, ejusque perpetuæ unionis ecclesiæ Jacensi ,, 464

DLXXXX.

Confirmatur nova erectio collegii monialium Ursularum in civitate Bracharensi facta ,, 463

DLXXXI.

Suppressio conservatorii puellarum orphanarum civitatis Pisatrensis, et applicatio honorum favore seminarii ipsius civitatis ,, 470

DLXXXII.

Aggregatio seminarii sancti Karoli de Cruce Avenionensis classibus theologiæ, et philosophiæ universitatis studiorum Avenionensium. ,, 474

DLXXXIII.

Privilegia, et gratiæ, quibus alia duo collegia ordinis minorum de observantia gaudent ad collegium missionum de Vinhaes ejusdem ordinis extenduntur ,, 475

DLXXXIV.

Indulgetur rectori, et provisoriibus universitatis Coloniensis, ut nominare possint ad canonicatus. ,, 476

DLXXXV.

Aggregatio seminarii sanctæ Mariæ della s. Guardia Avenionensis classibus theologiæ, et philosophiæ universitatis studiorum Avenionensium ,, 481

ANNO XII.

DLXXXVI.

Exemptio monasterii monialium el Real oppidi civitatis Matriti Toletanæ diocesis a gubernio fratrum ordinis Prædicatorum ,, 483

DLXXXVII.

Confirmatur nuntio cujusdam advocatiæ mensæ capitulari ecclesiæ Uladislaviensis facta. 484

DLXXXVIII.

Confirmantur statuta confraternitatis beatæ Columbæ, della Morte nuncupatæ, civitatis Reatinæ 485

DLXXXIX.

Erectio confraternitatis sacri cordis Jesu in loco Rhelensusi Paderbonensis diocesis ,, 488

DXC.

Exemptio monasterii sanctimonialium de Conceptione in villa de Ponferrada Astoricensis diocesis a jurisdictione fratrum ordinis minorum sancti Francisci de observantia ,, 489

DXCI.

Confirmantur constitutiones, seu statuta fratrum ordinis beatæ Mariæ virginis de monte Carmelo discalceatorum nuncupatorum provinciæ Hispaniæ ,, 491

DXCII.

Concessio indulgentiæ assequendæ ab eis, qui visitaverint ecclesias fratrum ordinis sancti Francisci Cappuccinorum in provinciis Galliarum, et Hispaniarum, quo tempore erit expositio sacratissimi corporis Christi ,, 589

DXXIII.	
Inminutio festorum in nonnullis locis nullius diœcesis provincie Lisbonensis.	590
DXXIV.	
Confirmatio instrumenti inter advocatos consistoriales ex una, et Paschalem advocatum de Petro ex altera parte stipulati, ac super conditionibus et partis inter eos conventis quoad erectionem cathedræ obstetriciæ in archigymnasio urbis vulgus = La Sapienza = nuncupato	591
DXXV.	
Mandatur vocibus ordinis fratrum eremitarum sancti Augustini, ut disparent ante proximum capitulum generale super perpetuitate officii generalatus an conveniat sibi nec ne etc.	597
DXXVI.	
Concessio favore infantis regni Portugalliæ segregandi nonnulla bona a tribus ecclesiis parochialibus de jure patronatus ipsius infantis, in diœcesi Lisbonensi	598
DXXVII.	
Ampliatio facultatis perpetuæ nominandi ad certas pensiones quascunque personas alias ecclesiasticas tantum, nunc vero etiam laicas favore regis fidelissimi	600
DXXVIII.	
Confirmantur constitutiones monialium B. M. V. de Monte Carmelo exalceatarum Hispaniarum.	602
DIX.	
Impositio taxæ favore nosocomii expositorum civitatis Viterbiensis	630
DC.	
Inminutio festorum in civitate, et diœcesi Ariminensi	634
DCI.	
Mandatur, ut in posterum in generali capitulo ordinis eremitarum sancti Augustini eligatur vicarius, seu visitator generalis pro provinciis Hispaniarum ejusdem ordinis.	635
DCII.	
Confirmatur transactio inter xenodochium sanctæ Mariæ de Morte civitatis Bononiensis, et comitem Hieronymum Legnani, ac equitem Joannem Antonium Saugiorgi Bononienses inita.	637

DCIII.	
Exemptio monasterii monialium sanctæ Clæ ordinis sancti Francisci civitatis Bejensis a jurisdictione fratrum dicti ordinis	638
DCIV.	
Confirmatio decreti archiepiscopi Firmani super applicatione honorum cujusdam montis frumentarii oppidi sanctæ Victorie Firmane diœcesis xenodochio ejusdem oppidi facta.	640
DCV.	
Sanatio nullitatum ex observantia antiquarum constitutionum sequutarum pro congregatione Portugalliæ tertii ordinis sancti Francisci de Penitentia	641
DCVI.	
Confirmatio lezum pro bibliotheca Angelica conditarum cum institutione theologi assistentis eidem bibliothecæ pro Augustino Antonio Giorgi vicario generali eremitarum sancti Augustini.	612
DCVII.	
Confirmatio electionis sanctorum martyrum Abdon, et Senen in patronos principales oppidi de Serreal Tarraconensis diœcesis	644
DCVIII.	
Facultas deputatis seminarii clericorum Forolivien- sium inveniendi concordiam cum hæredibus bo: mo: Josephi Vignoli dum viveret episcopi Foroliviensis, super lite inter eos orta quoad restitutionem cujusdam summæ	ibid.
DCIX.	
Unio cujusdam simplicis beneficii confraternitati sanctæ Cæcilie civitatis Lucanæ	647
DCX.	
Indultum celebrandi missam sancti Josephi pro fratribus Carmelitis exalceatis provincie Mexicanæ.	648
DCXI.	
Ut confessarii collegiatae ecclesiæ sanctorum Cosmæ, et Damiani villæ de Cavarruvia Burgensis diœcesis recitare valeant feria quinta post dominicam tertiam quadragesimæ officium sanctissimi Sacramenti sub ritu duplici majori	649
DCXII.	
Indulgetur utroque clero civitatis, et diœcesis Mexicanæ, ut recitare valeat officium, et missam beatæ Mariæ de Bethlehem	650

DCXIII.

Erigitur terra Cornali Senogalliensis diœcesis in
vitatem ,, ibid.

DCXIV.

Concessio indulgentiæ assequendæ ab eis, qui die do-
minica immediate sequenti post vigesimam pri-
mam mensis augusti visitaverint ecclesias ordi-
ni, sancti Benedicti congregationis Olivetanæ ,, 652

DCXV.

Unio monasterii sancti Sabini civitatis Placentinæ
provinciæ Bononicensis ordinis sancti Hieronymi
congregationis Lombardiæ monasterio sanctorum
Lionatii, et Alexii de urbe ejusdem ordinis ,, 653

DCXVI.

Confirmatio decreti congregationis Rituum super fa-
cultate celebrandi officium, et missam sanctæ
Cathariæ, instante utroque clero, et populo
terræ de Favaconte Canariensis diœcesis . . . ,, 654

DCXVII.

Instante clero, et populo civitatis, et diœcesis Pla-
censis in Indiis confirmatur decretum congrega-
tionis Rituum super facultate celebrandi officia,
et missas ss. Turibii, et Francisci Solari. . . ,, 655

DCXVIII.

Concessio indulgentiæ assequendæ ab eis, qui visi-
taverint ecclesias clericorum regularium Theati-
norum, quo tempore exponitur Eucharistiæ sa-
cramentum ,, 656

DCXIX.

Confirmatio decreti lati ab archiepiscopo Elborensi
super cessione jurispatronatus cappellæ sub ti-
tulo beatæ Mariæ virginis de Monte Carmelo si-
tæ in parœcia sancti Benedicti de Matto. . . ,, 657

DCXX.

Indulgetur magistratibus de Savi, e novanta Pacifici
vulgo nuncupati civitatis Ravennatis, ut ipsi
cum suis ministris, et famulis nunc, et pro
tempore existentibus sacram synaxim de præcep-
to paschali sumere possint in ecclesia sancti
Sebastiani dictæ civitatis ,, 660

DCXXI.

Indulgetur clero sæculari, et regulari civitatis, et
diœcesis Quitensis in Indiis, ut recitare valeant
officium, et missam sancti Josephi semel in
mense ,, 661

DCXXII.

Extensio literarum apostolicarum expeditarum die 13
aprilis 1776. super facultate extrahendi milites
reos a locis immunibus instante rege Sardinæ,, 662

DCXXIII.

Abrogatio taxæ impositæ a tribunali Viarum super lu-
crosis artibus in agro Romano, ac in provinciis
Marittimæ, et Campaniæ, Latii, Sabini, Um-
bria, ac sancti Petri Patrimonio ,, 664

DCXXIV.

Donatio alicujus partis corporis sancti Augustini . . ,, 667

DCXXV.

Imminutio festorum in civitate, et diœcesi Goana in
Indiis ,, ibid.

DCXXVI.

Suppressio monasterii sanctimonialium ordinis Cister-
ciensis in loco Bersebruk Osnaburgensis diœce-
sis existentis, et applicatio bonorum in erectio-
nem scholarum pro catholicis ,, 669

DCXXVII.

Ut officium, et missa de communi confessorum non
pontificum beati Nicolai Factor ordinis minorum
sancti Francisci de observantia celebrari possit
in regnis Hispaniarum ,, 670

DCXXVIII.

Damnatio, et prohibitio libri Germanico idiomate
editi, cujus titulus latine sonat= *Quid est papa?*= 671

DCXXIX.

Ampliatio seminarii Eugubini cum applicatione ho-
norum a diversis piis locis eductorum; reinte-
gratio conservatorii pnellarum erecti a Joanne
Baptista Cristini, et reformatio parœciarum
ejusdem civitatis, et diœcesis. ,, 677

DCXXX.

Imminutio festorum in diœcesi Compostellana . . . ,, 686

DCXXXI.

Supprimatur monasterium de Wysoka canonicorum
regularium ordinis sancti Augustini in parte
Borussiæ Guesnensis diœcesis, et applicentur
ejus bona seminario ecclesiastico in ea parte
erigendo. ,, 687

DCXXXII.

Dismembratio monasterii sancti Martini de Bozzi Parmensis diocesis a provincia Bononiensi, eoque incorporatio provinciae Romanae. . . . „ 689

DCXXXIII.

Ut in ecclesia monialium monasterii Cappuccinorum civitatis Limanae in Iudiis missa votiva de sanctissimo Sacramento cantari possit conceditur „ 690

DCXXXIV.

Reductio numeri familiarum consiliorum civitatis Casinatensis „ 691

DCXXXV.

Indultum utendi privilegiis, ac indulgentiis, quibus alias fruebantur, dum sub obedientia fra-

trum ordinis sancti Francisci existebant, pro confratribus confraternitatis sancti Francisci de Ovar. ~~P~~ungallensis diocesis „ 692

DCXXXVI.

Ut religiosi Carmelitae excaelesti provinciae Mexicanae utriusque sexus tam in officio, et missa festivitatis sancti Joseph, quam in alia Desponsationis beatae Mariae virginis reciprocam eorum commemorationem facere valeant. „ 693

DCXXXVII.

Derogatio capitularis ordinis a capitulo provinciali monachorum ordinis sancti Basilii magni provinciae Castellae factae. „ 694

INDEX

VOCABULORUM INITIALIUM

OMNIUM CONSTITUTIONUM

Q U Æ

IN HOC SEPTIMO TOMO

CONTINENTUR

A

<i>Ad universam agri Dominici</i>	105
<i>Apostolicæ auctoritatis</i>	124
<i>Angelicæ sanctitatis</i>	127
<i>Ad pastoralis dignitatis</i>	128
<i>Apostolicæ Sedis auctoritas</i>	155
<i>Ad ea per quæ</i>	218
<i>Ad uberes ac suaves</i>	<i>ibid.</i>
<i>Apostolicæ Sedis auctoritas</i>	264
<i>Alias Nos</i>	315
<i>Apostolicæ Sedis majestati</i>	326
<i>Ad pastorale fastigium</i>	333
<i>Apostolicæ Sedis auctoritas</i>	346
<i>Apostolici muneris</i>	353
<i>Ad pastorale fastigium</i>	379
<i>Admonet Nos</i>	402
<i>Ad augendam fidelium</i>	403
<i>Alias pro parte</i>	475
<i>Alias pice memoricæ</i>	476
<i>Ad augendam fidelium</i>	589
<i>Ad supremum apostolatus</i>	591
<i>Ad augendam fidelium</i>	652
<i>Ad augendam fidelium</i>	656
<i>Alias emanavit</i>	690

B

<i>Benchè le leggi</i>	95
<i>Benedictus Deus</i>	142
<i>Bonorum operum</i>	413

C

<i>Cum sicut accepimus</i>	85
<i>Circumspecta Romani pontificis</i>	117
<i>Cum sicut quædam sunt</i>	118
<i>Cum sicut dilectæ</i>	217
<i>Cum nil tam pie</i>	227
<i>Cum sicut quædam sunt</i>	230
<i>Cum in constitutionibus</i>	231
<i>Cum sicut quædam sunt</i>	235
<i>Cum sicut quædam sunt</i>	236
<i>Creditæ Nobis divinitus</i>	237
<i>Commissa Nobis divinitus</i>	257
<i>Cum sicut accepimus</i>	265
<i>Cum Nos hodie</i>	266
<i>Cum sicut accepimus</i>	269
<i>Cum Nobis alias</i>	270
<i>Cum certum sit</i>	305
<i>Cum inter gravissimas</i>	307
<i>Cipientes Nos</i>	309
<i>Cum sicut quædam sunt</i>	310
<i>Cum sicut dilectæ</i>	328
<i>Cum paternæ sollicitudini s.</i>	329
<i>Cum sicut venerabilis</i>	362
<i>Cum sicut dilecti filii</i>	377
<i>Cum sicut Nobis</i>	378
<i>Cum sicut accepimus</i>	394
<i>Cum sicut quædam sunt</i>	397
<i>Cum sicut dilecti filii</i>	401
<i>Cum ad universos</i>	405
<i>Cum per dilectum filium</i>	415
<i>Cum inter cætera</i>	421
<i>Circumspecta Romani pontificis</i>	431

<i>Cum sicut venerabilis</i>	438
<i>Catholicæ Ecclesiæ regimini</i>	439
<i>Cum ad audientiam nostram</i>	447
<i>Cum sicut venerabilis</i>	<i>ibid.</i>
<i>Cum ea, quæ propter</i>	436
<i>Cum religionis zelus</i>	458
<i>Cum sicut dilectus filius</i>	459
<i>Cum sicut dilecti filii</i>	460
<i>Cum ea propter</i>	462
<i>Cum Romanis pontificibus</i>	463
<i>Creditæ divinitus</i>	470
<i>Cum sicut quædam sunt</i>	590
<i>Cum sicut quædam sunt</i>	634
<i>Cum sicut dilecti filii</i>	644
<i>Cum sicut dilectus filius</i>	648
<i>Cum sicut accepimus</i>	649
<i>Cum sicut venerabilis</i>	650
<i>Cum sicut dilecti filii</i>	654
<i>Cum sicut venerabilis</i>	655
<i>Cum sicut quædam sunt</i>	667
<i>Cum sicut dilectus filius</i>	670
<i>Cum sicut quædam sunt</i>	686
<i>Cum singularem fidei</i>	691

D

<i>Devotionis et familiaritatis</i>	96
<i>Decet Romano pontifici</i>	116
<i>Decet Romanum pontificem</i>	119
<i>Dum sicut quædam sunt</i>	259
<i>Dudum per Nostras</i>	301
<i>Debito apostolatus</i>	330
<i>Decet Romanum pontificem</i>	348
<i>Decet Romanum pontificem</i>	600
<i>Dum singularem fidei</i>	650
<i>Dum singularem fidei</i>	660

E

<i>Exigit apostolici</i>	87
<i>Exponi Nobis nuper fecit</i>	115
<i>Exponi Nobis nuper fecerunt</i>	129
<i>Exponi Nobis nuper fecerunt</i>	135
<i>Exponi Nobis nuper fecerunt</i>	221
<i>Exponi Nobis nuper fecerunt</i>	223
<i>Exponi Nobis nuper fecerunt</i>	224
<i>Exponi Nobis nuper fecerunt</i>	225
<i>Ex injuncto Nobis</i>	226
<i>Ea est infirmitatis nostræ</i>	232
<i>Exponi Nobis nuper fecerunt</i>	234
<i>Ea est infirmitatis nostræ</i>	238
<i>Ex debito pastoralis officii</i>	255
<i>Erga omnes Christifideles</i>	267
<i>Exponi Nobis nuper fecerunt</i>	268
<i>Exponi Nobis nuper fecerunt</i>	283
<i>Ex debito pastoralis officii</i>	299
<i>Exponi Nobis nuper fecerunt</i>	302
<i>Exponi Nobis nuper fecerunt</i>	304
<i>Emanavit nuper</i>	344
<i>Emanavit nuper</i>	345

<i>Exponi Nobis nuper fecerunt</i>	352
<i>Exponi Nobis nuper fecerunt</i>	360
<i>Exponi Nobis nuper fecerunt</i>	363
<i>Etsi juxta Sacrosancti</i>	369
<i>Ea est rerum humanarum</i>	398
<i>Exponi Nobis nuper fecerunt</i>	419
<i>Exponi Nobis nuper fecerunt</i>	424
<i>Exponi Nobis nuper fecerunt</i>	449
<i>Ea est infirmitatis nostræ</i>	452
<i>Exponi Nobis nuper fecit</i>	454
<i>Eximie et apostolicæ Sedis</i>	464
<i>Exponi Nobis nuper fecerunt</i>	485
<i>Exponi Nobis nuper fecit</i>	635
<i>Exponi Nobis nuper fecerunt</i>	641
<i>Exponi Nobis nuper fecerunt</i>	644
<i>Exponi Nobis nuper fecerunt</i>	647
<i>Emanavit nuper</i>	661
<i>Exponi Nobis nuper fecit</i>	662

F

<i>Fra le cure</i>	451
<i>Fraternitati tuæ</i>	687

G

<i>Gravia quidem</i>	121
--------------------------------	-----

I

<i>In supremo</i>	1
<i>Inscrutabili æternæ sapientiæ</i>	92
<i>Illustrium pietate</i>	138
<i>Inter plurimos</i>	240
<i>Injunctis Nobis divinitus</i>	284
<i>Justis petentium desideriis</i>	325
<i>Justis votis</i>	342
<i>Injuncti Nobis coelitus</i>	350
<i>In suprema beati Petri</i>	387
<i>In supremo militantis Ecclesiæ solio</i>	417
<i>Inter varias ac multiplices</i>	491
<i>Inclita regionum principum</i>	598
<i>Il vivo desiderio</i>	664

L

<i>La santità di nostro Signore</i>	275
<i>Li somni pontefici</i>	277
<i>La santità di nostro Signore</i>	311
<i>La provida carità</i>	630

M

<i>Militantis Ecclesiæ</i>	143
<i>Mediator Dei et hominum</i>	339
<i>Multo gaudio mens nostra</i>	667

N

<i>Nihil est in hoc honore</i>	224
<i>Nuper ad preces</i>	272
<i>Nuper ad preces</i>	273
<i>Nuper pro parte.</i>	313
<i>Nos alias per Nostras</i>	349
<i>Nuper pro parte</i>	355
<i>Nuper pro parte</i>	693
<i>Nec facilitati</i>	694

O

<i>Onerosa pastoralis officii.</i>	122
--	-----

P

<i>Pias quorumcumque</i>	90
<i>Pastoris æterni vices</i>	143
<i>Pastoralis officii</i>	221
<i>Pro paterna illa</i>	224
<i>Pro paterna charitate</i>	229
<i>Post luctuosum</i>	282
<i>Pervenit ad Nos</i>	357
<i>Pastoralis officii</i>	365
<i>Pastorale officium</i>	370
<i>Post constitutionem nostram</i>	386
<i>Postquam Deo placuit</i>	395
<i>Pastoris æterni</i>	488
<i>Pastoralis officii.</i>	489
<i>Postquam per alias nostras</i>	597
<i>Postquam per alias nostras</i>	602
<i>Pastoralis officii</i>	638
<i>Postquam Deo placuit</i>	669

Q

<i>Quoties animo</i>	99
<i>Quanta cura</i>	131
<i>Quamvis inter varias</i>	140
<i>Quæ ad parochialiam</i>	262
<i>Quamvis Nos alias</i>	273
<i>Quum sanctissimus</i>	360
<i>Quanta cum utilitate</i>	364
<i>Quæcumque peracta</i>	373

<i>Quum alias</i>	399
<i>Quoties illud a Nobis petitur</i>	461
<i>Quoties a nobis</i>	474
<i>Quoties a nobis</i>	481
<i>Quoties illud a nobis petitur</i>	484
<i>Quoties a nobis id petitur</i>	637
<i>Quoties a nobis id petitur</i>	640
<i>Quemadmodum ex publicis</i>	642
<i>Quoties a nobis id petitur</i>	656
<i>Quoties a nobis id petitur</i>	692

R

<i>Romanum decet pontificem</i>	133
<i>Romanus pontifex</i>	247
<i>Rationi congruit</i>	404
<i>Romanum decet pontificem.</i>	420
<i>Religiosos ordines.</i>	427
<i>Romanus pontifex</i>	448

S

<i>Si sollicitudo Ecclesiæ</i>	85
<i>Supremus ille</i>	215
<i>Sacrosanctum apostolatus mini- sterium</i>	261
<i>Sæpe factum est</i>	406
<i>Sacrosancti apostolatus officii</i>	455
<i>Sacrosanctum apostolatus mini- sterium</i>	653
<i>Super soliditate petræ</i>	671
<i>Sacrosanctum apostolatus mini- sterium</i>	689

U

<i>Universæ Ecclesiæ</i>	281
<i>Ut securitati conscientiæ</i>	284
<i>Universa bonorum</i>	322
<i>Unigeniti filii Dei</i>	423

V

<i>Vineam Domini Sabaoth</i>	483
--	-----

PIUS VI.

A N N O N O N O

Dat. Romæ
17 martii
1783
Anno LX.

GDXX.

Confirmantur regulæ, et constitutiones fratrum ordinis Beatæ Mariæ de Monte Carmelo excalceatorum nuncupatorum congregationis Portugalliæ.

Pius PP. VI.

Ad perpetuam rei memoriam

Proemium

§. 1. In supremo militantis Ecclesiæ solio per ineffabilem divinæ bonitatis abundantiam nullo licet meritum Nostrorum suffragio constituti, ea, quæ pro salubri eorum, qui Altissimi obsequiis sub suavi religionis jugo mancipati sunt directione, ac felici gubernio provide, prudenterque constituta sunt, ut firma semper atque inviolata persistant, apostolici muniminis Nostri præsidio, cum id a Nobis petitur libenter roboramus.

§. 2. Exponi siquidem Nobis nuper fecerunt dilecti filii prior generalis, ac fratres ordinis Beatæ Mariæ Virginis de Monte Carmelo excalceatorum nuncupatorum congregationis Lusitanæ, quod nuper in vim facultatum, quas capitulo generali ordinis, et congregationis prædictorum felicis recordationis Clemens pp. XIV. prædecessor Noster die xxviii aprilis anni MDCCLXXIII. impertitus est, statuta, et leges, ac constitutiones pro rectorum administratione, ac regimine, toto approbante, ac subscribente capitulo generali confecerunt, præscriperuntque, tenoris, qui sequitur, videlicet

Expositio præcum porrectarum a priore generali ordinis evincendum statutum condita fuisse a capitulo generali in sequelam facultatis impertitæ a Clemente XIV.

PARS PRIMA CONSTITUTIONUM

Tenor statutorum.

De rebus ad omnium mores spectantibus, ac de conventuum œconomia, eorumque peculiari disciplina.

CAPUT I.

De moderata cum sæcularibus religiosorum communicatione.

§. 3. 1. Cum ex instituto nostro te neamur sæcularium frequentiam devitare, insimulque ipsorum salutem incumberere, maximi momenti, ac ponderis res est, sic illi limites affigere, ut hanc minime spernere videamur. Sola igitur charitas lapis est terminalis, quem non transgredientur quæcumque officia a nobis in sæculares impendenda. Idcirco omnia illa, quæ ad spiritualem ipsorum pro-
fectum, animarumque salutem, ex se ordinari perspiciuntur, non omittantur: illa vero, quæ ab hoc ordine abire videntur, omnino interdicta censeantur.

De moderata communicatione religiosorum cum sæcularibus.

§. 4. 2. Statuimus ergo, ut ecclesiæ, et claustra nostrorum conventuum, eremitico excepto, quolibet in die ad undecimam usque horam matutinam pateant; diebus vero solemnioribus, et majoris populi frequentia, aut cum prudens ratio expostulaverit ad longius usque tempus, ut sæculares divinis officii, possint assistere, consentiæ sordes ad penitentia tribunal extergere, animasque augustissimo Eucharistiæ sacramento reficere. Præterea localibus superioribus commendamus, ut diligentissime curent necessaria omnia providere; quo hæc sacramenta prompte administrantur petentibus fidelibus cujuscumque status, et conditionis sint, ne ob confessariorum defectum, aut mora

De aperitione ecclesiæ, et claustri.

graventur pœnitentes, aut inconfessi abire cogantur. Invigilent pariter, ut confessarii ab inutili cum pœnitentibus communicatione penitus absterneant, præsertim otiosis cum fœminis, quarum plures, ut inquit apostolus, discere semper student, nunquam tamen scientiam æternæ salutis assequuntur.

Prohibitio de ingrediendis cellis, et dormitoriis.

§. 5. 3. Non permittimus autem, ut sæculares titulo confessionis sacramentalis, spiritualisque communicationis, aut quovis alio prætextu dormitoria, et religiosorum cellas ingrediantur; nec superiores ad hoc facultatem impertiri poterunt, nisi per quam raro, idque tantum gravioribus, honorabilioribusque personis,

De non prodiendo in civitatem sine licentia.

§. 6. 4. Non tantum in ecclesiis nostris, sed extra illas etiam charitatem erga proximum exercere debent religiosi nostri: attamen sine prioris generalis facultate non poterunt in civitatem prodire, aut in oppidum, ubi conventus est, ut sæcularium confessiones in eorum ædibus excipiant, nisi ii sint, qui gravi morbo laborantes, aut alia justa causa detenti, foras egredi non possunt. Nunquam tamen (sub pœna jejunii in pane, et aqua) immorari licebit per totam noctem in domo alicujus sæcularis, prætextu etiam morienti alicui subveniendi, nisi illis in casibus, quibus hoc vitari nequeat sine manifesta charitatis læsione. Ad confessiones autem mulierum ægrotantium si invitati fuerint, maximam adhibeant circumspectionem, prudenterque operam dabunt, ut cubili ingressus ita sit patens, ut socius, quin audiat, possit, si velit, confessarium intueri.

De continentia in confabulationibus, et quæstionibus.

§. 7. 5. Quia a sancta virgine, et matre nostra Theresia monemur sæculares operibus, plus quam verbis edocere, maxima hic a nobis præstanda est sollicitudo, ut in nobis videant, quæ ipsis, tam in suggestis, quam in confessionalibus suadere non desistimus, sicque nosmetipsos exhibeamus honorum operum exemplum, sicut Dei ministros in multa patientia, in doctrina, in integritate, in gravitate, in charitate non ficta, ut non vituperetur ministerium nostrum. Studeant ergo religiosi nostri apud sæculares inutiles quæstiones, confabulationes inanes, scurrilia verba, et jurgia omnino devitare; sunt etenim viro religioso minime decentia: immo hæc, et his similia sic solenter alio divertere, ut pietas sit, quæ semper colloquium obsolvat,

De maledicentia obtruncanda.

§. 8. 6. Studeant, et maxime obtretationem, et maledicentiam intersecare

et ea omnia, quæ quavis ratione injuriam aliis inferre poterunt; demonstrantes verbo, et exemplo, quam execranda sint hæc vitia, non solum viro catholico, sed homini cuivis, penes quem ratio, honestumque in pretio sunt. Superiores serio, seduloque omnimodam constitutionis hujus observantiam exquirant, sique subditum aliquem deliquisse cognoverint, pro qualitate culpæ, pœnam infligant; insuperque omni cum sæcularibus communicatione interdican-

§. 9. 7. Siquis in conventu religiosum aliquem quæsierit, hic poterit de superioris facultate cum illo colloqui: non poterit tamen confabulando cum eo immorari in sacristia, claustro, aut ecclesia, neque cum mulieribus ad conventus januam.

De colloquiis habendis prævia licentia superioris.

§. 10. 8. Non minus expedit e loco sancto, eorumque habitaculo, qui in protectione Dei commorantur, in eumque solum sperare profitentur sæcularia negotia penitus eliminare, dicente apostolo: = Nemo militans Deo implicat se negotiis sæcularibus= Ne igitur videantur domus fieri negotiationis, quæ revera domus sunt orationis, stricte præcipimus religiosi nostris, ut a procurandis sæcularium, etiam consanguineorum negotiis sese absterneant. Si vero charitas urgeat ad aliquod hujusmodi negotium non dimittendum, prælatus, si conveniens judicaverit religiosum per semet prædictum agere negotium, ad id poterit eidem concedere facultatem. Si vero generalis prior quempiam in hoc deliquisse cognoverit eum pro qualitate culpæ puniat, et, si opus fuerit, in alium conventum transferat, ac patriam invisendi facultatem deneget.

Quod nemo implicare se debeat sæcularibus negotiis.

§. 11. 9. Eandem pœnam, in cellaque inclusionem per dies quindecim sustineat, qui sine prioris generalis facultate eleemosynas exteris, etiam consanguineis erogandas petere ausus fuerit. Si autem alicujus pater, aut mater ita gravi labore inopia, ut nisi mendicans, aut misere degens subsistere possit, tunc idem religiosus rem ad priorem generalem deferet, ut ipse meliori, quo possit, modo, eorum indigentia subveniat, quantum vires ordinis ferent. Exploratum tamen habeant omnes ordinem, seu prælatos ad subveniendum eorum parentibus raro teneri.

De pœna incurrenda ab eis, qui eleemosynas erogaverint, et petierint.

§. 12. 10. Oportet etiam (ut inquit apostolus) servum Dei non litigare, sed mansuetum esse ad omnes, docibilem, patientem. Eapropter inter omnia sæcularia negotia, nulla magis a religio-

De mansuetudine colenda.

sis aliena existimamus, quam quæ sine lite terminari nequeunt. Hac de causa sub pœna suspensionis ab officio prælati, subditis vero privationis vocis, et loci per sex menses infligenda præcipimus, ut nullus sæculari cuicumque litem movere, aut quomodolibet ad iudicium vocare audeat, præterquam in casibus, in quibus, sine magno conventus, aut ordinis detrimento id vitari nequeat; tunc enim de consensu conventualis capituli, ac de prioris generalis licentia, pro qualibet vice obtinenda, fieri licebit.

§. 13. 11. Excipimus tamen casum, quo iudicium instet, et locus non sit præfatæ licentiæ petendæ; tunc enim consensus capituli per secreta suffragia sufficet; dummodo de hoc conscius reddatur prior generalis, e cuius iudicio omnino pendeat, vel litem prosequi, vel ab ea desistere.

Excipimus etiam eas lites, quæ in debitis exigendis frequenter suboriri solent, has namque prioris localis, et procuratoris arbitrio relinquimus.

§. 14. 12. Si autem sæculares nos in iudicium vocaverint, et prior, adhibito consiliariorum iudicio, auditisque jurisconsultis melioribus, jus nobis favere deprehenderit, poterit, quin aliam facultatem expectet, litem prosequi, ac jus nostrum modeste, uti religiosum decet, defendere. Hæc autem, ut omnino serventur, pater generalis, aut visitator singulis annis hac de re inquisitionem faciet visitationis suæ tempore.

§. 15. 13. Ob eandem rationem nullus religiosus, sive subditus sit, sive prælatus poterit iudicis conservatoris munus quacumque in causa exercere, nisi de expresso summi pontificis mandato, nec testamentorum curam accipere, nisi de licentia prioris generalis. Qui contra fecerit prædictæ pœnæ subiacet.

§. 16. 14. Sub eadem pœna ordinamus ut si quis criminosus ad conventus nostros confugerit, ultra tres dies ibi immorari non permittatur, neque pro ejusdem defensione liceat religiosi nostris magistratum administris contentiose se opponere.

§. 17. 15. Erga sæculares alios nostris in conventibus hospitalitas exercentur, prout nostra fert paupertas. Verum cum sæcularium hospitem frequentia præcipuo instituti nostri sui plurimum obesse possit. Statuimus 1.º, ut huiusmodi hospitibus admissis, raro, et iusta solum de causa moras ducere

permittatur. 2.º, ut in hospitio a dormitorio separato recipiantur 3.º ut religiosorum cellas, et conventus officinas non ingrediantur, nisi necessitas adsit. 4.º ut in refectoriis nostris non edant, nisi nobiles sint, virique de nobis benemeriti, neque illic carnes, aut carnibus immixta fercula ipsis apponantur 5.º ut religiosorum nullus, excepto hospitalario, cum iisdem, data opera, colloqui possit, sine superioris licentia. Religiosi qui in constitutionis huius observantia deliquerint ab immediato superiore media pœna plectentur.

§. 18. 16. Religiosi in sæcularium domibus hospitio excepti perquam submisce, et modeste se gerant, ac gratum animum pro accepto beneficio præ se ferant. In oppidis autem, ubi ordinis conventus existunt, nemini fas sit extra illum edere, nisi tantum apud aliorum ordinum conventus, episcopos, principes, personasque in prima nobilitate constitutas, licet titulo careant, quod tamen raro, matureque a prælatis concedatur. Liceat etiam fratribus, id poscente pietate, apud patrem, vel matrem manducare semel, aut bis in anno, et etiam pluries, si justa urgensque sit causa, et prævio, præter superioris facultatem, consiliariorum consensu.

§. 19. 17. Poterit etiam definitorium generale semel in unoquoque triennio (aut pluries gravi de causa) religioso cuicumque, si verus sit observantiæ cultor, nec ab his constitutionibus exceptus, facultatem concedere, ut per aliquod tempus patriam invisat, ac in parentum ædibus inhabitet, si ibidem ordinis conventus non sit. Hancmet facultatem præstare poterit prior generalis, dummodo socium attribuat religioso, cui id concedet. Sine socio, id ipsum aliquoties concedere poterit, sed raro; de hocque definitorium certius facere tenebitur. Religiosis, qui ad transmarios conventus mittuntur, illicque ultra triennium laudabiliter vixerunt, attento eorum labore, altera quoque licentia in triennio poterit concedi.

§. 20. 18. Si quis religiosus necessitate prematur in patriam proficiscendi, ut parentibus, aut fratribus morti proximis adsistat, vel istiusmodi momenti rem agat, superior immediatus poterit eidem veniam præbere, etiam si extra sui conventus territorium sita sit religiosi patria; at socium illi attribuet, et priorem generalem quam primum faciet certiozem. In aliis, præter has, circumstantiis superiori locali minime

Exceptiones
peculiares
quoad lites.

De litem
prosecutione.

De muneribus
non suscipiendis
nisi de
mandato Papæ.

De permisso
negando ultra
tres dies im-
morandi in
conventu cri-
minosis ibidem
confugientibus

De hospitalita-
te exercentur
ad tramites
paupertatis.

Quomodo reli-
giosi in hospi-
tiis se gerere
debeant.

De licentia
religiosis dan-
da ad patriam
invisendam.

De simili venia
præbenda e-
tiam a superio-
re minori in
casu necessita-
tis, ut consun-
guineis adsis-
tat in mortis
periculo.

liceat subdito cuicumque facultatem concedere, ut ultra limites sui territorii progrediatur, sub pœna privationis ab officio, subditis vero privationis vocis, per unum mensem.

Prohibitio ne religiosus ad regalem curiam accedat.

§. 21. 19. Sub eadem pœna per sex menses infligenda præcipimus, quod nullus religiosus, sive subditus, sive prælatus ad regalem curiam accedere audeat, neque ad locum alium ab illa, una tantum leuca distantem sine prioris generalis facultate in scriptis habita.

CAPUT. II.

De silentio, ac jugi mansione in cella

De silentio, et jugi mansione in cella.

§. 22. 1. In sua unusquisque cella manebit, ibique sedebit solitarius, et tacebit, ut suo mœneri satisfaciens, per orationis studium in Deum se possit supra se levare, ac cum silentio præstolari salutare Dei, cum hoc præscribat regula dicens: *Maneant singuli in cellulis suis die, ac nocte in lege Domini meditantes, et in orationibus vigilantes, nisi aliis justis occasionibus occupentur.*

De numero cellarum.

§. 23. 2. Ut autem hoc exactius adimpleatur, statuimus, ut in conventibus nostris religiosi cellarum numerum non excedant, neque in quolibet triginta plures, aut quindecim pauciores conventuales esse possint, præter laicos. Augeri tamen poterit hic numerus in domibus collegii, tyrocinii, et noviter professorum, sicuti etiam minui in conventibus factis deterioribus, vel nondum expletis.

De numero religiosorum in quolibet conventu retinendorum.

§. 24. 3. Igitur, si religiosorum numerus ad regularem observantiam sufficiens aliquo in conventu commode degere nequeat, tunc definitorii iudicio bini, aut terni in illo permancant, et hospitiorum rationem vivendi servent. Si vero huiusmodi conventus idoneam habeat clausuram, insuperque necessaria pro sex religiosis choro deputatis sustentandis, hi collegialem vitam (cantu excepto) servabunt; præsidenti, tamquam proprio superiori obediant, ac conventuale capitulum, sicut regula præcipit, celebrabunt. Poterit autem generale capitulum huic, et aliis id generis conventibus priorem præficere, si in eisdem sanctissimum Eucharistiæ adservatur sacramentum.

De non egrediendo cellas, sine gravi necessitate.

§. 25. 4. Quo tempore religiosi in cella manere tenentur extra illam versari non permittatur, nisi pro urgente necessitate, aut pro implendo munere sibi commutato, vel ut devotionis causa pio

operi in choro satisfaciant, aut in ecclesia, si ad illam tunc sæculares non confluant. In his tamen egressibus sancte silentium observent; nec absque superioris facultate inter se destinato colloquantur. Ab omni etiam strepitu caveant, horis præsertim studio statutis, et tempore pomeridiani, nocturnique silentii. Qui in hoc deliquerit pœna media puniatur.

§. 26. 5. Eandem pœnam sustineat, qui sine prioris licentia alterius cellam ingrediatur de die, si vero de nocte id agat, pœna gravi plectatur. Cæterum quocumque tempore, si superioris cellam sine ejus venia intraverit, dum ipse a cella abest, panem, et aquam super nudam prandeat humum. Si autem huius, aut alterius cellam ingressus aliquid notabile inde subtraxerit, præter modo dictam pœnam, voce, et loco per mensem privabitur, remque ablatam suo reponet loco; quod si non fecerit, duplicabitur pœna.

De pœna ingredientibus alterius cellam irroganda.

§. 27. 6. Licet omni tempore ad silentium teneamur, impensius tamen observabitur a fine completorii usque ad primam dictam sequentis diei; cum hoc temporis spatium strictiori silentio a regula præfiniatur. Quapropter neque prælati religiosum aliquem tunc temporis a silentio eximere poterunt nisi gravis urgeat necessitas; neque ipsis cum subditis loqui licebit, nisi de iis tantum rebus, quæ sine detrimento differri non possunt, et tunc breviter, submissa voce, ac intra eorum cellulas. Qui silentium hoc violaverit, pœna media punietur, uti etiam ille, qui data opera, loquatur in refectorio, dormitorio, claustro, ecclesia, sacristia, et choro.

De silentio impensius observando a fine completorii ad primam alterius diei.

CAPUT. III.

De recreatione, et colloctione fratrum, ac debito inter eos ordine servando.

§. I.

De recreatione

§. 28. 1. Quoniam experientia, et sanctorum patrum exempla nos docent regularem dilabi observantiam nisi aliquoties de ejusdem severitate aliquid remittatur, insuperque a regula discamus aliquas esse occasiones justas, ut a jugi in cella mansionem fratres ab-

De recreatione.

solvantur; permittimus, ut cunctis anni diebus, excepta majori hebdomada usque ad sabbathum exclusive, religiosi nostri conventuales, tum ob animi relaxationem, cum ob corporis exercitationem possint post vesperas, nulla alia expectata venia, intra septa monasterii deambulare, aut seorsim, aut conjunctim inter se colloqui, infirmos adire, aut ludo aliquo honesto oblectari, et permissio; locis tamen prohibitis non colloquantur. Debent vero quo quisque se ad rationem præparet, audito ad hoc campanulæ officiorum signo, cellas repetere.

Similis, ut supra.

§. 29. 2. Scholastici nostri illis tantum diebus, quibus a lectionibus fuerint feriat, omnes simul, a conventualibus tamen sejuncti, et non aliter, eadem poterunt gratia uti. Poterunt etiam novitiorum, ac recens professorum magistri æquam ex more solitam recreationem discipulis suis concedere solemnioribus diebus, vel aliis ad eorum arbitrium.

De lectione spirituali habenda singulis sextis feriis.

§. 30. 3. Præcipimus vero, ut in omnibus sextis feriis, aut, hoc die impedito, in alio ad superioris arbitrium, statim post vesperas omnes ad cellas se recipiant, nemine excepto, ibique per semihoræ spatium lectioni vacent spirituali, ad quod tam initio, quam in fine campanula officiorum pulsata signum dabit. Superiores autem monachos volumus, ut hunc devotionis actum eadem vigilantia zelare curent, ac alium quemvis communitatis actum.

De permissione egros addeundi diebus designandis a priore.

§. 31. 4. Præter modo dictam animi recreationem, permittimus etiam, ut religiosi omnes (exceptis novitiis, ac recens professis, eremique habitatoribus) septies in anno exercitii gratia in agrum pergant diebus a priore designandis: non poterunt tamen extra conventum pernoctare. Qui hac de causa in agrum tendunt, his diebus ab ordinis jejuniis erunt immunes, et posteaquam domum redierint ab omnibus communitatis actibus cessabunt ad finem usque horæ, vel horarum minorum, quæ immediate post orationem matutinam sequentis diei recitabuntur. Superioris tamen erit ad hujusmodi exercitium ita religiosos distribuere, ut semper in conventu sufficiens maneat numerus ad omnes observantiæ actus obeundos.

De licitis colloquutionibus post prandium.

§. 32. 5. Quotidie etiam (exceptis memoratis majoris hebdomadæ diebus) omnes fratres immediate post prandium simul conveniant in locum aptum a superiore designandum, vel ejus vicem-

gerente, ibique ad invicem colloquendos (cum non adsit res utilis, et omnium attentione digna) oblectentur, ad semihoram usque post meridiem, nec multum excedant; aut ad horam usque in illis diebus quibus vespere ante prandium sunt recitatae.

De similibus ante coenam.

§. 33. 6. Idem observari volumus per horæ spatium ante coenam, aut refectioem parvam; permittimusque, ut in conventibus, qui procul a civitatibus aut oppidis sunt constructi, et a sæcularium frequentia expediti, possint religiosi ætatis tempore hanc vespertinæ recreationis horam insumere per agrum una omnes deambulando: sed a festo exaltationis sanctæ Crucis usque ad pascha Resurrectionis hæc non habeatur recreatio, nisi tantum in dominicis, et festivis diebus sanctorum Joseph protectoris nostri, matris nostræ Theresiæ, patris nostri Joannis a Cruce, et a pervigilio nativitatis Dominicæ usque ad Epiphaniam.

§. 34. 7. Recreationibus istis interesse debent religiosi omnes, qui justa de causa impediti non fuerint, exceptis novitiis ac recenser professis, qui cum suo magistro, ac socio in alium ad id congruum novitiatus locum convenire debent. Sæculares nunquam ad recreationis actum admittantur, nisi cum aliqua præcellentis dignitatis persona definitorio generali visum fuerit dispensare.

Quod recreationibus omnes intersint, qui justa de causa non excusantur.

§. II.

De colloquutione fratrum:

§. 35. 1. Ab apostolo Jacobo discimus: "Siquis autem putat se religiosum esse non refrænans linguam suam, sed seducens cor suum hujus vana est religio". Hinc debent religiosi nostri linguam caute custodire et verbum proferendum fidei rationis statera prius appendere, ne prolatum inveniatur minus habens in ædificationem.

De colloquutione fratrum.

§. 36. 2. Quapropter ordinamus, ut præfatis recreationibus omnes fratres moderata loquantur voce, ne ea impediunt audiri, quæ dicuntur in communi. Caveant etiam, ut dissidia omnino fugiant, et mordax, aut fraternæ charitati contumeliosum verbum minime proferant, ne grave, molestumque evadat, quod ad decens, religiosumque levamen fuit institutum. Qui hæc neglexerit, si a præside admonitus, statim non respuerit, per dies quatuor in recreatio-

De moderata voce adhibenda in recreationibus.

ne omnino taceat: superior vero, qui hanc pœnam infligere contempserit, a priore generali graviter puniatur.

De injuriis, ac dicacibus verbis eliminandis in colloquiis, et scripturis.

§. 37. 3. Caveant etiam in omnibus aliis colloquiis, uti in scriptis, ab indecentibus, injuriis, atque dicacibus verbis, aut aliis quibuscumque, quæ directe, vel indirecte alicujus fratris, vel sæcularis famam, honorem, modestiamve lædere possint. Qui contra fecerit, pro prima vice, graviter puniatur. Si autem semel, et iterum punitus in id ipsum relabi deprehendatur; vel (quod deterius est) apud externos de religione in communi, aut de fratribus in particulari detraxerit, priori generali statim denuntiatur, ut quamprimum de remedio provideat; aut si id culpæ enormitas exposcat ad definitorium remittat. Et prælatis superioribus maxime commendamus, ut super hujus constitutionis observantia diligenter inquirent, et severe animadvertant in immediatos præsules, qui hanc infligere pœnam despexerint.

De vitanda nimia familiaritate in colloquiis.

§. 38. 4. Caveant denique religiosi nostri, ut inter loquendum nimiam familiaritatem devitent, et a verbis sæcularibus abstineant, quæ plus vanitatis, et jactantiæ, quam humilitatis, aut paupertatis religiosæ spiritum præferunt. Quamobrem nemo horrificis doctrinis, jubilatque, aut præsentati titulis nominetur; nemo etiam reverendissimi, aut paternitatis nomine alium, etsi ipse sit ordinis generalis appellare audeat; sed sacerdotes simpliciter patres, et nsitato vestræ reverentiæ titulo nuncupentur; non sacerdotes vero simpliciter fratres, et vestræ charitatis vocabulo discernantur.

§. III.

De debito inter fratres ordine servando.

De debito inter fratres ordine servando.

§. 39. 1. Quo inter fratres æqua servetur ratio, et sua superiori cuilibet constet reverentia, religiosi omnes priorem generalem nuncupabunt titulo = *admodum reverendi patris nostri* =, definitores generales titulo = *reverendi patris nostri* =, postquam autem hujusmodi officii functi fuerint in omni congregatione titulo = *nostri patris*; vicarius provincialis transmarinus titulo = *reverendi patris nostri*; et priores locales titulo = *patris nostri* a suis tantum subditis, et præcise suorum officiorum tempore nominantur; procurator generalis,

dum in suo munere perstiterit, titulo = *patris nostri* in omni congregatione. In epistolarum superscriptionibus eadem retineantur nomenclaturæ, addaturque sui muneris gradus, si illud exerceat; hac ratione: = R. admodum P. N. priori generali Carmelitarum excalceatorum, etc. Cæteris vero similiter suorum titulorum ratione servata.

§. 40. 2. Non solum verbis, sed etiam factis se ipsos colere debent religiosi nostri, præcipue vero præsules. Idcirco; cum in dormitoriis, aliove loco invicem occurrant, caput in debitæ reverentiæ signum inclinabunt, locumque cedit, qui in professionis tempore minor est, aut dignitate inferior.

Quomodo verbis, et factis inter se colere debeant religiosi, et præsules.

§. 41. 3. Si quis superior, sedentibus religiosis etiam in communitatis actibus supervenerit, omnes illi assurgant. Id ipsum prælati inferiores æqualibus præstabunt, hique communitati; adeo ut nec ipse generalis prior sedere debeat, cum communitas steterit, vel ad locum, ubi ipse fuerit, devenerit.

De onere religiosorum assurgendi cum aliquis superior supervenerit.

§. 42. 4. Quoad ordinem in locis unicuique assignandis hæc statuimus. Prior generalis primum ubivis teneat locum: exinde illum definitores generales, electionis attenda ratione cujuslibet illorum immediate sequantur: hos proxime subsequantur priores locales in propriis conventibus, quibus deinde propinquior sit vicarius, provincialis ultramarinus: postmodum priores hospites, et his vicini postea vicarii canonice electi juxta conventuum suorum antiquitatem. Hos proxime subsequatur procurator generalis. Hunc vicarii canonice non electi. Hosce superiores in suis conventibus, quos congregationis secretarius, quem denique subpriores hospites juxta suorum conventuum antiquitatem.

De ordine loci unicuique assignando.

§. 43. 5. Reliqui antiquitatis ordinem servabunt. Sacerdotes diaconos semper præcedent, diaconi subdiaconos, hi sacris nondum initiatos ordinibus. Post hos novitii choro deputati, quorum, qui sacro aliquo ordine fuerit insignitus, reliquos præcedat. Laici tandem ultimum tenebunt locum, seque præcedent secundum professionis suæ ordinem, nunquam tamen religiosos choro addictos in aliquo communitatis actu.

De ordine antiquitatis servando.

§. 44. 6. Ne autem id aliquando eveniat, refectorio accumbant infimi laici, ut religiosi choro addicti digniorem queant locum occupare (janitor tamen excipiatur, qui ad introitum refectorii semper sedebit) et si quando inferiores sedes vacuas non invenerint, usque dum vacuæ remaneant, expectabunt.

De ordine sedendi in refectorio.

Qui hæc neglexerit, acerbe a superiore corrigatur, ac in sequenti die humi jacens panem, et aquam prandeat.

§. 45. 7. Illud etiam præstare debent laici quocumque in loco extra communis actus, ut si, dum ipsi sedent, religiosus quivis choro addictus superveniat, eidem statim assurgant, neque coram illa sedere, aut caput tegere audeant, quin ipse verbis, aut signis præcipiat. Si vero plures religiosi adsint, ab antiquiori hoc debent expectare signum.

C A P U T IV.

De regulari clausura

§. I.

Quid sit clausura, quibusque de causis ab illa egredi permittatur.

§. 46. 1. Regularis clausura, de qua hic agere molimur, non illa censenda in cellis perseverantia, quam secundo in capite observandam proposuimus. Illa etenim intra cellularum clauditur angustias, hæc amplior intra septa continetur monasterii.

§. 47. 2. Hanc non adeo rigorosam arbitramur, ut ab illa egredi religiosi nostris nunquam permittatur; a regula enim edocemur plures justas posse occasiones evenire, id ipsum postulantes: sed ne hæc humana fragilitas plus nimio prætendat, ac sæpe sæpius supergrediatur.

§. 48. 3. Statuimus, ut religiosi nostri una omnes e conventu ad sepeliendos mortuos cujuscumque conditionis sint, sæculares, aut alterius ordinis regulares nullatenus exeant, ad responsoria recitanda, vel canenda, vel ut exequiis assistant, nisi pro rege, regina, cæteraque prole regia, pro cardinalibus, nuntio apostolico, episcopo diocæsano, nec non pro pro-regibus. Si autem eveniat occasio totius, aut majoris partis communis egressum necessario postulans, tempusque non suppetat definitorium consulendi, prior, annuentibus consiliariis, id permittere poterit, dummodo apto tempore rationem de hoc definitorio reddat.

§. 49. 4. Similiter ad nullam quamvis generalem, et solemnem processionem ex privilegio sanctissimi domini Clementis VIII. et Pauli V. exire debent, Excipimus tamen processiones

pro publica causa instituendas, pro regis, reginæ, cæterarumque regalium personarum salute, vel quibus rex ipse adesse jusserit. Nullum hinc præjudicium patientur privilegia super hoc nobis concessa.

§. 50. 5. Excipimus etiam processiones, quæ in conventibus aliquibus, ubi tertius ordo est institutus, aut est confraternitas Beatissimæ Virginis Mariæ de monte Carmelo fieri solent per vias oppidi, aut civitatis, videlicet processio pro solemni commemoratione ejusdem Beatissimæ Virginis, et processio triumphi Domini Nostri Jesu Christi in dominica Palmarum, vel alia die prope ipsam dominicam. Cæteræ autem, quæ his constitutionibus præscriptæ inveniuntur, intra ecclesias nostras, aut claustra, vel ad summum consuetudine, aut necessitate id poscente, ad atrium usque ecclesiæ prodibunt. Quæ omnia observari præcipimus sub pœna suspensionis ab officio per duos menses infligenda prælatis, qui contrarium aut fecerint, aut permiserint.

§. 51. 6. Præcipimus etiam, ut nemo nostrorum religiosorum, cujuscumque conditionis sit, domo exire audeat, ut nuptiis, nuptialibusve conviviis, comædiis, aliisque id generis spectaculis assistat. Et si quis religiosæ modestiæ oblitus, immemorque decoris, in hoc deliquerit, certissime gravi pœna multabitur, et insuper per duos menses officio privabitur, si superior, si subditus, voce, et loco per idem tempus.

§. 52. 7. Cum justa occasione, vel quando sibi necessarium videbitur, poterunt e regulari clausura egredi, nulla petita venia, prior generalis, et definitores in tota congregatione; visitator a generali, vel definitorio designatus in conventibus sui juris, et prior in suo conventu. Hos tamen hortamur, ut in hoc subditis exemplum præbeant, solitudinem, quantum fieri possit, sancte custodientes.

§. 53. 8. Poterunt etiam de prioris localis facultate in urbem prodire, ut suum munus exerçant, examinatores synodales, sanctæ inquisitionis consultores, concionatores, nostrarum monialium confessores, vel etiam qui de prioris generalis facultate monialium alterius ordinis confessiones exceperint, nec non ut ægrotantibus in ultimo agone assistant, ac infirmorum, vel carceribus detentorum confessiones audiant, uti in primo capite statuimus; ac demum, ut intersint vespere, et missis patriarcharum aliorum ordinum, atque publicis literarum actibus in universi-

De onere laicorum assurgendi, dum religiosus supervenerit.

De similibus in conventu habendis.

Quid sit clausura.

Prohibitio de interveniendo nuptiis, conviviis, aliisque spectaculis.

Quomodo ab illa egredi permittatur.

Quando licet egredi ad sepeliendos mortuos.

De jure prioris, definitoris, et visitatoris circa clausuram.

De privilegiis quoad processiones publicas.

De facultate prodendi concedenda examinatores synodales, consultoribus s. inquisitionis, concionatoribus, et confessoribus.

tatibus, academiis, ac regularium conventibus.

De egressu pro celebrandis festivitatibus permissio.

§. 54. 9. Eundem egressum permitimus pro celebrandis festivitibus in nostrarum monialium conventibus videlicet, sanctissimi Corporis Christi, ejusque laudis perennis, sanctissimæ Virginis, et matris nostræ Mariæ de Monte Carmelo, sanctæ matris nostræ Theresiæ, ejusque cordis transverberationis, sancti Joseph protectoris nostri, ac ejus patrocinii, et sancti patris nostri Joannis a Cruce, sanctique conventus titularis. Idem fiat pro benedictione candelarum, cinerum, et palmarum, in triduo majoris hebdomadæ, ac pro sacri velaminis solemnitate; et denique aliis quibuscumque de prioris generalis facultate celebrandis.

Non liceat autem priori quidpiam stipendii a monialibus exigere pro hujusmodi religiosorum assistentia, nisi et ipsæ pro ejusdem celebritatis expensis aliquid legatum, vel datum a benefactore accepissent.

De religiosis ad functiones celebrandas mittendis.

§. 55. 10. Nec etiam liceat priori ad præfatas functiones plures religiosos mittere, quam pulpiti, et altaris ministeriis opus fuerit: neque alii assistere possint, et si egrediendi facultatem alias obtinuerint, nec etiam alterius conventus, si in urbe sit, conventuales, nisi nuper relata munia obire debeant. Excipimus tamen prælatos superiores, priorem localem, cui monialium cura demandata est, et duos confessarios, si ad confessiones audiendas sint necessarii.

De numero mittendo ad celebrandas monialium exequias.

§. 56. 11. Si quæ exequiæ ibidem celebrentur, si quæ funera ad hujusmodi monialium efferantur conventus, illos adire præfatos fratres prior minime detrectet; attento tamen defunctorum gradu, religiosorum præfatiatur numerus duodecim non major; eleemosynamque a monialibus recipiet proportionatam illi, quam ipsæ acceperint.

Quomodo, et quando procurator domus exire poterit in civitatem, aut oppidum ubi situs est conventus.

§. 57. 11. Præterea de prioris facultate poterunt in civitatem, aut oppidum, ubi situs est conventus exire procurator domus, vel ejus loco alius, ita tamen, quod unus non exeat, dum alter extra monasterium existit. Procurator etiam monialium, aut ejus vices gerens; sed bis tantum in hebdomada. Item unus cum socio ad petendam ceræ eleemosynam tempore quadragesimæ. Et tandem qui ad transmarinos conventus sunt profecturi; at per quindecim tantum dies, antequam navim conscendant, et per totidem postquam reduces e navi prosilierint.

§. 58. 13. Priore in oppidum egresso, qui ejus loco præstet exire nequeat, nec aliis, ut exeat veniam præbere, nisi procuratori, prædicatori, et confessario si ad munus suum exercendum urgeat occasio. Priori etiam non liceat præter assignatos, alium in civitatem mittere, nec etiam religiosorum aliquem choro deputatum ad eleemosynam ordinariam ostiatim mendicandam, nisi ad hoc gravis urgeat necessitas. Hanc constitutionem ad laicos non extendimus, qui prioris arbitrio egredi poterunt quin facultatem egrediendi aliis ante permissam impediunt.

De venia dene-ganda exeun-di, priore in oppidum egresso.

§. 59. 14. Excipimus etiam regiæ curiæ, et Portugallensis urbis conventus in quibus ob nimiam hospitem frequentiam, ac perurgentium negotiorum multitudinem, alium præter dictos poterit prior foras mittere, quoties sibi necessarium videbitur. Si autem temporis tractu, ut hujusmodi conventus, aliive quicumque hujus congregationis commode regi nequeant, quin superiorum localium facultates in hac parte amplientur, generalis definitorii erit id permittere, quibusdam tantum in casibus, et ad determinatum numerum redactis.

Exceptiones pro conventibus regiæ curiæ, et urbis Portugallensis.

§. 60. 15. Extra loca, ubi conventus est, quandoque exire poterunt religiosi nostri: quocirca declaramus: 1. Nos minime velle definitorii generalis jurisdictionem circumscribere, dummodo hujusmodi facultates absolutas non concedat, sed pro qualibet vice determinatas; neque permittat religiosum aliquem extra ordinis conventus, aut hospitia degere nisi in casu urgentissimæ necessitatis ab apostolica Sede approbatæ, juxta præscriptum Urbani VIII.

De constitutione Urbani VIII servanda dum extra loca ubi est conventus religiosi exire poterunt.

§. 61. 16. Siquis autem episcopus ex ordine electus religiosum aliquem sibi socium postulaverit a definitorio concedi permittimus, et, quo visum fuerit tempore, episcopi imperio subiiciet. Præter hunc casum, nullus superior (nec etiam generale definitorium) poterit monasterium aliquod, aut religiosum quemvis (nisi apostata fuerit) aliorum prælatorum, aut exteriorum quorumcumque jurisdictioni subiicere, nec privilegiis ullis nobis concessis remantere; quod si secus fecerint, de hinc irritum, et inane declaramus; ipsumque prælatum, vel prælatos, et quoscumque alios similibus operam dantes pœnæ suspensionis ab officio per sex menses obnoxios esse volumus; insuperque privationis vocis, et loci per idem tempus. Poterit etiam definitorium, si necessitas

De socio episcopi concedendo.

aut prudens ratio expostulaverit, facultatem impertiri, ut religiosi aliqui in Africam, Brasiliam, et Asiam pergant ad Jesu Christi fidem paganis, sive infidelibus prædicandam.

Declaratio circa facultates prioris generalis quoad veniam concedendam progrediendi absque socio.

§. 62. 17. Declaramus 2. priorem generalem cuilibet religioso progrediendi veniam, etiam sine socio, concedere posse, intra regnum quocumque velit, extra regnum vero ad centum tantum leucarum distantiam; salva tamen constitutione formam præscribente invisentibus patriam.

Similis quoad facultatem superiorum localium.

§. 63. 18. Similem facultatem superioribus localibus permittimus quippe sibi subditis veniam præbere poterunt, ut intra duodecim leucarum spatium una cum socio iter agant, vel ad aliam conventum, vel ad locum extra illum, quoties opus fuerit ad illaque negotia his constitutionibus alias non vetita. Poterit etiam intra eandem distantiam sine socio mittere procuratores, et prædicatores, quoties eorum muneri fuerit necessarium.

De non accedendo Romam absque protectoris ordinis licentia.

§. 64. 19. Declaramus ultimo nullum religiosum ad Romanam urbem accedere posse sine protectoris ordinis, aut definitorii generalis facultate juxta decretum Clementis papæ VIII. et sub pœnis in eodem decreto inflictis.

§. II.

Quomodo a clausura egredi permittatur.

Quomodo a clausura egredi permittatur.

§. 65. 1. Non aliter, nisi bini, apostolorum more, religiosi nostri, cujuscumque conditionis sint (laicis exceptis) exire poterunt in locum, ubi fuerit ordinis conventus: ideo unicuique a priore designetur socius, non petentis voluntate, sed arbitrio suo, quem non recipere in culpa erit. Extra conventum ille præsideat, qui intra illam antiquitatis loco præcellit, nisi juxta de causa prælatus juniorem præficiat; nulloque titulo poterant, donec redeant, alter ab altero separari sub gravis culpæ pœna. Excipimus tamen casum, ad nobilem quo quis se conferat aliquam, ut cum illo secreto loquatur; tunc enim socius extra conclave remanebit, donec vocetur; nunquam tamen audiendi aviditatem præferet. Si autem cum nobili matrona id contigat, proportionem habita, id ipsum servabitur, quod statuimus cap. 1. n. 6.

De benedictione a superiore flexis genibus petenda.

§. 66. 2. Omnes fratres sive conventuales, sive hospites, antequam e domo prodeant benedictionem genibus flexis

a superiore petent, et postea coram Sanctissimo breviter orent, ut eorum exitum, et introitum custodiat, quod et præstabunt cum redierint, orationem benedictioni anteposendo. Qui priorem generalem comitaverit, benedictionem a prælato locali accipere non tenebitur, sed illi ante vel saltem post egressum idipsum patefacere.

Quomodo priores hospites exire possunt reverentia tantum præstita priori locali.

§. 67. 3. Priores hospites licet egrediendi facultatem, non tamen benedictionem a priore locali recipere tenentur, sed tantum inclinatio capite eidem reverentiam præstare. In conventu, ubi fuerit prior generalis, nec localis prior, nec alius quantumvis superior, e domo prodibit, quin flexis genibus ab illo cum socio benedictionem accipiat.

Quod omnes viribus potentes iter agentes pedestres eant.

§. 68. 4. Omnes iter agentes, si sint viribus potentes pedestres eant, si non, iis ad vectorem utantur animalibus idoneis, quæ eorum indigentia, religiosæque paupertati, ac humilitati sint consentanea. Teneantur etiam eadem, quæ prodeuntibus in urbem præscripta sint, observare. Præterea testimoniales literas secum deferent, ex quibus non arithmetice notis, sed verbis non compendioso expressis innotescat, e quo conventu egrediuntur, cujus prælati venia, quo die, mense, et anno, ad quem locum tendant, quodque temporis spatium moræ permissum. Statim ac ad quodlibet ordinis monasterium, hospitiumve accesserint, hujusmodi testimoniales literas, etiam non petitas, præsidenti conspiciendas offerant; quod si omittant, præsidens haud negliget eas exquirere, et examinare.

Quod iter agentes ultra triduum in conventibus ordinis non immoretur.

§. 69. 5. Sancimus etiam, ut iter agentes, si in aliquo ordinis conventu hospitio fuerint excepti, ultra triduum ibidem non immoretur, sine expressa competentis superioris facultate; si autem justa aliqua causa contrarium poposcerit, prior, aut præsidens ejusdem conventus in supradictis testimonialibus literis dies, et causas moræ adnotabunt. Contrafacientes, per quot dies licentiam excesserint, per tot dimidiato tempore, in cella maneant, e qua non prodibunt, nisi ut sacrum faciant, et communitatis actibus, excepta recreatione, adsistant.

De pœna irroganda eis, qui domum sæcularem ingressi fuerint in loco ubi conventus ordinis reperitur.

§. 70. 6. Hac eadem pœna per dies decem punientur itinerantes, qui sine expressa superioris facultate, in urbe, aut loco ubi est ordinis conventus, aut hospitium, ingressi fuerint domum cujuscumque sæcularis. Si vero in eadem domo pernoctaverint pœna carceris, per dies quindecim pro qualibet vice punientur.

De his, qui extra conventum se male gesserint.

§. 71. 7. Si quis fratrum extra conventum non ita se gesserit, ac religiosum decet, statim, quod id sciverit propioris conventus præsul, ad suum vocabit conventum præfatum religiosum, et pro qualitate culpæ pœnam infliget, ac si proprius illius subditus esset.

§. III.

De injusta clausuræ violatione.

De injusta clausuræ violatione.

§. 72. 1. Quicumque fratrum absque legitima prælati venia a monasterio discesserit, et extra illud evagatus fuerit, ut clausuræ violator habendus est: ideo omnibus, et singulis congregationis nostræ religiosis, cujuscumque status, aut conditionis sint, facultatem concedimus ut si quos invenerint hujus generis nequam viros in professione fratres, eos apprehendere, viciniorique præsuli custodiendos tradere curent.

De jure prælatorum absolvendi a censuris pro violata clausura religiosos flagitiosos.

§. 73. 2. Deinde prælatos omnes serio monemus, et stricte ipsis præcipimus sub pœna suspensionis ob officio, ut quoquo modo fieri poterit, caute tamen, et secreto, ne scandalum oriatur, et difametur religio, judicis etiam ecclesiastici, et sæcularis implorato auxilio, si opus fuerit, has sibi commendatas oves, gravissimo salutis æternæ periculo errantes, in proprium, tutumque ovile reducere diligentissime curent. Eisdem prælatis facultatem impertimur, ut statim ac in carcerem, aut cellam ad id designatam religiosos fugitivos induxerint, ab omni censura, etiam priori generali reservata, eos absolvere possint.

De perustratione clausuræ a superioribus peragenda.

§. 74. 3. Ut autem occasio hujusmodi nefas perpetrandi omnino auferatur, curent maxime priores, vel qui eorum vices gerunt, per se, vel per sub priorem clausuram singulis noctibus perlustrare, ac omnes obstruere fores, per quas ad publicam viam, aut ad domestica monasterii septa prodire quis possit, clavesque tuto aliquo cellæ suæ adservare loco.

De facultate transeundi ad aliam religionem, vel ad statum sæcularem a S. Sede obtinenda.

§. 75. 4. Demum, ne aliquod prætermittamus medium ad apostasiam vitandam idoneum, et pro comperto habeamus, nonnullos religiosos ideo execrandum hoc crimen patrare non erubescere, quia excutere volunt religionis jugum, quod sine amore, delectu, et veræ vocationis spiritu amplexi sunt, ac maximo cum tædio, ac displicentia sustinent; omnibus et singulis, quin in hoc infelici versantur statu, denun-

tiamus, congregationem nostram minime eorum votis obstitutam, si id contentur, ut a sancta Sede apostolica veniam obtineant, transeundi ad aliam religionem, vel statum sæcularem. Idcirco priori generali præcipimus, ut benigne eorum postulatus admittat, probationes, et causas expendat, et tandem definitorii generalis consensu, ipsis permittat, quidquid a jure eisdem conceditur.

Monitum ad janitores, circa fœminarum exclusionem.

§. 76. 5. Ultimo invigilandum superest, ut regularis clausura, non violetur per earum personarum ingressum, quibus semper inaccessa esse debet. Quare conventuum janitoribus valde commendamus, eorum consensibus onerantes, ut maximam curam adhibeant, ne eorum negligentia fœminæ cuicumque occasionem præbeant clausuram ingrediendi. Numquam idcirco a janua recedant, dum eadem patet, aut claves minus tuto sunt loco sub pœnis pro culpæ modo infligendis.

§. 77. 6. Prætera nunquam sinant mulieres ad ostium monasterii plus temporis immorari, quam opus sit, ut quid velint, significent. Si vero aliqua fœmina religiosum vocari petierit, ut cum illo sermonem habeat, illico superiorem certiolem faciant, ut quod æquum fuerit ipse decernat. Sed pro culparum expiandarum ratione, vel similibus ad ecclesiam attinentium, dum ipsius ostium patet, illuc mittendæ sunt, et quid velint sacristæ exponant; hicque, si opus fuerit, superiorem conscium reddat.

De modo admittendi fœminas ad confabulandum cum religiosis.

§. 78. 7. Sacristæ pariter injungimus, ut dum ecclesiæ ostium patet clathra, vel repagula in medio ipsius sita clausa retineat, nec aperiri sinat, nisi quando vitari nequeat. Severe etenim punietur sacrista, vel minister quivis, negligentia cujus mulier regularem clausuram intraverit.

De modo custodiendi sacristiam dum ecclesiæ ostium patet.

§. 79. 8. In materia autem adeo gravi, ut omnis, qui irrepere potest, tollatur abusus, præcipimus in virtute spiritus Sancti, sanctæ obedientiæ, ac sub formali præcepto, nec non sub pœna excommunicationis majoris latæ sententiæ, omnibus, et singulis ordinis nostri religiosis, tam prælatis, quam subditis, cujuscumque conditionis sint, ut nullatenus per se, vel per alium, data opera, consilio, aut consensu mulierem intromittant in clausuram, aut intromittere sinant; neque, si ingressa fuerit, se illi socios adjungant. Qui secus fecerit, ultra prædictam censuram, pœnasque addictas præceptorum forma-

De pœna excommunicationis latæ sententiæ, contra eos qui mulieres in clausuram intromittunt.

lium transgressoribus, eas etiam luent, quæ in pontificiis constitutionibus præscribuntur.

CAPUT V.

De obedientia superioribus debita

De obedientia superioribus debita.

§. 80. 1. Inter solemnia vota, quibus constituitur, tum religiosus status, cum monasticæ disciplinæ perfectio, præstantissimum est obedientiæ votum; in illò etenim continetur quiddam bonum, quidque laudabile in regulari invenitur instituto perfectior; ergo religiosus erit ille qui perfectior fuerit obediens.

De veneratione erga pontificem, et regem.

§. 81. 2. Hac de causa religiosi nostris super omnia commendamus, ac districtè præcipimus, ut sanctam obedientiam ardentè colant, et pro viribus observent. In primis autem eam ipsis commendamus, quam commendat apostolus, cum dicit: *Omnia potestatibus sublimioribus subdita sit.* Ita obsequentes esse volumus summorum pontificum decretis, atque regum nostrorum jussis, ut adservetur, immo in dies augeatur clarum nomen, bonaque fama, qua semper viguit congregatio nostra; quod, scilicet obediètes Ecclesiæ filii simus, regumque fideles subditi.

De obedientia praelatis debita.

§. 82. 3. Deinde suis praelatis in omnibus obediant, illos, non ut homines, sed ut Deum ipsum, cujus loco præsumunt, venerantes; insuperque præ oculis habentes, quod voluntas sibi fuit voluntate propria privari, alienæque subditi. Hoc autem ut perfectius exequantur, nullatenus ignorare debent, quot observantiæ partes in obedientiæ amplitudine comprehenduntur, earum discrimina, quamque vim obligandi habeant.

Declarationes: circa ea, quæ obedientiam respiciunt.

§. 83. 4. Igitur declaramus 1. Quod hujusmodi partes sunt regula, constitutiones, cæremoniale, manuale, sanctæ, et legitimæ consuetudines, et denique superiorum mandata.

Ad quid regula obliget.

§. 84. 5. Declaramus 2. Quod regula ad culpam tantam venialem obligat: hoc enim ordo noster semper intendit, sibi persuasum habuit, et declaravit, nec ad aliud obligantur ejusdem alumni, dum obedientiam profitentur secundum regulam primitivam dicti ordinis.

Ad quid obliget cæremoniale, manuale, consuetudines, et superiorum mandata.

§. 85. 6. Declaramus 3. quod constitutiones, cæremoniale, manuale, consuetudines, et superiorum mandata, non ad culpam, sed ad pœnam impositam, vel a superiore imponendam obligant. Hæc autem omnia intelligi oportet, dummodo non adsit cotemptus,

aut formale præceptum, aut contrarium ejus quod statuitur, ex natura sua, vel aliter culpa non sit.

§. 86. 7. Quamvis autem hoc ita sit, religiosi sanctæ obedientiæ studiosi, qui ad perfectionem tendere tenentur, et Dei voluntatem pro suarum actionum regula habent; cum hæc in ordinis statutis manifeste resplendeat, clareque illucescat, ea pro viribus, et omni diligentia exequi debent.

Quod pro viribus statuta ordinis servare quisque teneatur ad perfectionem.

§. 87. 8. Quam obedientiæ perfectionem, ut cumulate acquirant religiosi nostri, ordinamus, ut ad communes actus signo convocati sedulo conveniant, et officia quævis per communem tabulam ipsis injuncta perficiant: epistolas nec recipiant, nec mittant, quin prius immediato superiori eas deferant, ut si velit, perlegat, vel retineat, earumque auctores puniat, siquid religiosorum profectui, et quieti nocivum, aut reipublicæ contrarium in eisdem deprehenderit. Qui secus fecerit, pœna gravi puniatur.

De conveniendo ad singulos actus communes, et ad alia officia.

§. 88. 9. Superioribus autem praelatis scribere, eorumque epistolas recipere, omnibus libere absque prioris venia libebit.

Quod nemo prohibere possit praelatis libere scribere.

Si quis vero hujusmodi aperire; retinere, aut occultare scienter, vel calidè ausus fuerit, pœna gravi plectatur. Eadem afficiatur pœna, qui dolose epistolas scripserit, nomine non subscripto, ne dignoscatur.

§. 89. 10. Ordinamus etiam, ut omnia ad œconomiam monasticam, et regularem disciplinam spectantia quantumvis minima, absque prioris licentia non fiant. Hujusmodi sunt Eucharistiæ sumptio, præter designatos cunctis fratribus dies; alicujus cibi esus, vel aquæ potus præter communes horas; aliquid ab officinarum ministris in proprium usum petere vel accipere, et alia similia; quæ omnia, sub pœna pro qualitate culpæ infligenda, de prioris arbitrio pendere volumus, ut fiat satis regula dicenti de arbitrio, et dispositione ipsius, postmodum quæ agenda sunt, cuncta procedant.

De œconomia monastica, et regulari disciplina.

§. 90. 11. Sed cum subditorum obedientia praelatis debita, juxta regulam, et constitutiones ordinis maxime exigenda sit; hinc est, quod in iis maxime opere obedire tenentur, quæ in regula primitiva ordinis, atque in his constitutionibus, quæ ejusdem veluti quædam sunt explanationes ab omnibus acceptatæ, continentur. Parere etiam tenentur suorum praelatorum mandatis, sive toti communitati, sive alicui suo-

De obedientia præbenda juxta regulam primitivam ordinis.

rum subditorum indictis, quæ ad eundem regulæ observantiam, et ad bonum commune, vel etiam ad alicujus particularis utilitatem sunt necessaria, et sine quibus ipsamet regula in vigore suo conservari nequeat.

De licentia superiorum insurgendi etiam contra regulam ad noxios abusus eliminandos.

§. 91. 12. Quapropter, si saliquando superiores grave aliquod malum prudenter timeant, quod in damnum religionis redundet, vel satis deprehendant a permissorum abusu infractionem provenire partis substantialis regulæ, vel constitutionum, in iis circumstantiis decernere poterunt, et debent quidquid justum existimabitur, atque idoneum ad damnum illud, ac infractionem vitanda; etiam si illud idoneum præceptum formale sit.

De præceptis, et censuris a superioribus imponi permissis.

§. 92. 13. Præceptum hocce sicut et censuræ imponere poterunt prælati omnes superiores, et inferiores, vel etiam his a loco conventus absentibus, transactoque viginti quatuor horarum spatio, qui eorum loco præsent, vicarii, superiores, et præsidentes, suis communitatibus, vel alicui ejus membro. Id tamen de consiliariorum consensu, et in supradictis circumstantiis, quod si omiserint, religiosis omnibus commendamus, ut illud ad competentes superiores deferant, quo in illos debita pœna animadvertant.

De non opprimendis subditis sine necessitate etiam in iis, quæ a regula indigitantur.

§. 93. 14. Præterea omnes, et singulos superiores hortamur, et iterum, atque iterum in Domino rogamus; ut in his etiam, quæ regulæ, et constitutionibus sunt consentanea, subditos formalibus præceptis non opprimant, nisi gravissima necessitas urgeat, ac posteaquam omnia alia a constitutionibus statuta remedia fuerint experti; ne ubi remedium quæritur, perniciēs paretur. Qui aliter se gesserit, a majore superiore arguetur, quamvis quæ præcepta, aut censuras indixerint, vâdida erunt.

Forma adhibenda in injunctioe præceptorum.

§. 94. 15. Nulla tamen erunt quæcumque præcepta, quæ in scriptis, et horum verborum serie non ferantur = *In virtute Spiritus Sancti, sanctæ obedientiæ, et sub præcepto*. Idem dicimus de censuris, quæ hac subscripta forma non imponantur =, *sub poena excommunicationis latæ sententiæ*. Excipi tamen volumus illud præceptum, quod prior generalis, aut visitator initio visitationum edicit, et ea, quæ in capitulis, et definitoriis generalibus imponi solent: hæc enim, licet verbalia, vâdida declaramus, ac si in scriptis fuissent indicta.

Nullitas præceptorum, et censurarum la-

§. 95. 16. Nulla itidem declaramus omnia, et quæcumque præcepta, aut

eensuras, quæ contra regulam, aut constitutiones fuerint indicta. Nulla, quæ majori congregationis parti a priore generali imponantur, sine capituli generalis, aut definitorii consensu. Attamen hoc non intelligatur in aliquo gravissimo casu, de quo definitorio quam primum rationem reddere teneatur.

Nullitas præceptorum, et censurarum a superioribus localibus injunctarum sine consensu consiliariorum, cum suis limitationibus.

§. 96. 17. Eodem modo nulla erunt præcepta, et censuræ a superioribus localibus injuncta omni, aut majori suæ communitatis parti, si sine consiliariorum consensu injungantur. Excipitur vero casus juridicæ alicujus inquisitionis faciendæ, in quo commissarius absque prædicto consensu formale præceptum injungere potest religiosis omnibus suæ commissionis, ut veritatem sub juramento dicant, vel secretum, si opus fuerit, servent.

Jus privatum capituli generalis circa reservationes casuum, et censurarum.

§. 97. 18. Nulla similiter erunt quæcumque casuum, aut censurarum reservationes, a quocumque superiore fiant, etiam ab ipsomet generali definitorio: quippe volumus, ut hujusmodi reservationes solius capituli generalis juris sint. Si quis vero superior hanc sibi facultatem arrogaverit, nullius roboris sint, quæ circa hoc statuerit, et insuper eandem sustineat pœnam, qua juxta constitutiones nostras puniri debent, qui superiorum jurisdictionem in re gravi usurpant.

De duratione præceptorum, et censurarum.

§. 98. 19. Tandem declaramus, quod omnia, et singula præcepta, censuræ, aut mandata a quibuscumque superioribus ferantur, etiam ab ipso definitorio, ipsis deficientibus, deficiunt, nullumque vigorem in posterum retinere, nisi ab insequenti generali capitulo confirmantur.

De non inducendis novis consuetudinibus.

§. 99. 20. Præcipimus vero 1. omnibus superioribus maxime localibus, ut novas consuetudines ad suum arbitrium non inducant, neque ad eas servandas subditos cogant. Non intendimus tamen tollere, quinimo observare jubemus laudabiles illas, ac primitivas, quæ in omnibus congregationis nostræ monasteriis generaliter vigent; sicuti etiam, quæ ad accuratiorem novitiorum, recens professorum, scholasticorumque educationem ordo noster semper retinuit. Ne autem temporis injuria oblivioni tradantur, aut clandestinam patiantur additionem, statuimus, ut in compendium redactæ generali definitorio sistantur, ut illas discutiat, et earum, quæ probatæ fuerint, exemplar in tabulario adservet.

De rejiendis observantiis

§. 100. 21. Præcipimus 2. superioribus, ut efficaciter rejiciant quascumque ob-

De rejiendis observantiis

inductis contra regulam. **servantias, aut contrarias, aut superad-**
ditas regulæ, constitutionibus, consue-
tudinibusque generatim receptis. Neque
ferant, ut coram communitate aliquid
agatur (quantumvis laudabile appareat)
quod in morem abire possit. Licet enim
supererogationis opera a regula valde
commendata, nos satis, superque pro-
beamus, volumus tamen ut particulariter
fiant, et in occulto, quo palam uni-
formitas appareat.

De poenis con- tra constitu- tionem non in- rogandis. **§. 101. 22. Præcipimus 3. superiori-**
bus, ne pœnas ad arbitrium subditis infli-
gant, sed illas tantum, quæ in his
constitutionibus reperiuntur. Si quod
autem fuerit delictum, cujus in con-
stitutionibus specifica non inveniatur
pœna, ad proportionem earum, quæ
ibi sunt, plectatur, ita ut pro levi cul-
pa non nisi levis pœna infligi possit,
et sic de cæteris. Siquis superior de-
terminationibus istis non obtemperave-
rit, prior generalis, aut visitator illum
ab officio, per tres menses removebit;
et si iterum deliquerit, ad definitorium
deferat, ut si opus fuerit, eum per-
petuo amoveat.

Quod superio- res Christi vi- cem gerentes, habeantur. **§. 102. 23. Tandem omnes fratres**
superiores suos Christi vicem gerentes,
semper in honore habeant, ac vene-
rentur; et si quis (faxit Deus, non eve-
niat) eo malitiæ ac proterviæ devenerit,
ut iisdem resistere, aut gravem
audeat injuriam irrogare, cæteri reli-
giosi paterni honoris defensionem sus-
cipiant, aggressorisque repellendo au-
daciam, toto pectore exposcant, ut
quamprimum puniatur juxta statuta in
2. parte harum constitutionum capite 13
§. 4. num. 3. et 5.

CAPUT VI.

De castitatis voto.

De voto casti- tatis. **§. 103. 1. Cum matris castissimæ**
Mariæ Virginis singulari titulo filii nomi-
nemur, et simus, ne degeneres evadamus,
operæ pretium nobis erit, singulari quoque
castitatis prærogativa decorari. Quod ut
assequamur, nulla nobis aptiora media,
quam quæ ipsum castitatis nomen præ-
sert; ex hoc enim, quod per ratio-
nem concupiscentia castigatur, castita-
tis verbum, derivari docet præceptor an-
gelicus.

De desiderii- compescendis, quæ sine casti- tatis periculo haberi neque- unt. **§. 104. 2. Ex his mediis satis plura**
regula, et constitutiones istæ perscribunt;
ideo cunctis fratribus valde commenda-
mus, ut in iisdem observandis maxi-
mam adhibeant curam, ac ita deside-
riis propriis modum imponant, ut nun-

quam ad ea declinent, quæ sine ca-
 stitatis læsione, vel læsionis periculo
 amari nequeunt.

§. 105. 3. Quamvis autem castitas in
 corde præcipue sit retinenda, externis
 etiam sensibus illam oportet colere: quare
 studeant religiosi nostri omni tempore,
 et loco eam modestiam præferre, ut
 pudici oculi, et pudica lingua non ob-
 scurum internæ puritatis exhibeant ar-
 gumentum. Familiaritatem cum mulie-
 ribus, etiam honestis et virtuti addictis
 omnino devitent, neque cum iisdem collo-
 quantur, nisi id exigat urgens (præ-
 cipue ipsius animæ) negotium, modo-
 que in his constitutionibus jam statuto
 servato. Denique sibi persuasuram habeant
 neminem, nisi cautum diu castum per-
 sistere posse.

De castitate etiam externis sensibus ser- vanda.

§. 106. 4. Si quis autem (utinam a
 nobis procul) quidpiam minus castum
 commiserit, si occultum sit, et spes
 emendationis adsit, statim socius illum
 secreto corripiat; si autem facta corre-
 ctione, videat se non profuisse, aut
 ante factam, re mature perpensa, non
 credat se profuturum, revelet culpam
 alicui, quam profuturum existimet; quo
 deficiente, revelet superiori pio, et
 prudenti, cujus consilia sunt efficaciora.
 Sæpe autem, aut semel tantum laben-
 tem, si uno lapsu bonum religionis no-
 men periclitatur, superiori tamquam pa-
 tri, aut pro qualitate culpæ tamquam
 judici deferat, ut subditi lapsi salutem
 quærat, et bonum religionis nomen sub-
 latum restituat.

Quomodo monendi, et corripiendi sint qui quidpiam minus caste commiserint.

§. 107 5. Adversus hæc statuta ne-
 que prælati aliquid præcipere possint, ne-
 que subditi parere teneantur: et si quis
 contrarium egerit a competenti superiore
 puniatur, tamquam evangelici præcepti
 transgressor, et fratrum suorum infamator.
 Casus tamen excipi debet, quo
 certis ab indiciis hujusmodi crimina in-
 firma in propatulo incipiant patefieri.
 His in circumstantiis poterit superior
 licite (ut firmat D. Thomas) subditos
 cogere, ut quidquid hac de re sciverint,
 exponant.

Quod nec prælati adversus statuta quid præcipere possint, vel subditi parere teneantur.

§. 108. 6. Localis superior, cui validis
 suspicionibus subolverit subditorum ali-
 quem flagitiosam fovere familiaritatem,
 illum seorsim, atque secretissime ac-
 cerscet, et corripiet, benigne, ut possit
 lucrari fratrem suum, inter se, et ipsum
 solum, ut evangelicæ parcemiæ, et præ-
 cepto obtemperet, quin et famuletur.
 Si paterna admonitione non resipuerit
 illum coram consiliariis admonet. Si
 autem huic salutari monito non acquie-

De monendis, et puniendis flagitiosam aliquam familiaritatem colentibus.

scat, iterum, et eodem moneatur modo. Et si nec dum se correxerit, sed potius temere, et tenaciter in eadem familiaritate persisterit, superior, presentibus, et consentientibus consiliariis, præceptum formale illi ponat, ut statim præfatam familiaritatem procul pellat, ac penitus abrumpat. Tandem, si præceptum hoc ab ipso transgredi legitime constiterit, tanquam reus, ac de suspecto crimine convictus, ac insuper, ut præcepti formalis transgressor puniatur. Quod, ut fiat, ad definitorium generale deferatur, cui tota hæc res juridico testimonio comprobata committi debet.

Quomodo conventus immutatio erit præcipienda a superiore.

§. 109. 7. Verum quando localis superior prudenter judicaverit sola conventus immutatione hujusmodi religiosum corrigi posse, adhibito consiliariorum consensu, si criminis sint conscii sin aliter, prætermissa priorem generalem maneat, ut ipse decernat, ad quem conventum conveniat transferri. Si vero necessitas urgeat, et periculum sit in mora, ipsemet localis superior migrare illum præcipiat ad conventum, qui sibi idoneus videbitur. Monitos tamen volumus omnes superiores, et sub pœna suspensionis ab officio per sex menses præcipimus, ne in hoc aliquid temere et inordinata animi affectione operentur.

CAPUT. VII.

De paupertatis voto.

§. I.

De paupertate in communi.

De paupertate in communi.

§. 110. 1. Sicut radix omnium malorum, apostolo teste, est cupiditas, ita bonorum omnium origo voluntaria propter Deum suscepta paupertas, temporaliumque abdicatio; habet namque præmium cœlestium possessionem, pauperibus spiritu a Christo promissam.

De modo servando in ædificiis construendis, altaribus ornandis, et similibus.

§. 111. 2. Præterea ordinamus, ut in ædificiis construendis, templis, et altaribus ornandis, in omnibusque aliis, aut usu habendis, aut jure possidendis, ea semper adhibeatur moderatio, ut in mendicantiùm domibus nihil unquam appareat, quod pauperes dedecet.

De cappellis et sepulcris, sæcularibus non concedendis.

§. 112. 3. Superior igitur nullus sæcularis facultatem concedere queat, ut jus patronatus, cappellam, vel sepulcrum nostris in ecclesiis, aut monialium pro-

prium habeant, et multo minus, ut in eisdem choros, vel absides (vulgo tribunas) extruant, vel portas, fenestras, aut foramina quævis aperiant: quoniam horum primum in casibus a jure permissis, et servatis servandis, definitorio servamus; secundum vero, capitulo generali, quod dictam facultatem elargietur illis tantum ex præcipua nobilitate, qui de congregatione sint benemeriti, et indultum ad hoc apostolicum in forma commissaria superioribus ordinis directum reportaverint.

§. 113. 4. Poterunt vero homari in sepulchris communibus nostrarum ecclesiarum, et claustrorum sæculares quicumque, maxime pauperes. Caveant tamen fratres, si ulla cum parochis de funerum commodis oriatur controversia, ut libenter cedant, scandala vitando, plurisque faciendo pacem, et fraternam charitatem lucro, temporalive emolumento: salvis semper remanentibus privilegiis, et indultis apostolicis quoad hoc regularibus concessis.

De concessione humationis in sepulchris communibus.

§. 114. 5. Inhibemus autem, ut monasteria nostra agrorum possessiones, annuosve redditus habeant, nisi ii sint, qui ratione foundationis, patronatus alicujus conventus, ecclesiæ, cappellæ, aut causa monumenti, nec non titulo memoriæ anniversarii, orationis, aut cujuscumque alterius functionis religiosæ pro annua, sive perpetua earundem functionum eleemosyna, a benefactoribus fuerint destinati; qua in re quatuor subsequentia volumus observari.

De exclusione possessionum agrorum, cum suis declarationibus.

§. 115. 6. Primum, quod illa pecuniarum sors, quæ aliqua ex præfatis causis nobis attributa, aut ablata fuerit, recipi nequeat, nisi de generalis definitorii licentia in scriptis exhibita, quæ nullatenus exhiberi possit, si ea definitorii suffragia desiderentur, quæ pro qualibet dispensatione requiruntur.

Quod oblationes recipi nequeant, nisi de superiorum licentia.

§. 116. 7. Secundum quod prædicta pecuniarum sors integra semper maneat, nec unquam insumi possit, nisi vero admodum, et de capituli generalis facultate.

Quod caput sortis insumi nequeant nisi de licentia capituli generalis.

§. 117. 8. Tertium, quod non nisi per publicam scripturam omnes pacti conditiones exprimentem queat recipi; conditioque subsequens in posterum futuris scripturis exarandis semper adiciatur, videlicet, quod si oneri imposito destinati redditus integre non percipiantur, dummodo hoc nostra sine culpa contingat, pro rata tantummodo satisfacere teneamur; et ad nihilum, si nihil percipiatur.

Quod scriptura publica intercedat circa pacta conventa in receptione legatorum piorum.

De modo inve-
stiendi pecu-
niam receptam

§. 118. 9. Quartum, quod ipsa data, et recepta pecunia in bonis immobilibus, cujusmodi sunt agri, vineæ, oliveta, et his similia, nequam stabiliatur. Superior, qui hæc quatuor diligenter non servaverit, ab officio privabitur, aliisque pœnis ad definitorii arbitrium punietur.

De utensilibus,
vasibus, aliis-
que similibus
adhibendis in
ecclesiis.

§. 119. 10. Præterea, cum in concilio Viennensi resolutum inveniatur, quod = Deus per illa non vult serviri, quæ servorum suorum statui, et paupertatis conditioni dissonant, eapropter decernimus, ut in ecclesiis nostris utensilia aurea, vel argentea in posterum permittantur, præter calices, patenas, pyxides, etiam eas, quæ ad ostendendum fidelibus, publiceque deferendum venerabile Eucharistiæ sacramentum, vitreis circulis obserantur. Vasa etiam olei infirmis reservandi, thuribula, naviculas, coronas, sive radios, aut alia quæ sanctis imaginibus ornamento sunt; reliquiarum thecas, et denique lampades, si ab aliquo benefactore fuerint donatæ: quæ omnia aurea, vel argentea permittimus, non tamen magno sumptu elaborata.

De sacris ve-
stibus, et orna-
mentis alta-
rium.

§. 120. 11. Decernimus etiam, ut sacræ ministrorum vestes, vel quævis alia altarium, totiusque ecclesiæ ornamenta, ad summum ex aliqua materia serica, simplici, e minimi acu compta, aut intertexta fiant. Excipimus tamen baldachinum, et operculum exterius sacrarii, aliudque interius ad ejusdem ornamentum, quæ serica, ex auro, argenteve intertexta esse permittimus.

De majori ap-
paratu adhi-
bendo in ma-
joribus solem-
nitatibus.

§. 121. 12. Ut autem majorum solemnitatum diversitas, sicut universalis Ecclesiæ moris est, nostris quoque in ecclesiis majori apparatu dignoscatur, permittimus etiam, ut in quolibet conventu pro solemnissimis festivitatibus duplex habeatur sericum ornamentum, albi unum, alterum rubri coloris ex argento, aurove textili affabre concinnatum, limbisque, et lacinis aureis similiter, vel argenteis ornatum, minime vero acu intertextum: hoc autem ad ductilia vela, et cortinas, quibus altaria tegi, et exornari cupimus, nolumus extendi. Quicumque prælatus contra superius stabilitum de sacris suppellectilibus contrarium egerit, aut permiserit, privationem ab officio inevitabilem incurrat, etiam si causetur, se ab aliquo benefactore gratis accepisse; namque etiam donata recipi prohibemus, nisi interveniente pacto, ut venundentur, et in alia non prohibita pretium convertatur, vel cum iisdem non prohibitis commutentur.

§. II.

De paupertate in particulari

§. 122. 1. Non solum possessiones, sed etiam cupiditates, et eas maxime abdicare debent religiosi nostri; ad hoc enim se adstrinxerunt ratione voti paupertatis in professione solemniter emissi, scilicet cujuscumque rei dominio, effectu, et affectu renuntiare.

De paupertate
in particulari

§. 123. 2. Statuimus ergo, ut nullus fratrum sibi aliquid proprium esse dicat: nullus sine prælati venia aliquid recipere, retinere, donare, permutare, aut alio modo alienare audeat: nullus (etsi devotionis causa) ejus rebus utatur, quæ ex auro, vel argento, vel alia pretiosa materia fuerint confectæ, vel illis exornatæ. Immo jubemus, ut ea, quæ ad usum necessaria requiruntur, ita sint humilia, et numero pauca, ut evangelicam redoleant paupertatem, necessitatique potius suppetant, quam affectum alliciant, ut sic possimus dicere cum apostolo. *Nihil enim intulimus in hunc mundum haud dubium, quod nec auferre quid possumus; habentes autem alimenta, et quibus tegamur, his contenti sumus.*

Quod nemo
quid proprium
esse dicat.

§. 124. 3. Quamobrem omnia inter nos communia esse volumus, quæcunque religiosis obveniant, etiam ipsi prælato, sive prædicationis causa, sive elemosynæ, sive laboris proprii, aut quovis alio titulo omnia in commune penu, vel depositum conferri debent, ut exinde, sicut regula præcipit. *Distribuantur cuicumque per manum prioris vel per fratrem ab eodem ad idem officium deputatum; . . . inspectis ætatibus, et necessitatibus singulorum.* Quæ tamen sic distributa, ea animi dispositione quisque debet accipere, et retinere, ut libenter sit paratus dimittere, quoties prælato visum fuerit, vel auferre, vel aliis commutare, alias se paupertatis voti transgressorem cognoscet.

Quod omnia
quæ religiosis
obveniunt, sint
communia.

§. 125. 4. Nulli religiosorum permittatur pecunias penes se servare, vel secum ferre, quamvis eas sibi dicant necessarias ad sui ministerii usus, vel sibi fuisse impertitas ad restituendum, in panperes erogandas, aut in similes alios usus distribuendas: statim enim, quod religiosus aliquis qualemcumque pecuniam acceperit, prælato tradat ad servandam in communi arca, extrahendamque inde, cum distribuendi secun-

De prohibiti-
one pecuniarum.

dum donantis voluntatem tempus ad-
venerit.

Exceptiones
circa usum pecuniae.

§. 126. 5. Conventuum procuratores excipimus, et necessaria pro victu quotidie eumentem, aliumve ministrum ad superioris arbitrium, qui in quotidianas expensas aliquid pecuniae penes se habere poterunt, dummodo partem, vel minimam absque superioris facultate ad suum arbitrium non insumant. Superiori vero exactam ac fidelem rationem, quoties ipsi videbitur reddent.

Quod praelati
de bonis conventus
expendere non possunt.

§. 127. 6. Inhibemus praeterea, ne praelati locales de bonis conventus expendant, donent, aut quovis alio modo alienent aliquid notabile, sub proprietariorum poena sine consiliariorum consensu, ac Sedis apostolicae beneplacito, si ea fuerit honorum quantitas, quae ex apostolicis constitutionibus alienari non possit. Neque etiam pecunias retineant, sed in communi arca reponant, neque eas secum portent, quin in libro accepti, summa fideliter adnotetur, circa idque consiliarios faciat certiores.

Quod etiam
superiores, et
prior paupertatis
voto abstricti
intelligantur.

§. 128. 7. Superiores praelati, etiam si prior generalis sit, non minus quam subditi paupertatis voto adstringuntur. Ideo Clementis VIII. decreto inhaerentes, in suo quisque libro fideliter notare debet, quidquid ratione officii acceptum habuit, et expensum; neque in alios, praeter necessarios usus, quidquam insumere, cumque officium obsolverit, exactam accepti, et expensi rationem definitorio reddet, ut ab illo dijudicetur, et quod aequum fuerit super reliqua pecunia disponat.

§. III.

De religiosorum vestibus

De vestibus
religiosorum.

§. 129. 1. Religiosorum indumenta ejus materiae, et formae esse debent, ut non tam corpus concinnent, quam nuditatem operiant. Ideo statuimus, ut religiosorum nostrorum habitus ex laneo, rudiorique panno fiant, coloris grisei ad nigrum vergentis, sed nativi, et ejusdem in omnibus formae. Duobus tantum digitis a solo distet, cujus inferior orbita duodecim, in corpulentioribus autem quatuordecim palmos non excedat: ejus manicæ ad mediam manum protendantur, ibique in unius palmi latitudinem desinant. Idem servetur in tunica, aut interiori habitu, hoc solo discrimine, quod aliquantulum brevior, ac angustior esse debet.

§. 130. 2. Scapulare latitudinem unius palmi cum dimidio non excedat; a terraque ad palmum elevetur. Caputium ad capitis proportionem, ac ordinis consuetudinem ita fiat, ut qua in humeros decidit, palmos circiter quatuor latitudinis in orbita non excedat, et acutiori parte elevetur a zona quatuor digitorum interjecta mensura. Omnia hæc ejusdem sint coloris, ac habitus. Zona sit ex corio nigro duorum digitorum latitudinem habens, fibula ossea, aut ferrea subnexa, ejusque pars versus terram pendens ad palmum, circiter ipsa altior absistat.

De scapulari
et caputio.

§. 131. 3. Pallium, quoad materiam cum habitu sit conveniens sed albi coloris, sicque formatum, ut humeris impositum, naturaliter delabatur, quin sinus ullos arte quæritos ostendat, usquequo duobus palmis a terra distet: latitudini cujuscumque corporis erit proportionatum, ita ut nec in amplitudine superfluitatem, nec in angustia nimietatem præferat. Caputium ejusdem materiae, et coloris in magnitudine, et forma griseo correspondeat.

De pallio.

§. 132. 4. Interior tunica de more ordinis sit lanea, ac paulo infra genua protendatur. Femoralia lineæ erunt, ac infra genua semipalmum descendant. Poterunt vero religiosi de prioris facultate, quandoque uti femoralibus, aut braccis crassi panni, vel similis materiae. Sudaria ad emungendas nares ex lana, gossipio, aliove crasso filo texta sint, honesti semper coloris.

De tunica
interiori.

§. 133. 5. Hucusque de vestibus stabilita, omnibus volumus esse communia, tam praelatis, quam subditis, tam choro addictis, quam laicis, recens professis, et novitiis; hoc tamen discrimine, quod novitiorum anterior pars scapularis quadam levis ejusdem materiae et coloris tæna cum posteriori adnectatur. Laicorum vero pallium non album, sed ejusdem cum habitu materiae sit, et coloris; nec aliud super pallium addatur caputium, praeter griseum, quo uti debet, etiam intra domum, pallio non utentes; habitus quoque cæteris brevior, quatuor saltem digitis a terra distet; pallium vero sit longius dummodo scapularis mensuram non adæquet.

Statuta de vestibus
communia sint etiam
praesulibus.

§. 134. 6. Non calceis, sed sandaliis excalceati nostri fratres utantur, quæ rudia esse volumus, et pauperibus digna, et ex materia, cujus ordo semper usum habuit, ita formata, ut superior pars pedis, extremaque digitorum appareant nuda. Cæterum conven-

De sandaliis
adhibendis.

tualibus permittimus, ut intra domum (sed extra communitatis actus, qui in ecclesia aut claustrum peraguntur) uti crepidis ligneis corio in superiori parte contextis, dummodo calcaneum, extremaque digitorum nuda relinquunt; propterea retro corio careant.

De cruribus tegendis in causa necessitatis.

§. 135. 7. Permittimus etiam religiosis, id suadente necessitate, uti aliquo ad crura tegenda, et etiam thorace, vel aliqua alia veste intima prope supernam corporis partem (vulgo colete) ex crasso panno formatis iuxta ordinis consuetudinem, dummodo facultatem a priore generali in scriptis obtineant, eamque in prima cujusque triennii visitatione presentent, iterum confirmandam, si necessitas perseveret.

De talari pallio pro iter agentibus.

§. 136. 8. Permittimus etiam conventualibus, ut de licentia praelati uti possint, in cella, et dum iter agunt, talari pallio frigori, et imbribus arcendis apto; sed ejusdem coloris, et materiae, ac uniuscuiusque pallium minus galerum albi coloris etiam recens professis, et scholasticis, dum iter agunt, vel ad agrum tendunt, denique permittimus; at niger erit laicis.

§. IV.

De aliis religiosorum utensilibus

De aliis utensilibus religiosorum.

§. 137. 1. In cellis nihil exquisitum, aut pretiosum inveniatur. Crux lignea inter omnes potissima sit suppellex, cui etiam addi poterunt piee aliquae, et devote imagines in papyro, non alio nisi nigro colore depictae. Mensae et sedilia lignea quoque sint, et inelaborata. Lectulus nulla arte laboratus ex tabulis componatur, tres circiter palmos altitudinis, et quinque fere latitudinis comprehendens, cui nunquam culcitra, nec sindones, nec quidquam lineum adhibeatur; sed habebit tantum leve aliquod stramentum, laneum pulvinarium, et lodices aliquas laneas albi coloris; cooperula alia non permittimus, nisi ex pelibus, aut palmarum foliis, aut similibus alia materia componatur, sitque etiam unius, honestique coloris tale cooperculum.

Quomodo fratres dum cubant interiorum tunicam retinere debeant.

§. 138. 2. Omnes fratres, dum cubant, interiorum tunicam semper retineant, et insuper parvum scapulare ex eodem, ac habitus, panno, quod unius palmi latitudinis, unius, et semi sit longitudinis. Qui haec neglexerit in terra comedat. Nolumus autem haec aegrotos strictim servare, qui dum male se habent, minori scapulari poterunt uti, sicuti

Bull. Rom. Tom. VII.

etiam laneis culcitris, linteis, et aliis, quae vel necessitas, vel medicus suaserit.

De apparatus mensae in refectoriis.

§. 139. 3. In refectoriis nunquam religiosorum mensae mappis sternantur maioribus, sed linteum aliquod ad uniuscuiusque locum apponatur. Escaria vasa, omniaque alia minora, non nisi fictilia, et crassa permittantur, albi, alteriusve coloris, prout quaeque feret regio, ubi conventus situs est. Majora vasa, ex quibus aqua, et vinum religiosis distribui solent, ex aere comparari poterunt. Communis denique victus, neque paupertatis, et frugalitatis limites exuberans transiliat, neque ansam religiosis praebeat, esculentis in cellis asservandi, quod omnibus prohibemus sub poena culpae mediae.

§. V.

De bibliotheca, et librorum usu.

§. 140. 1. Ne ulla occasio violandi paupertatis votum, religiosis nostris sit reliqua, statuimus, ut in quolibet conventu sit bibliotheca communis, in qua omnes necessarii libri, praesertim scripturae sacrae, sanctorum patrum, theologorum, jurisconsultorum, philosophorum, et quicumque alii, tum ad pietatem, cum ad instructionem conferre possint, minime desiderentur; sed potius studeant diligenter priores, suo quisque in triennio, novis eam voluminibus augere, quantum suorum conventuum vires ferant, ac sedulum ministrum deputare, penes quem illius clavis semper erit, quique de illius ornatu, ac munditie assidue sit sollicitus; librosque ordinate disponat, ac omnium accuratum indicem texere, qui in bibliotheca semper ad manum sit, ut libros quaerentibus adiumento sit. His autem ut melius satisfaciatur, orationi vespertinae interesse non teneatur.

De bibliotheca, et librorum usu.

§. 141. 2. Liberum sit religiosis nostris bibliothecam adire, sed ad hoc tantum, ut libros sibi necessarios consulant, aut aliquoties deferant ad cellas, si ibi geminata exemplaria extent: de hoc tamen certiore facient bibliothecae custodem, qui et libros extractos, et extrahentium nomina peculiari catalogo notare debet. Extrahere libros, quorum unum tantum in bibliotheca extat exemplar, nemini liceat; et si aliquando id necesse sit praeter superius dicta, de licentia prioris fiat, qui solum per tempus necessarium illam concedet.

De libero accessu ad bibliothecam.

§. 142. 3. Nullus religiosus quavis auctoritate fungens, libros, etsi parva-

Prohibitio de extrahendis li-

bris a biblio-
theca.

los, folia, sive quaternata, sive non, vel impressa, vel manuscripta, e bibliothecis nostris extrahere possit, ut mutuo dentur sæcularibus, vel aliorum ordinum regularibus; vel illa jam extracta, quoquo modo præfatis personis commodare, mutuare, donare, vel dare, sub quovis quæsito colore, vel prætextu, audeat, seu præsumat, sub excommunicationis majoris pœna, ipso facto et absque alia declaratione incurrenda juxta decretum Urbani VIII. anno 1642 emanatum, et a sanctissimo domino Nostro Pio VI. nuper confirmatum. Quo autem hæc excommunicationis pœna omnibus nota sit, in bibliothecis nostris exemplar pateat, ut a laudato pontifice præcipitur.

Prohibitio de
vendendis li-
bris etiam de
consiliariorum
capituli con-
ventualis licen-
tia.

§. 143. 4. Omnino intercedimus superioribus localibus sub gravis culpæ pœna, quoscunque conventus libros vendere, aut quovis modo alienare, etiam de consiliariorum, vel capituli conventualis consensu, nisi eos, qui non necessarii, vel inuiles redduntur, quos de supradicto consensu permutare, aut vendere permittimus, dummodo eorum pretium in alios libros utiliores conver-
tatur.

Licentia con-
cedenda ut de
uno ad alium
conventum per
aliquod tem-
poris spatium
libri afferantur

§. 144. 5. Permittimus etiam prioribus, ut adhibito consiliariorum consensu, facultatem impertiri possint alicui congregationis religioso, ut ab uno in alium conventum commodatos secum deferat libros aliquos; sed per determinatum tempus, intercaque remanente in arca trium clavium schedula, ex qua constet librorum titulus, et numerus, dies, mensis, et annus, ejusque, cui commodati sunt, nomen. Religiosus qui aliter alicujus conventus libros, aut librum, deportaverit, pœnæ gravi censeatur obnoxius, uti etiam prior conventus, in quem libri exportentur, si statim, ac sciverit, ad quem spectant, non remiserit.

De libris a con-
sanguineis, vel
benefactoribus
gratis oblati.

§. 145. 6. Insuper permittimus religiosis nostris, ut ad usum habeant, et secum deferant ab uno in alium conventum eos libros, quos a consanguineis, aut benefactoribus gratis oblatos acceperint, vel pecunia ab iisdem elargita comparavere. Nemo autem sibi persuasum habeat horum librorum dominium aliquod permitti, sed tantum usum; ideoque nec extraneis mutuare, nec vendere, nec quovis modo eos alienare poterunt, sicuti etiam fratribus de prioris mandato illos commodatos petentibus negare non licebit. Qui secus fecerit proprietariorum pœnis plectetur. Declaramus autem quod in conventu, ubi decesserit

religiosus, remanere volumus hujusmodi libros.

§. VI.

De aliis ad paupertatem spectantibus.

§. 146. 1. Ad perfectiorem proprietatis vitii extirpationem stricte præcipimus prælatis omnibus immediatis sub pœna suspensionis ab officio per quindecim dies, ut semel, aut bis in anno subditorum suorum cellas visitent, ipsis præsentibus, vestes, et omnem aliam supellectilem perspiciant, superfluaque, et ab his constitutionibus reprobata continuo extrahant; quæ vero defuerint, necessaria provideant, secundum uniuscujusque indigentiam, ac ordinis paupertatem. Idem poterunt repetere, quoties sibi expediens videbitur, et etiam dum a cella absunt religiosi; at tunc non nisi duobus consiliariis sociati, vel aliis eorum vices suppleantibus.

De aliis ad pau-
pertatem spe-
ctantibus.

§. 147. 2. Quod, ut facilius exequi valeant, habeant omnes immediati superiores, ut ab eodem Urbano VIII. decernitur unam, aut plures claves ita fabricatas, ut cum sibi videbitur, omnes subditorum cellas reserare possit, nullusque propterea noctu cellæ januam ita claudat, ut a superiore nequeat aperiri. Siquis vero a loco, ubi fuerit conventus discesserit, cellæ clavem apud priorem deponat, sub pœna in terra comedendi.

De clavibus
communibus a
superioribus
retinendis.

§. 148. 3. Præter cellæ clavem alias claves religiosis non permittimus, nisi priori generali, et illius secretario, definitoribus generalibus, visitoribus, eorumque secretariis, et generali procuratori, qui omnes arcam, vel thecam obseratam habere poterat, ut tutius queant suorum munerum scripta custodire. Poterunt similiter conventuum, sive religio-orum, sive monialium procuratores clausam habere arcam ad redituum, et communium expensarum nummos servandos, dummodo superiori reserent, quoties ipsi libuerit.

De usu alia-
rum clavium
particularium.

§. 149. 4. Idem poterit generale definitorium cuivis religioso concedere, cui opus aliquod scribendum, vel grave aliud negotium pertractandum commiserit, vel commissum cognoverit præcipiendo etiam primo, si opus fuerit, ne cuivis inferiori detegatur prælato.

De loco pec-
liari tribuendo
ei qui opus ali-
quod scribit,
vel grave ne-
gotium pertra-
ctat.

§. 150. 5. Quicumque præsul, quantumvis superior sit, si aliquid sibi, vel aliis permiserit contra hucusque stabilita de vestibus, cellis, refectorio, aliisque in hoc capite contentis, pœna gra-

Ne quid circa
vestes, cellas,
refectorium
permittatur
contra expressum
in regula.

vi puniatur, subditusque hac in re delinquentes. Et si religiosus aliquis (quod nunquam fore in Domino speramus) proprietatis reus fuerit convictus in materia gravi, activa, et passiva voce biennio privabitur, ut a Tridentino decernitur, et insuper in carcerem duobus mensibus sine ulla dispensatione conjici a definitorio dijudicabitur.

Quod supplicio afficiatur qui necessaria ad vestitum non suppeditaverit

§. 151. 6. Quicumque etiam prior subditis necessaria, tum ad vestitum, cum ad victum constitutionibus istis; hic, aut alibi designata non suppeditaverit a priori generali, aut visitatore suæ visitationis tempore gravi supplicio afficiatur, tribusque mensibus ab officio suspendatur. Si vero post hanc pœnam rursus deliquerit, ab eodem superiore ad definitorium deferatur, quo illam ab officio in perpetuum removeat.

Pœnae contra negantes necessaria iter agentibus.

§. 152. 7. Eodem modo, et sub eadem pœna teneantur priores subditis iter agentibus necessaria omnia providere; hoc autem intelligi volumus, cum ut curentur, vel aliquod religionis negotium, vel prælatorum mandatum exequantur, illud faciant; minime vero, cum obtemperantiæ prælati venia, ad propriam utilitatem tantummodo, parentum, aut aliorum; tunc enim eorum, qui commodam sentiant, vel expectent, expensis fieri debet. Superior autem pecuniam hunc in finem religionis attributam minime insumat, sed communi servet in arca, successoribus tradat: alias eadem pœna puniatur, ac qui hospitem deposita usurpant.

De tabacco subministrando.

§. 153. 8. Teneantur etiam immediati superiores sub prædicta pœna necessarium tabacum subditis præbere, si de prioris generalis facultate illo utantur. Sed ut circa hoc nimius abusus irrepere non possit, nulli hujusmodi facultas concedatur, quin prius de necessitate constet ex medici approbatione ab immediato conventus superiore inscripta. Hanc facultatem, qui obtinerit, in visitationibus exhibebit, ut dictum reliquimus de illis, qui aliquo ad cura tegenda, vel thorace, aut aliqua alia veste infima prope supernam corporis partem utantur.

CAPUT VIII.

De vita communi.

§. I.

De communi divinis laudibus assistentia

§. 154. 1. Cum a nobis religiosis vita communis illa non solum sit intelligenda, quæ vitæ necessaria æqualiter subministrat, sed illa etiam, quæ ad explendas obligationes sine personarum acceptione librata producitur, statuimus, ut religiosorum nullus, quocumque titulo, aut prætextu privilegii et superioritatis, etiam generalis, divinis laudibus in choro, aut in ecclesia recitandis, vel canendis, aliisve communis actibus ibidem habendis immunis censeatur, nisi pro tempore, quo quis in proprii muneris exercitio fuerit occupatus. Si quis vero a competentem superiore perpetuam de his exemptionem impetraverit, iusta licet de causa, nos etiam juxta de causa ipsum exinde in perpetuum de quacunque ordinis præfectura, et superioritate exemptum, illisque inhabilem declaramus; maximum namque inde proficiscitur regulari observantiæ danimum, si superiores præsentia, et exemplo subditos non excitent.

De vita communi.

§. 155. 2. Hac ipsa de causa interdiciamus prælatos se se iis negotiis implicari, quæ quotidianis his actibus interesse non permittunt. Similiter nulli ordinis superiori liceat, nisi definitorio generali, idque gravi de causa, subditorum quemquam alicui muneri præficere, quod impedimentum afferat, aut communi huic, gravique obligationi diu, aut assidue desit.

De interdictione prælatorum, aliorumque superiorum circa actus a definitorio probandos.

§. 156. 3. Poterit tamen prior, cum fratres plus solito insomnes, aut assidua suorum munerum exercitatione fessos inspexerit, eos alternatim divisos, omni singularitate semota, a matutino in choro, vel a matutina oratione liberare. Egroti vero media nocte chororum non petent, nisi in festis primæ classis, et in his etiam superior illos liberabit, quos morbi molestiam sibi detinere videatur.

De liberandis ab assistentiis chori.

§. 157. 4. Præterea ordinamus, ut in diebus cœnæ extraordinariæ conventualium communitas ita dividatur, ut una pars matutino, altera matutinæ orationi interesse non teneatur. At si aliqua ex solemnioribus tunc festivitas occurrat,

Declarationes speciales circa chori assistentiam.

curat, in primam diem non impeditam hæc gratia transferatur. Si vero communitas ita sit parva, ut sic divisa sufficiens desideretur religiosorum numerus ad divinum officium recitandum ea, qua par est, gravitate, et decencia, in minores dividatur partes, et vicissitudo in dies plures protendatur.

§. II.

De communi victu

De victu communi.

§. 158. 1. Quidquid esus, aut potus in refectoriis nostris apponi solet, ac debet, cunctis religiosis nostris commune esse volumus. Idcirco statuimus, ut omnes, tam superiores, quam subditi, duplici transacto die, postquam ad monasterium accesserint, eodem pane, eodem vino, eodemque obsonio, absque ullo discrimine tam in quantitate, et numero, quam in qualitate, et condimento in uno eodemque refectorio simul utantur: neque extra illud prandere, cœnare, aut aliquid edere; neque etiam primæ mensæ non interesse ulli unquam liceat, nisi, qui legitima fuerit occupatione detentus.

De cibo diebus jejuniis non assignatis.

§. 159. 2. Diebus jejuniis non assignatis communis omnium cibus ad prandium erit, præter panem, et vinum, oryzae, vel alicujus leguminis abundans portio, ac ferculum piscium etiam portione abundans, vel aliud eorum loco ferculum, quibus aliqua, vel aliquæ pomorum, aut fructuum species adiacere debeant. Diebus vero jejunii tum Ecclesiæ, cum ordinis aliud addatur ferculum qualitate, et conditura diversum, dummodo nihil ministretur, quod non sit ab Ecclesia legitimè consuetudine, aut privilegio permissum. Excipiunt tamen parasceves diem, in quo panem tantum, et aquam religiosi comedant.

De cœna ordinaria.

§. 160. 3. Ordinariæ cœnæ ex sufficientium piscium ferculo, alioque herbarum ferculo unum tantummodo apponatur: loco huius aliquod fructuum, vel pomorum poterit subrogari. In jejuniis vero Ecclesiæ eadem panis, et vini quantitas cum paucis fructibus solummodo ministrari volumus. Permittimus tamen prælatis, ut pro fructibus conditas aliquando herbas dare possint, si id necessitas suaserit.

Quod superiores nihil quotidiano victui addere possint.

§. 161. 4. Superiores omnes inhibemus, ne solito huic, et ordinario religiosorum victui aliud quidpiam addere, possint, nisi in solemniorum dierum prandiis, et cum extraordinariæ

cœnæ de more sint exhibendæ, in quibus etiam religiosa frugalitas nunquam excedatur. Si quid autem christiana charitas ad conventum inopinate remiserit, licet ordinariis diebus, æqualiter divisum poterit religiosis ministrari ad prandium, vel ad cœnam.

§. 162. 5. Hora prandii quovis tempore undecima sit; at in Ecclesiæ jejuniis undecima cum dimidia. Cæterum si dies solemnis, aut magnus populi cœtus, aliave justa causa compellat aliquantum horam protrahere, ad prioris arbitrium relinquimus. Collatio, ordinariaque cœna fiat hora septima pomeridiana, extraordinariæ vero cœnæ inter sextam et septimam ad prioris arbitrium.

De hora prandii.

§. 163. 6. Prædictæ cœnæ extraordinariæ erunt in die Nativitatis Domini cum duobus sequentibus, tribus primis paschæ, et pentecostes, nec non in aliis per annum juxta ordinis consuetudinem, dummodo viginti quatuor numerum non exuperent. In alicujus, vel aliquarum ex his locum, si libuerit, poterit prior extra ordinarium prandium substituere, non tamen in die festo primæ classis. Collatio extraordinaria in pervigilio Nativitatis de more ministranda est.

De cœnis extraordinariis.

§. III.

De spirituali lectione, peculiaribusque mortificationis exercitiis in refectorio peragendis

§. 164. 1. Ut interior homo Dei verbo pascatur, dum exterior reficitur, cum religiosi communi accumbunt mensæ, sacra lectio, ut a regula decernitur, habeatur. Quare præcipimus, ut post lectionem sacræ scripturæ, aliqua pars nostrarum constitutionum, ex iis tantum, quæ ad communes, et generales ordinis mores spectant, legatur (exceptis diebus festis, et quando adsit aliquis extraneus) et postea aliquid ex devotis, et spiritualibus libris, et singulis sextis feriis nostra regula legatur, omniaque alia serventur, quæ in cæremoniali circa refectorii lectionem ponuntur. Quare in refectorio maximum silentium debet observari.

De spirituali lectione, et peculiaribus mortificationibus in refectorio peragendis.

§. 165. 2. Fratres omnes hortamur, ut quid quid circa hos communitalis actus cæremoniale præscribit, sedulo observent. Hortamur præterea omnes, et præcipue prælatos, ut suasionem, et exemplo mortificationes, tam ordinarias, quam extraordinarias ab

Hortatio ad fratres circa observantiam cæremonialis.

initio religionis nostræ in refectoriis laudabiliter fieri consuetas, maximopere conservare studeant.

§. 166. 3. Saluberrimam quoque fratrum correctionem ante cenam, aut refectionem parvam, etiam conservari præcipimus immediate postquam mensæ religiosi accubuerint. Nunquam tamen fieri illa poterit, nisi a priore, superiore, aut vicario; nunquam, nisi de levibus culpis, nec ultra semiquadrantem protrahenda; nec in diebus festis, quatuor ultimis maioris hebdomadæ, pervigilio maiorum festivitatum, et conventuale capitulum die præcedente.

§. 167. 4. His in correctionibus valde prudenter, et circumspicte se gerat prælatus, vel quivis alius; culpas in medium productas benigne arguat, iuxta constitutiones puniat, vel delinquentibus parcat, si iusta subsit causa, et a verbis irracundis, dicacibus, atque fraternæ charitati injuriosis omnino absteat. Qui aliter se gesserit a superiori prælato publice arguetur, et majori pœna subiaceat. Finita mensa, janitor a præsidente interrogatus, de accepti elemosynis, rationem reddet, et solitis tandem precibus actus absolvatur.

§. IV.

De Jejunio, et abstinentia.

§. 168. 1. Præcipimus, ut in jejniis observandis prælatos inter, et subditos nullum permittatur discrimen, cum omnes comprehendat regula dicens: » Jejunium singulis diebus, exceptis dominicis, observetis a festo exultationis sanctæ Crucis usque ad diem Dominicæ resurrectionis, nisi infirmitas, vel debilitas corporis, aut alia justa causa jejunium solvi suadeat.

§. 169. 2. Præter jejunia a regula, et ab Ecclesia indicta, ordinamus, ut singulis sextis feriis per annum, tribus diebus rogationum ascensionem Domini præcedentibus; in omnibus etiam vigiliis beatissimæ virginis Mariæ in quarum festis secundum cæremoniale nostrum antiphona » Salve Regina » solemniter canenda sit (excepta tamen ejusdem sanctissimi nominis vigilia) et in pervigiliis sanctissimi Corporis Christi, et sancti patris nostri Eliæ, et denique in die sancti Marci, nisi in dominica venerit, jejunium ab omnibus observetur.

§. 170. 3. Iter agentes, maxime pedestres, habita ratione laboris, a jejniis tam regulæ, cum constitutionum

absolvi poterunt, et de hinc omnes exemptos declaramus per totum itineris tempus. Facultatem præterea immediatis superioribus damus, ut intra conventum aliquem, vel aliquos ex religiosis ab ejusdem jejunii lege absolvant, si justa adsit causa.

§. 171. 4. Ab esu carniū omnes fratres abstineant, sicut regula præcipit. Qui autem juxta illam ob infirmitatis, vel debilitatis remedium, eas manducaverint, non promiscue inter alios piscibus vescentes, sed loco intra refectorium signo aliquo de more distincto, ubi nemini, præter infirmos, sedere liceat, illos carniū vesci mandamus.

§. 172. 5. Extra conventum carnes edat nemo, nisi de licentia prælati in scriptis obtenta; hancque nunquam prælati duobus fratribus concedant, qui extra conventum una sint manducaturi. Si quis vero extra conventum ægrotaverit, medici præscriptis obediat. Si nullus sit medicus consentiam consulat, conventuumque consuetudinem, et quod ipsæ suaserint, agat.

§. 173. 6. Siquis intra conventum sine superioris facultate carniū vescatur; vel illas ab extraneis acceperit, primum per dies decem graviter punietur, at secundo lapsus per mensem in carcerem conjicietur. Si quis vero superior intra conventum carniū vescatur occulto, et extra locum, et tempus ad id designatum, per menses duos ab officio privabitur.

Si autem ipsis vescatur cum sæcularium scædalo, ab officio statim privetur, et voce passiva per triennium careat. Eidem pœnæ subiaceat, qui sine causa majori communitatis parti carnes exhibeat, aut eis vesci permittat. Qui vero dapes carniū conditas aliis, aut præbuerit, aut indulserit, per tres tantum menses ab officio suspendatur.

§. 174. 7. Cæterum, cum hæc abstinentia veluti essentialis ac peculiaris regulæ pars sit, et alioquin trimeamus, ne statutæ pœnæ omni hac in re abusu, offentionique vitandis sufficientes sint; idcirco præcipimus in virtute spiritus Sancti, sanctæ obedientiæ, ac sub formali præcepto, ut religiosorum nostrorum nullus extra conventum carnes edat, sine superioris licentia in scriptis habita, excepto infirmitatis casu juxta dicta numero quinto.

De saluberrima fratrum correctione ante refectionem.

Quomodo prælati se gerere debeant circa correctiones.

De jejunio, et abstinentia.

De jejniis extraordinariis.

De exemptione iter agentium.

De abstinentia ab esu carniū.

De licentia exquirenda pro esu carniū extra conventum.

De poenis contra eos qui carniū vescuntur.

De licentia in scriptis procuranda pro esu carniū quomodolibet faciendi.

§. V.

*De officiis per communem
tabulam distribuendis.*

De officiis per
communem
tabulam distri-
buendis.

§. 175. 1. Communem officiorum tabulam sequentis hebdomadæ publice singulis anni sabbathis eam præcedentibus legendam post prandium describat superior conventus, (in domibus autem novitiis, aut recens professis destinatis eorum magister) consulto priore, et cæremoniali, ad normam dirigente. In hac tabula officia taliter distribuatur, ut solum ægrotos excipiat, si lecto cubent, vel convalescant, et eos, qui per majorem hebdomadæ partem extradomum versentur. Valetudinarii, qui ex consuetudine carnibus vescuntur, illa obibunt officia, quæ attenta charitate, illorumque infirmitate, exequi potuerint. Teneantur autem omne officia sibi injuncta inexcusabiliter obire, adamussimque præstare. Qui e domo est egressurus, aut inopinata aliqua occasione præpeditus fuerit, prælato denuntiet, ut alium substituatur. Qui hoc neglexerit, si inde sequatur inordinatio, in terrâ comedat.

Quod prælati
sint liberi ab
officiis tabula.

§. 176. 2. Prælati, ratione dumtaxat sui officii sive superiores, sive inferiores, a tabulæ officiis erunt liberi, præterquam ab officio cappellani beatissimæ virginis, et ab illis, quæ ad humilitatem spectant. Finita autem præfectura, omnia, ut cæteri obibunt. Subpriors, dum conventui non præsent, exceptis diaconi, subdiaconi, acolythi, thuriferarii, lectoris, pulsatoris cymbalorum, campanularum, et ministri rasuræ cætera omnia officia sibi, sicut aliis designare solent, designabunt. Si secus fecerint, pœna gravi puniantur.

De barba se-
mel in hebdo-
mada radenda,
et tonsura cho-
ristarum.

§. 177. 3. Volumus tamen, ut in conventibus novitiatus, professorum noviter, et in collegiis ubi collegiales, recens professi, et novitii sex plures fuerint, inter eos tantum distribuatur quinque ultima nuper relata officia. Barba semel in hebdomada radatur. Current autem superiores, et rasuræ minister, ut choristarum tonsura ita a barbitonsoribus disponatur, ut circulus capillorum eam undique circumdantium tres tantum digitos habeat latitudinis, et super aurium summitatem desinat.

CAPUT IX.

*De cura erga infirmos et
hospites impendenda.*

§. I.

De infirmis.

§. 178. 1. Maximum charitatis præceptum, et perfecta vitæ communis ratio nos adigit omnem navare operam, ut tam prælati, quam subditi, dum ægrotant, par levamen, parque subsidium, et obsequium experiantur. Hæc ut observentur, quolibet in conventu unus saltem eligatur medicus, scientia, et probitate præditus, ex cujus nutu superiores in iis, quæ ad ægrotorum medicamenta, cibum, lectum, interioraque vestimenta spectant, omnino pendeant. Per secreta conventualis capituli suffragia eligendus erit iste medicus, mediantibus ipsis suffragiis eiiciendus, cum justa subsit causa. Hæc omnia observari erga chirurgum præcipimus.

De infirmis.

§. 179. 2. Deputetur etiam a priore religiosus sedulus, ac benignus charitate, maximeque patientia præditus, qui ab omnibus feriat, (si id sit necesse) infirmorum curæ diligentissime intendat: et si augeatur ægrotantium numerus, adiutor illi tribuatur. Ad prioris arbitrium hoc ministerium præstabit, dumque in illo perstiterit, quidquid medicus erga quemlibet ægrotum decreverit, prælato diligenter denuntiet, a quo protinus executioni mandari præcipimus, quin inde vel latum discedat unquam. Nec etiam ullo modo obsistat prælatus, ut religiosi, qui de infirmitate conquerentur, medicum libere consulant: immo pii parentis induens personam, et affectum, eorum præveniat desideria, et in providendo eis necessaria, quantum poterit, ita large, et benigniter se gerat, ut nihilo prorsus indigere videantur; ideoque præterita consanguineorum blandimenta omnino non recordentur.

De religioso
eligendo in cu-
ram infirmo-
rum.

§. 180. 3. Meminerint tamen ægroti, quam sibi vitam elegerint, Deoque promiserint observandam, pœnitentem scilicet, ac pauperem, et cum pauperi nequeant aliquando necessaria non deesse, sicut et pœnitentes nequeant plurima non pati corporis incommoda, nolint ipsi moleste queri, cum sibi parcius quandoque ministretur, nec importuna morbulis quibusque remedia

Monitum ad
ægrotos.

investigare magno cum regularis observantiae præjudicio.

De cura infirmorum.

§. 181. 4. Non nimis perspicax sit prior in subditorum morbis explorandis, sed potius quidquid ipsi dixerint, credat, ametque potius ab illis, quam a se ipso falli. Si aliquando illis utile fore judicaverit, aut carnibus vesci, aut lineis vestibus uti, aut quovis alio sulciri levamine, ipse poterit continuo præcipere, quin medici præstoleatur adventum, dummodo eum quamprimum vocet, ac de omnibus certiore faciat, in posterumque quidquid ipse præscriperit, servet. In gravescente morbo, ita ut unius tantum medici judicio facile acquiescendum non sit, quotquot necessarii sint, vocabit, quodque omnes conveniens judicaverint, executioni mandabit. Volumus tamen medicum monasterii his in casibus semper assistere.

De visitatione infirmorum.

§. 182. 5. Bene valentes religiosi cunctis diebus vespere decumbentes vivant: hoc ipsum, ut præstent mane, aliquos designabit prior, cum sibi expediens videbitur; ipse autem aut mane, aut vespere hocmet paterna affabilitate præstare debet quotidie, ut ita possit, non solum parentis aspectu filiorum corda exhilarare, sed etiam suis ipse oculis perspicere ac detegere, quid illis necessarium desit, quæve charitate, ac sedulitate illis ministretur, et insuper eos, si necessarium fuerit, benigniter ammonet, ut saltem per singulas hebdomadas confiteantur defectus, et sacram Eucharistiam recipiant; quod ab omnibus infirmis observari mandamus, quo expurgata conscientia, morbi labor fructuosior reddatur. Si prior aliquando præcipuo huic sui officii muneri satisfacere nequiverit, alium designet, qui ejus vices gerat, et sibi deamnet, quidquid notaverit.

De poenis contra negligentem in cura infirmorum.

§. 183. 6. Priori generali, et visitatori admodum commendamus, ut si tempore suæ visitationis superiorem aliquem deprehenderit negligentem in exequendis, quæ circa ægrotos his in constitutionibus statuimus, nulla excusatione paupertatis etiam admissa, severe in eum pro culpæ modo animadvertant. Si autem adeo negligens sit, ut ob id subditus aliquis in grave vitæ discrimen deveniat, aut (utinam non sit) sacramentis haud munitus obierit, irremissibiliter gravi pœna per tres dies, et suspensione ab officio per annum puniatur.

Quod religiosi in domibus sæcularibus minime curentur.

§. 184. 7. In sæcularium domibus fratres nostri minime curentur, nisi aliquis ibi subito corripiatur morbo,

aut eo indigeat remedio, quod intra monasterium nequeat adhiberi, applicative, ut sunt in patria naturæ commodior acris afflatus, et thermæ, balneæve atque mineralis, vel maritimæ, vel fluvialis, sed iis uti non poterunt, nisi de licentia definitorii generalis, cui prius constare debet præsertim ex medici conventus testimonio, et prioris, aut alterius religiosi attestazione, tum morbi necessitas, cum indubitata remedii utilitas; quod ut fiat, ad priorem generalem recurrant ægroti tempore ita opportuno, ut certior fieri, definitoriumque consulere possit.

nisi sub gravi necessitate.

§. 185. 8. Eandem facultatem subditis suis concedet prior immediatus, adhibito consiliariorum consensu, si aliquando hujusmodi remedii necessitas urgeat, et tempus non suppetat ad definitorium recurrendi, ipsi tamen rationem reddet. Præfata remedia, si pluries experta, nunquam profuisse dignoscantur, tanquam inutilia respuantur.

Declaratio ut supra.

§. 186. 9. Cum fontalis aqua idem sæpe medicamen afferat, quod fluvialis, priores locales suis conventibus idoneum præparent locum, ubi commode religiosi, quibus medicus hujusmodi remedium præscriperit, illo uti possint, ac omnia ad id eisdem necessaria præbeant.

De usu aquæ fontalis.

§. 187. 10. Quocumque in conventu religiosus noster in morbum incidat, ibidem curetur, donec satis convalescat, quamvis conventualis non sit ibi, nec illic, nisi obiter pervenerit: neque prior procurationis, aut alimentorum sumptibus aliquid petat a conventu, in quo ægrotus conventualis fuerit. Verum si aliquis de medici consilio a priore generali in alium conventum consulto mittatur, ut ibidem curetur, conventus, ubi conventualis fuerit, expensas curationi proportionatas solvere teneatur. Si quis vero prior ægrotum hospitem a suo conventu discedere cogat, antequam pro necessitate curetur, gravi pœna per tres dies, et suspensione ab officio per tres menses plectatur.

De loco quo in fieri sint curandi.

§. II.

De hospitibus recipiendis.

§. 188. 1. Non ægros tantum, sanos itidem respicit hospitalitatis virtus. Quapropter prælatis omnibus localibus præcipimus, sub gravi pœna, ut omnes nostri ordinis religiosos hospites, qui legitima superiorum licentia ad eorum pervenerint monasteria, benigne excipiant,

De hospitibus recipiendis.

cisque omnia necessaria, quamdiu ibi fuerint provideant, ac si ipsius monasterii essent conventuales: idcirco singulis hebdomadibus in communi officiorum tabula unus deputetur hospitem minister, cujus muneris sit, eorum pedes abluere, cellas mundare, lectulos sternere, omniaque ipsis necessaria ministrare, et etiam, ut animalibus eorum vectoribus provideatur curare.

De modo recipiendi religiosos ipsius ordinis.

§. 189. 2. Eodem modo se gerant tam praelati, quam hospitem ministri erga religiosos nostri ordinis, alterius congregationis, qui ad suum conventum pervenerint quin etiam majori illos honore, obsequio, urbanitateque prosequantur, ut fratres, ejusdemque religionis filios, et tam benevolentibus, quam infirmis omnia suppeditent necessaria. Idem, proportionem servata, observari volumus erga aliorum ordinum religiosos, praesertim mendicantes.

De onere hospitalium congregationis celebrandi sacrum pro intentione praelati.

§. 190. 3. Congregationis nostrae hospites, transacto primo die, sacrum pro intentione praelati, cujus domo hospitantur, offerre debeant, ejusdemque praecipis, et ordinationibus subiiciantur, ac in omnibus se se gerant, sicut caeteri conventuales. Teneantur insuper sub gravi poena per quinque dies sustinenda, quamcumque pecuniam secum afferant, intra dies octo priori tradere, in arca trium clavium custodiendam. Priori vero praecipimus, ut eandem pecuniam fideliter custodiat, ipsisque, cum discesserint, integre reddat, sub poena privationis ab officio per tres menses, sub aliisque ad arbitrium infligendis, usque dum omnia restituat.

De dispensatione hospitalium a jejuniis.

§. 191. 4. Duobus primis diebus religiosi hospites a jejuniis ordinis et a communitatis actibus vacabunt: postea ad superioris arbitrium vacent. Qui vero remissionis gratia de prioris generalis, aut definitorii facultate aliquem adierit conventum ab omnibus supradictis sit liber, praeterquam a vespere, et a matutino primae classis, et totius octavae Corporis Christi, nec non ab antiphona *Salve*, solemnisque missa beatissimae virginis, et sabbathis canenda.

De simili dispensatione eorum, qui aliquam facultatem obtinuerunt.

§. 192. 5. Eadem potiantur immunitate, qui dictam facultatem obtinuerint, ut propriis in conventibus animam, viresque reficiant. Priori tamen generali commendamus, ut uni, eidemque religioso hanc vel supradictam facultatem semel tantum in triennio concedat, si justa causa aliud sibi aequum non suadeat.

Declarationes speciales.

§. 193. 6. Denique religiosi, qui in alium migrant conventum, ut ibi

conventuales sint, vel ad proprium rediuntur, ab omnibus communitatis actibus primo tantum die vacabunt, si quinque leucis iter non sit longius, si autem longius per biduum quiescent. Hoc nequaquam intelligatur de his, qui e conventu in conventum intra eandem civitatem transmigraverint.

CAPUT X.

De oratione, aliisque spiritualibus exercitiis.

§. I.

De oratione mentali.

§. 194. 1. Omnibus Christifidelibus (veritas testatur divina) oportet semper orare, et nunquam deficere. "Quid igitur nobis, quibus dictum: "Die ac nocte in lege Domini meditantur, et in orationibus vigilantes, nisi aliis justis occasionibus occupentur?" Sed ne subrepat animo (ut assolet) humana fragilitas, operae pretium duximus aliquas praesumere horas, quibus religiosi huic suo praestantissimo religionis muneri ardentius incumbant.

De oratione mentali.

§. 195. 2. Statuimus ergo, ut omnes fratres bis in die, mane scilicet per unam horam, vespere similiter per aliam, in unum conveniant locum, ut ibi mentali orationi quiete nimis animum intendant. Hora quinta tum mane, cum vespere finita, prius facta cymbali pulsatione, incipiet hic communitatis actus, excepto hyemis tempore, a festo, scilicet, omnium Sanctorum ad Cinerum usque diem exclusive, in quo mane hora sexta fieri volumus. Fratres omnes in Domino hortamur, ut audito primo signo, omnibus aliis occupationibus dimissis, ad orationem sedulo accedant.

De tempore impendendo in oratione mentali.

§. 196. 3. Fiat autem haec communis oratio in choro, aliove loco ad quietem magis idoneo, ubi postquam fratres convenerint genibus flexis, divinam implorabunt gratiam, recitando antiphonam, "Veni Sancte Spiritus" quam inchoabit praesidens addendo postea orationem, "Deus qui corda etc." Deinde ex designato libro ad utiles cognitiones suggerendas idoneo, aliquid devote legatur; qua lectione ad praesidentis signum finita, omnes in spiritu, et veritate, erecta ad Deum mente, silentes orabunt. Completa hora,

De loco in quo oratio mentalis sit facienda.

præsidens incipiens, quem prosequitur chorus, recitabit antiphonam *Sub tuum præsidium*, et postea ipse solitam orationem *Protege Domine* cum aliis duabus ad ejus arbitrium; sicque terminetur mentalis oratio.

Exemptiones a mentali oratione.

§. 197. 4. Singulis anni diebus hæc statuta oratio habeatur; at matutinam omitti volumus in vigilia, dieque Nativitatis Domini, in die solemnè Paschatis, et in illis, quibus capitulam fit conventuale. Vespertina autem oratio cessabit in die Epiphaniæ, in feria quarta, quinta, et sexta majoris hebdomadæ, et cum post prandium habeatur concio, cui communitas debeat interesse.

Quod abstinere a mentali oratione nemo possit, nisi de licentia superioris.

§. 198. 5. Ab hoc communitatis actu neminem absolutum esse permitimus, nisi qui ne superioris mandato legitime sint impediti, et qui actualiter convalescunt, quos a matutina oratione, loco, et tempore designatis absolvi volumus. Qui vero habitualiter carnibus vescuntur, ad superioris arbitrium tantummodo, et pro eorum necessitate liberi sunt. Omnes autem, qui chorum adire nequeunt, in Domino hortamur, ut maxime curent, ut suis in cellis tempore, et modo sibi commodo orationi incumbant, nullus enim morbus impedire valet, quod Deo mente vacare possimus.

Monitum ad superiores circa orationem mentalem.

§. 199. 6. Deinde immediatis superioribus valde commendamus eorum conscentiis onus imponentes, ut sine gravi causa religiosos ab assistentia orationi alio non distrahant; neque tempore eidem definito cum extraneis loquendi facultatem concedant, nisi raro, et cum prudenter omitti non possit. Religiosi vero, qui de superioris licentia cum sæcularibus loquantur, adveniente orationis tempore, urbane eos dimittant, ac, ubi cymbalum sonuerit, ad chorum pergant, nisi res ea sit, quæ discedendi locum non præstet, de quo postea superiorem conscium reddent.

§. II.

De oratione vocali

De oratione vocali.

§. 200. 1. Omnibus choro addictis præcipimus religiosi, ut quotidie horarum canonicarum pensum devote persolvant iuxta ritum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ, modumque in cæremoniali nostro explicatum. Vesperæ semper tunc continuo, quando secunda præterierit hora post meridiem recitabuntur, exceptis diebus jejunii quadragesimæ in quibus ante conscentiæ examen prandium

Bull. Rom. Tom. VII.

præcedens prope meridiem recitari debent. Completorium vero quovis tempore statim post cœnam, aut collationem recitandum, diebus extraordinariæ cœnæ post vespertinam persolvi recreationem volumus.

§. 201. 2. Matutinum media nocte perpetuo persolvatur, nisi Ecclesiæ, aut ordinis obstat consuetudo. Ideo hic non venit intelligendum matutinum in triduo maioris hebdomadæ, in festis Paschæ, et Pentecostes cum tribus sequentibus diebus, in festo sanctissimi Corporis Christi, et per octavam, in festo sancti Stephani protomartyris cum tribus sequentibus, in die Circumcisionis, et Epiphaniæ Domini, in diebus sanctissimæ Virginis Mariæ de Monte Carmelo, eiusdemque assumptionis, et sanctæ matris Theresiæ; et in his tribus ultimis præhabita dumtaxat media orationis hora, sicut in festo Corporis Christi, et tandem diebus omnibus in quibus ob causas capite quarto §. 1. numero 3. relatas communitas e conventu fuerit egressa, vel extraordinarius occurrat casus, quo dumtaxat gravi ipsius incommodo prædicta possit hora choro interesse. His in casibus illico post completorium, vel immediate ante orationem sequentis diei matutinum volumus persolvi.

De recitatione matutini.

§. 202. 3. Hora prima toto anni tempore continuo post matutinam orationem recitabitur. Tertia ante conventuale missam, cui immediate succedent sexta, atque nona. Cum vero ob magnam populi frequentiam conventualis anticipetur missa, extemplo post orationem matutinam omnes hæc recitabuntur horæ minores.

De recitatione horarum.

§. 203. 4. Fratres hortamur, ut primo audito signo sine mora ad horas canonicas persolvendas in chorum conveniant. Qui pulsatione finita non venerit pœna levis culpæ puniatur. Si consuetudini subiectus, gravis culpæ pœnæ erit obnoxius. Si vero matutino non intersit, sequenti die super terram comedat absque piscibus, sive eo quod earum loco communitati ministratur.

Hortatio ad fratres circa horarum canonicarum diligentem recitationem.

§. 204. 5. Hortamur etiam, ut in divini officii recitatione non celeriter, sed servatis morulis, aut intervallis, pro solemnitatibus diversitate maioribus, vel minoribus, attente, ac devote se gerant. Quæ ut accurate serventur, discernimus, ut vespere simul cum litanis beatissimæ Virginis, quæ de more tunc recitari debet, usque ad horæ quadrantem cum dimidio protrahantur. In completorio unius quadrantis tantum

Aliud monitum generale circa recitationem officii.

tempus teretur, a recitationis initio computandi, quod et intelligi debet in aliis horis circa temporis computandi rationem.

De tempore in sumendo in recitatione matutini.

§. 205. 6. Matutinum in communibus festis duplicibus, aut semiduplicibus, nec non in feria quarta, et sabbatho horam usque protenditur: in aliis vero feriis, diebusque, quibus communitas dividetur, usque tres horæ quadrantes; at in dominicis per annum usque quinque fere horæ quadrantes. In uno absolvatur prima, in duobus vero absolvantur reliquæ tres horæ minores.

De officio parvo b. M. virginis.

§. 206. 7. Officium parvum beatissimæ Virginis Mariæ die, modoque a cæremoniali præscriptis recitabitur; quod licet devote, minori tamen cum pausa persolvi volumus, sicut etiam officium defunctorum.

Quomodo in actibus communitalis religionis se gerere debeant.

§. 207. 8. In communitalis actibus graviter, ac modeste religiosi se gerant; nec prius ab illis unquam discedat aliquis, quin exeundi causam præsentem significet, veniamque more solito obtineat. Siquis vero post inceptum actum pervenerit, signum flexis genibus ab ipso præsentem expectabit.

De religiosis sacris ordinibus nondum initiatis.

§. 208. 9. Religiosi choristæ sacris ordinibus nedum initiati, qui choro assistere non possint, privatim officium recitabunt, sicut regula præcipit; laici, ut ipsa præscribit, precum suarum pensum quotidie solvant. Insuper diebus festis matutino et vespere in choro interesse teneantur, ac omnia tunc temporis obire munia, quæ religiosos choristas divino ab officio avocare poterunt. Aliis vero diebus, ab horisque canonicis facilius poterit prior illos absolvere, si prudens id suadeat ratio, inspectis eorum viribus, et occupationibus; attamen vacationem ab oratione mentali nunquam, nisi gravi de causa permittat.

De poenis contra religiosos profanos divinum officium non persolventes.

§. 209. 10. Siquis religiosus post emissam professionem divinum non persolverit officium, et de hoc satis fuerit convictus, aut vehementer suspectus, in carcerem statim coniciatur, in eoque iuxta gravitatem delicti ad arbitrium prioris maneat.

§. III.

De iis, quæ cum cantu celebrari debent.

De iis, quæ cum cantu celebrari debent

§. 210. 1. In solemnioribus festivitibus divinum officium cum cantu celebrari volumus; quamobrem statuimus ut vespere, tum primæ, cum secundæ canantur in solemnitatibus pri-

mæ et secundæ classis Ecclesiæ, aut ordinis prout in nostro novo cæremoniali notatur. Cæterum si iusta ratione prædictarum nunc hora præscripta transferatur, cantus prætermitti debeat.

§. 211. 2. Completorium nunquam canendum, canenda tamen semper antiphona finalis beatissimæ Virginis, nisi de feria fiat officium, vel eo die antiphona, *Salve Regina* cantetur solemniter, quod fieri de more volumus singulis anni sabbathis, et in festis eiusdem beatissimæ Virginis, prout in cæremoniali cavetur.

De completorio.

§. 212. 3. Statuimus etiam simul cum laudibus matutinum cum cantu celebrari in solemnitate Nativitatis Domini nostri Jesu Christi, Paschæ, et Pentecostes, in triduo maioris hebdomadæ, in festo sanctissimi Corporis Christi, in commemoratione solemnium beatissimæ virginis, et matris nostræ Mariæ de Monte Carmelo, eius assumptione, et in festo sanctæ matris nostræ Theresiæ.

De laudibus et matutino cum cantu celebrandis.

§. 213. 4. In matutino Conceptionis sanctissimæ Virginis, aliove ritu primæ classis celebrato (excipiatur ecclesiæ dedicatio) canatur tantum invitatorium cum hymno sequenti, et *Te Deum laudamus*, et in laudibus a capitulo usque ad finem, atque ad horam cum dimidia producatur. Idem servetur in matutino Circumcisionis, dulcissimi nominis Jesu, septem dierum infra octavam Corporis Christi, sanctissimæ Trinitatis, inventionis sanctæ Crucis, nativitatis, purificationis, et annuntiationis beatissimæ Virginis, sanctæ Annæ, sancti Joachim, et denique sancti Bartholomæi, quo die auspiciatissime inceptit nostra Carmeli reformata religio anno Domini 1562.

De matutino Conceptionis B. M. Virginis, aliove ritu primæ classis.

§. 214. 5. In cæteris secundæ classis festis *Te Deum* dumtaxat præcipimus cantari, quæ, hora completa, cum quadrante ad exitum perducantur. Prima cum cantu fiat in vigilia nativitatis Domini: tertia in die Pentecostes, et in singulis dominicis, festisque diebus, quibus missa conventualis hora consueta canenda sit. Nona autem in die Ascensionis.

De cæteris festis secundæ classis.

§. 215. 6. Conventualis missa cum cantu celebrabitur in dominicis, festisque diebus de præcepto, vel ex consuetudine vim præcepti habente; fiet autem hora competenti prout cautum est in cæremoniali; in eaque tres horæ quadrantes cum dimidio præteribunt. Idem servetur in diebus ab ecclesia vel ordine ritu primæ classis celebratis, in die sancti titularis, et in diebus secundæ

De missa conventuali.

classis, in quorum matutino invitatorium cantari debeat, et laudibus a capitulo usque ad finem: idem etiam in die Cinerum, feria quinta, et sabbatho majoris hebdomadae. Diebus in quibus missa non cantetur, recitetur post tertiam, eidemque communitas adistere teneatur.

De missa votiva B. M. Virginis celebranda.

§. 216. 7. Singulis anni sabbathis, præterquam in majori hebdomada, dieque Nativitatis Domini, statim post primam aut tertiam, prior per se, vel ipso impedito, per alium ex dignioribus, votivam missam de beatissima Virgine cum cantu celebrabit, additis commemorationibus Spiritus Sancti, et sancti Joseph juxta antiquissimum ordinis morem ab Alexandro VII. approbatum; nullumque stipendii pro hac missa accipiet prior, sed pro reformationis nostræ, et incremento omnino illam applicabit.

Exceptiones peculiare,

§. 217. 8. Si vero sabbatho occurrat festum ejusdem beatissimæ Virginis, vel aliud, ob quod conventualis missa cantari debeat, ipsa definito supra tempore canatur, sed semper, ut fertur, applicetur. Quod si votum aut alia causa occurrat dictam applicationem impediens, secunda ad hunc finem canenda erit; aliter haudquaquam.

De missa quolibet sabbatho audienda.

§. 218. 9. Omnes fratres, quæcumque tandem eorum occupatio sit, aut dignitas; huic sabbathi missæ adistere teneantur; etiam si cum de eorum agitur officiis, nulla de hoc mentio fiat. Quod similiter intelligi volumus de solemni antiphona, *Salve regina*.

De cantu Gregoriano adhibendo.

§. 219. 10. Cum omnes ferme ecclesiæ chori Gregoriani cantus delectum habeant, eundem et nos in choris nostris ad omnia, quæ canenda sint, deligere debemus; atque in iis canendis ea temporis mora servanda, quæ ut devote, et religiose fiant, magis congrua existimetur, attenda horarum, solemnitatumque diversitate. Prælati autem præcipimus, ut omni cura hæc servari, et negligentes corrigere studeant.

§. IV.

De conscientia examine, communi flagellatione, aliisque exercitiis ad spiritus renovationem spectantibus.

De examine conscientia.

§. 220. 1. Statuimus, ut religiosi nostri bis in die per semiquadrantem conscientia examine vacent; mane ante prandium, et vespere, dicto completorio, vel post flagellationem. Ad hoc omnes in chorum conveniant, et genibus flexis conscientia disquisitioni incumbant.

§. 221. 2. Ut culpas per quotidianum examen in se ipsis agnitas fratres penitentia vindicta deleant, et pro Ecclesie pace, regis nostri, regnique prosperitate Deum exorent, ipsique placationis hostiam offerant, tribus cujusvis hebdomadae diebus, feria scilicet secunda, quarta et sexta post completorium, in aliquem convenientes locum se unusquisque verberabit, quando cantetur psalmus *Miserere* cum antiphona *Christus etc.* et tribus orationibus, *Respice, Protege*, et tertia pro rege, quas præsidens canere debet; uti etiam psalmum et antiphonam inchoabit. In hebdomada vero majori ad melius imitandam passionem, ejusque memoriam recolendam unusquisque se flagellabit, quamdiu prædictus psalmus ter cantetur cum antiphona *Christus*, et unica in fine oratione *Respice*.

De verberibus ad flagellationem adhibendis.

§. 222. 3. Si in supradictis feriis primæ classis festivitas occurrat, postridie verberatio fiat. In vigilia autem, et die Nativitatis Domini cum tribus sequentibus, ac etiam Circumcisionis, et Epiphaniæ, et feria secunda Resurrectionis, et Pentecostes, et in die sanctæ matris nostræ Theresiæ verberatio absolute omittatur.

Quod verberatio in feriis primæ classis suspendatur.

§. 223. 4. Absoluto post completorium conscientia examine, omnes fratres cellas repetant, elapsaque brevi temporis morula, religiosus junior, vel alius a superiore designatus in singulis monasterii dormitoriis piam aliquam cantabit sententiam, ex meditationibus, aut mysteriis eo tempore occurrentibus excerptam, quæ religiosorum corda ad superna possit erigere; et sic, cujusque diei pensis finem imponent.

De sententia canenda excerpta ex meditationibus.

§. 224. 5. Præterea cum tot inter hujus, quamvis haud parum austeræ vitæ solitudines religionis munera obeunda propemodum impossibile videatur, quod mentes carnis fragilitate depressæ paulatim ad terrena non dilabantur, religiosos omnes tum subditos, tum prælatos in Domino hortamur, ut quotannis per dies decem solitudini vacent, ab omni que etiam domesticorum commercio separati, spiritus tantum instaurationi intendant.

De peculiaribus piis exercitiis.

§. 225. 6. Qui in hujusmodi degerint exercitiis, omni officio erunt immunes, et communitatis actibus, præterquam matutino, oratione mentali, verberatione, et refectorio. In cæteris autem (silentio ac solitudine exceptis) sicut alii se gerant, nec alias, præter consuetas mortificationes in refectorio exercent.

Declarationes circa eos, qui exercitiis indignant.

De renovatio-
ne votorum in
festo Epipha-
niæ.

§. 226. 7. Tandem, ne temporis injuria vocationis ardor tepescat omnes fratres in Epiphaniæ festo vespertinæ orationis tempore in chorum conveniant, ibique juxta antiquissimum ordinis morem, solemnem professionem innovabunt, eadem vota denuo toto cordis affectu Domino offerentes, cui per illa se sponte dicarunt. Observent etiam alia, quæ de perutili hoc actu in manuali sunt præscripta.

CAPUT XI.

De sacramentis conficiendis, recipiendisque.

§. I.

De sacrosancto missæ sacrificio.

De sacrosan-
cto missæ sa-
crificio.

§. 227. 1. Quemadmodum enim per mentalem orationem, ita et intimius per dignam sanctissimi corporis Christi receptionem Deo unimur, statuimus, ut religiosi sacerdotes, nisi morbo, aliave rationabili causa sint impediti, sacrosanctum missæ sacrificium quotidie devote, debitaque puritate celebrent, sub pœna jejunii in pane, et aqua, sine licentia prioris omittentibus applicanda. Religiosi non sacerdotes, et novitii quotidie etiam privatam audient missam, præter conventualem, quæ hora competenti celebretur cum cantu, vel sine illo prout capite decimo §. 3. num. 8. stabilivimus.

De ritu in mis-
sa servando.

§. 228. 2. Sacerdotes nostri Ecclesiæ ritum, prout in rubricis missalis Romani præcipitur, et in cœremoniali nostro continetur in missarum celebratione observent, in qua brevius tertiæ horæ parte tempus terere nequeant juxta præscriptum a Benedicto XIII. in concilio Romano cap. 3. Si quis autem nimis festinanter, aut sine devotione celebraverit, vel mala ex consuetudine cœremoniam aliquam prætermiserit, graviter ad prioris arbitrium puniatur, ipsique non permittatur publice celebrare, usquedum perfecte corrigatur.

De applicatio-
ne missarum.

§. 229. 3. Religiosi sacerdotes quotquot in conventu fuerint, sive conventuales, sive hospites, quas celebraverint missas juxta prælati intentionem applicabunt. Id ipsum quamdiu extra conventum fuerint, præstabant; præterquam cum levaminis gratia de ipsius prælati, vel prioris generalis, aut defioitorii licentia in consanguineorum domum, aut alium

similem locum se conferant: tunc enim toto recessus tempore, et primo a regressu die, pro quibus sibi placuerit sacrum facere permittimus. Quacumque tamen causa extra conventum siot, si de religiosi cujusque obitu ad illos pervenerit nuntius, teneantur quam primum pro illius anima sacra persolvere, quæ his constitutionibus præcipiuntur.

§. 230. 4. Nullus superior plures numero missas accipiat simul quam, quæ a sui conventus sacerdotibus intra tempus a jure præscriptum, vel a voluntate eleemosynam largientis statutum celebrari possint. Prior generalis, aut visitator suæ visitationis tempore in perfectam hujus constitutionis expletionem sedulo inquirere, et meritas pœnas delinquentibus imponere; quod ut facilius deprehendatur, decernimus, ut in arca trium clavium quidam asservetur liber, ubi coram consiliariis quotquot, et acceptæ, et satisfactæ fuerint missæ, scribantur. Si vero prior generalis, aut ejus vicemgerens hanc remissius inquisitionem exequatur a generali capitulo severe puniatur, et postquam præfecturam absolverit, voce activa, et passiva per tres menses privetur.

De numero
missarum ac-
cipiendo.

§. 231. 5. Teneatur etiam quisque consiliariorum socio, qui a suo conventu ad generale capitulum iverit, juratum testimonium tradere, ex quo coram capitulo patescat, utrum soluta, an vero solvenda maneant onera missarum omnium, sive legatorum, sive manualium, ad id usque temporis in monasterio accepturum, proindeque congruat istius priorem absolutam, aut punium dimittere.

De testimonio
prebendo ca-
pitulo genera-
li super im-
plemento one-
rum missarum

§. II.

De communione, et confessione fratrum.

§. 232. 1. Dominicis diebus, et feria quinta novitii, fratresque non sacerdotes sanctissimum Eucharistiæ sacramentum sumant de manu sacerdotis sacrum facientis, qui in domibus novitiatus, aut recens professorum erit magister, aut ejus loco socius; in aliis vero subprior aut aliquis a priore designatus. Laudabilem consuetudinem non improbamus in conventuali missa communicandi, immo valde commendamus, utpote fidelium exemplo non parum inservientem.

De communio-
ne, et confes-
sione fratrum.

§. 233. 2. Hebdomadibus illis, in quibus festum primæ, aut secundæ classis Ecclesiæ sive ordinis venerit cele-

Declarationes
specialis.

brandum, vel pontificia impertiatur benedictio, in ipsum diem una ex communibus transferatur. Feria quinta autem in cœna Domini religiosi omnes, etiam sacerdotes de manu prælati sacrosanctum Christi Corpus accipiant.

Monitum salutare.

§. 234. 3. Omnes autem cum apostolo monemus, ut se ipsos probent, antequam ad divinam mensam accedant, et per pœnitentiæ sacramentum animas extergere curent, cujus fructum, ut uberius percipiant, prodest, præcipue novellis (experientia docente) non arbitrarios, sed certos, et a prælatis designatos confessarios habere.

De iis qui confessiones audire valeant.

§. 235. 4. Quamobrem decernimus, ut in domibus novitiorum, eorum confessiones, cæterorumque sub magistri disciplina adhuc degentium, nemo audire præsumat, nisi magister ipse, ejusque socius, vel alius etiam ex dignioribus, et doctioribus communitatis, magistri judicio a priore designandus. In domibus recens professorum magister, et subprior, vel alius etiam a priore declaratus. In collegiis subprior, et qui libet ex lectoribus. Poterit tamen prior (et quidem oportet) in solemnibus festis, multotiesque alios ex dignioribus subrogare. Superiores prælati in tota congregatione, et prior in suo conventu possint, et debeant hujusmodi confessiones excipere, quoties ipsi fratres sponte id flagitaverint.

Similis: ut supra.

§. 236. 5. Decernimus secundo, ut laici, qui sub disciplina magistri non sunt, et sacerdotes, licet collegiales possint intra conventum peccata sua aperire cuilibet ordinis confessario approbato, minime vero simplici (etiam ordinis) sacerdoti, neque extraneo sæculari, aut regulari, quamvis approbatus sit. Cum vero extra conventum degunt, cuivis approbato sacerdoti domestico, vel extraneo pandere culpas possint: si nullus adsit approbatus, simplici ordinis sacerdoti confiteantur.

§. III.

De ordinarum receptione.

De receptione ordinarum.

§. 237. 1. Res omnium maxima est, ad altare, non nisi dignos ministros deligere. Idcirco præcipimus, ut nullus fratrum ad ordines promoveatur sine prioris generalis facultate, et quin prius ejus capacitas constet, quoad mores, per secreta conventualis capituli suffragia; quoad scientiam vero ex sententia immediati superioris, primi consilarii, et alieujus tertii a priore generali electi,

quæ omnia in libro ad id designato notabuntur. Superiores, qui secus fecerint, aut permiserint, ex officio per tres menses amovebuntur. Eidem pœnæ erunt obnoxii, si ad subdiaconatum, aut diaconatum promoverint religiosum aliquem, qui duos, et ad presbyteratum, qui tres a professione annos nondum expleverit.

§. 238. 2. Nullus extra, aut intra ordinis conventum primum sacrum faciat, quin a cæremoniarum magistro immediato superiore, primoque consiliario probatus sit, et exinde per dies decem spiritualibus exercitiis incumbat. Nullusque extra conventum primum ipsum sacrum celebret.

De primo sacro non faciendi nisi præmissa approbatione.

CAPUT XII.

De confessariis, et concionatoribus.

§. I.

De confessariis.

§. 339. 1. Quia animarum salus a confessariis maxime pendet; prior generalis, ad quem confessariorum literas spectat exhibere, morum innocentia, doctrinæque integritate ornatos huic muneri præficiat; præcedente conventualis capituli quoad mores, triumque examinatorum ab ipso generali deputatorum, quoad scientiam approbatione.

De confessariis.

§. 240. 2. Qui ita approbati patentes confessariorum literas consequantur in quolibet congregationis nostræ monasterio nostrorum religiosorum possint confessiones excipere; minime vero sæcularium, sine diocesanæ episcopi, aut archiepiscopi licentia; qua tamen quantumvis generalis sit, uti non poterunt quo ad mulieres, nisi tertium supra trigesimum ætatis annum inceptum habuerint, insimulque facultatem a priore generali acceperint; prioribus exceptis, quibus de hinc hujusmodi facultatem impertimur.

De licentia episcopi exquirenda pro audienda confessione sæcularium.

§. 241. 3. Ne autem in studiis remissè gerant, statuimus, ut confessarii omnes in secunda cujusque triennii visitatione theologiæ moralis examen subeant coram priore generali, aut visitatore, simul cum immediato superiore, et duobus aliis examinatoribus a visitatore designatis, qui omnes per secreta suffragia de cujusque habilitate, et scientia judicium ferant.

De examine subeundo a confessariis.

§. 242. 4. Qui in hoc examine approbati non fuerint a majori suffragiorum

De restitutione patenialium litterarum fa-

cienda ab eis, qui non fuerint iterum approbati

numero, patentes literas sibi ante concessas visitatori tradent (qui easdem petere haud negliget) nec deinceps confessiones excipiant; donec alio approbentur examine; et si aliter fecerint, severe ad arbitrium ejusdem superioris puniantur. Vetitum enim est ipsis, atque propterea illicitum quascumque sæcularium, vel regularium confessiones excipere, quin prius novam obtineant approbationem, etsi ab ordinariis facultatem habuerint.

Qui ab examine sicut exempti.

§. 243. 5. A præfato examine immunes esse volumus prælatos superiores, et lectores, qui pro tempore fuerint, vel antea fuissent, et illos, qui de re morali controversias pro tempore, vel per annos novem antea id ipsum exercuerint. Priores etiam dum sua exerceant officia; minime vero postea nisi per duplicem triennium illa absolverint. At si quis ex ipsis adeo parum studio vacaverit, ut credi haud temere possit necessaria destitui scientia, poterit generalis prior, etiam post triennia per plura illum ad examen vocare.

De iis qui ad confessarii munus exercendum inhabiles facti sunt

§. 244. 6. Qui ex culpabili negligentia, vel prava otii cupiditate ad confessarii munus exercendum inhabiles reddiderit e conventu ne prodeat, donec habilis reddatur, officia alijs communia sæpius obeat, nec nisi raro, et perurgenti casu, facultas invisendi patriam, vel alium locum ei concedatur.

De controversiis moralibus habendis ad munus confessarii beneobendum.

§. 245. 7. Et ut nullum desideretur medium, quoad confessarium munus se se habiles reddant, præcipimus, ut singulis conventibus, præter eremum theologiæ moralisque collegium, quadam uniuscujusque hebdomadæ die prioris arbitrio designanda, vespertino tempore per sesqui horam controversiæ habeantur morales, quibus intersint religiosi choristæ, iis exceptis, qui prælati superiores antea fuissent; lectoribus cum suis collegialibus, magistrisque novitiorum, et recens professorum cum suis discipulis.

De præsidibus controversiarum moralium.

§. 246. 8. A priore generali eligantur harum controversiarum præsidentes prudentia, et doctrina apprime exculsi, qui perspicuitate, qua poterunt, unius, vel plurium quæstionum plus utilitatis confessariis afferentium fundamenta exponant, probabiliores ab improbabilibus discernant, ac amplectantur opiniones, et demum religiosorum dubiis, objectionibusque satisficiant. Quo autem religiosi exponendas quæstiones perpendant, teneantur præsidentes ipsas in tabella scribere, et per aliquot ante disceptationem dies publico in loco appendere.

§. 247. 9. Teneantur præterea consentiæ casus verbo, aut scripto sibi propositos resolvere; et controversias, quibus præseserint scribere, easque visitationis tempore priori generali, aut visitatori exhibere, una cum exemplaribus notabilium consultationum, quas scripto vulgaverunt. Ideo volumus hujusmodi præsidentes eodem, quo lectores, modo a communitatis oneribus sint immunes, præter matutinum primæ, et secundæ classis universalis ecclesiæ, et ordinis vespertas omnes, et completorium, quod immediate orationem subsequitur, vel matutinum, cui interesse debeant, præcedit.

Decasibus verbo, et scriptis resolvendis.

§. 248. 10. Nullus religiosus mulierum confessiones excipiat, nisi in confessionali, in quo sint duæ laminæ ærææ exiguis foraminibus perforatæ, vel saltem una cum velo clavis fixo: sintque, quantum fieri poterit, ipsa confessionalia undique oclusa, et præter confessionis tempus sub clave maneant.

Quod nullus religiosus mulierum confessiones excipiat nisi in confessionali.

§. 249. 11. Nullus etiam monialium nostrarum confessiones excipere poterit, quin prius, præter alia ex jure requisita, et salvo episcoporum jure circa approbationem hujusmodi confessariorum, juxta canonicas sanctiones, quin cum supra trigesimum ætatis annum inchoaverit, specialemque habeat facultatem a priore generali in scripto exhibitam, quæ respectu aliarum monialium servari præcipimus. Nemini etiam liceat monialibus quibuscumque adhuc extra confessionale loqui, nisi aut mater sit, aut soror, vel præfata obtineat licentiam, salvo etiam quoad hoc episcoporum jure. Excipimus superiores prælatos pro tempore, et in posterum, et priorem localem: quippe illi totius congregationis monialibus loqui, earumque confessiones audire poterunt; iste vero illius tantum monasterii, cujus sibi cura demandata est.

De requisitis necessariis, ut monialium confessiones recipi possint.

§. 250. 12. Cujuscumque dignitatis, aut conditionis sit monialium confessarius clausuram ingredi minime poterit, nisi in gravi, evidentique necessitate; videlicet ut sacramenta ministret iis, qui nullo modo ad confessionale, vel communitatis fenestram accedere valent; et tunc alio comitatus religioso, a quo nunquam discedet, nisi quantum, ne audiatur, opus fuerit. Qui secus fecerit, pœna plectatur suspensionis ab officio per sex menses, si prælatus sit, si subditus privationis vocis, et loci per idem tempus. Pœna tamen gravi puniantur, si ambo non recta ad id tendant, cujus gratia ingrediantur; vel ipso peracto continuo

Quod confessarii monialium clausuram ingredi minime possint.

non egrediantur, quin moras trahant, vel alio divertant, nec etiam ut alterius monialis simili causa non impediat confessionem excipiant.

De poenis contra eos qui pernoctaverint in monasteriis monialium.

§. 251. 13. Sub eadem poena nemini liceat intra monialium clausuram pernoctare, prætextu etiam ægrotanti, quæ in mortis articulo videatur constituta, adsistendi, nisi vere morti proxima, illo egeat pietatis officio, quod erga morientes exerceri solet: ubi autem expiraverit, absolutoque solito responso, statim exeant, et aliqua honorabili persona associati domum redeant; quod si commode non possit fieri, in sacristia, vel alio decenti loco, usque dum luceat maneant.

De electione confessoriorum monialium a definitorio faciendâ.

§. 252. 14. Non prioris generalis, sed definitorii erit monialium confessarios, sive ordinarios, sive extraordinarios, deligere; illique valde commendamus, ut ex religiosis, qui ætatem expleverint, legant literis, et virtutibus præstantiores. Si autem definitorium suo pro tempore munere jam functum fuerit, ejusque membra ab se segregata, et gravis sit causa, ut aliquis denuo sit eligendus, generalis prior per epistolas consulat definitores singulos, et de consensu duorum saltem, illud ei tribuat munus, qui aptior sibi videbitur, donec definitorium iterum congregetur, et coram illo rationem reddat, ut quod visum fuerit expedire, maturius in posterum definiatur.

De electione confessoriorum monialium.

§. 253. 15. Confessores ordinarii monialium, confessiones illarum audiant, quoties ipsæ tenentur confiteri. Extraordinarii quater aut quinque in anno, quorum unus semel saltem extraneus eligatur, sæcularis, aut regularis juxta constitutionem Benedicti XIV.

Monitum ad confessorios.

§. 254. 16. Omnes autem tam sæcularium, quam monialium confessarios monemus, et per Dominum obsecramus, ut sacris profana non immisceant ex spirituali pœnitentium directione occasionem capientes, ut temporalia eorum pertractent negotia, ut ipsorum procuratores, aut œconomos se gerant, vel ut temporale aliquod inde sibi, aliisve lucrum reportent. Qui secus fecerit, si semel, et iterum punitus non respiscat, a confessoriorum numero arceatur.

§. II.

De concionatoribus.

§. 355. 1. Decernimus, ut concionatorum munus dumtaxat injungatur, qui in sacræ scripturæ, sanctorumque patrum lectione sint apprime versati, ac theologiæ scholasticæ, sacrarumve canonum studiis per duos saltem annos operam impenderit; de quibus periculum fiat, et etiam quoad mores, eodem modo, eodemque tempore, ac pro excipiendis confessionibus.

De concionatoribus.

§. 256. 2. Religiosis propterea, quibus patentes confessarii literas prior generalis exhibuerit, præbeat simul concionatoris, si præhabito examine, idonei reperiantur, et impedimento aliquo non afficiantur: nemo tamen hoc munus exerceat, quin prius juxta Tridentini sanctionem se se ordinario præsentet, ab eoque facultatem obtineat.

De modo obtinendi, et exercendi munus hujusmodi.

§. 257. 3. Omnibus autem injungimus, ut in hoc ministerio, ut veri Christi Jesu ministri se se exhibeant semper omni tempore et loco. Divinum verbum pure, et sincere prædicent, non ad suam, sed ad Dei gloriam aspirantes, non suo, sed eo sensu, et spiritu, quo a sacris literis, divina, et ecclesiastica traditione, sanctorumque patrum interpretatione nobis commendatum fuit. Prima religionis, et moralis principia, quoties oportuerit, clare, et solide exponant, ab inutilibus, fabulosisque narrationibus abstinentes. Denique vitia increpent, personas minime lædant, quod proprium evangelizantium pacem. Qui horum aliquid neglexerit, severe puniatur.

Monitum ad concionatores.

§. 258. 4. Hoc autem, ut ad finem melius perducatur, ordinamus, ut concionatores, qui ab examine theologiæ moralis non sunt immunes, tertia cujusque triennii visitatione examinentur etiam de eis, quæ ad concionandum requiruntur a priore generali, vel visitatore, qui præterea inquirere debebit, utrum recte, neve, suo muneri satisfecerint; indignosque ab exercitio remove, dignos vero ad opus feliciter inceptum identidem prosequendum excitare.

De examine ab ipsa præbendo.

§. 259. 5. In omnibus congregationis nostræ monasteriis concio habeatur in commemoratione solemnibus beatissimæ Virginis, et matris nostræ Mariæ de monte Carmelo, sancti vel cuiusvis conventus titularis, sancti Joseph protectoris nostri, ac ejus patrocinii, sanctorum parentum nostrorum Eliæ,

De concionibus habendis.

Theresiæ, ac Joannis a Cruce festi-
tibus; in dominica infra octavam
Corporis Christi; feria quinta in cœna
Domini statim post pedum lotionem,
et denique aliis diebus, quibus imme-
diatus superior æquum judicaverit. Præ-
terea singulis mensibus domestica ex-
hortatio haberi poterit in conventibus,
ubi sint confraternitas scapularis, et
tertiarius ordo beatissimæ Virginis de
Monte Carmelo, vel quodlibet ex his.

De exemptio-
nibus concio-
natoribus dan-
dis.

§. 260. 6. Concionatores per tres
dies ante, et per totidem post quam-
libet concionem a communitatis oneribus
eximantur, oratione mentali ex-
cepta. Si vero per novenos dies con-
ciones habeant, vel omnibus quadra-
gesimæ Dominicis, ad laboris mensuram,
erit exemptio a prælato conce-
denda; dummodo per totam quadra-
gesimam, aut majorem ejus partem
extra monasterium eos immorari non
sinat.

CAPUT. XIII.

De suffragiis pro defunctis.

De suffragiis
pro defunctis.

§. 261. 1. Sancta, et salubris est
cogitatio pro defunctis exorare, ut a
peccatis solvantur. Ea propter fratres
omnes in primis hortamur, ut cum vel
ad Deum orant, vel meritum aliquod
opus agunt, animarum in purgatorio de-
tentarum recordentur, præsertim fra-
trum, et benefactorum nostrorum.

De modo ser-
vanda in com-
memoratione
defunctorum.

§. 262. 2. Deinde præcipimus in
omnibus conventibus solemnem Ecclesiæ
commemorationem fidelium defunctorum
celebrari sequenti modo. In per-
vigilio, vespers divini officii recitatis,
continuo (si die sequenti non occurrat
dominica) officii defunctorum vesperæ
solemniter canantur. Sequenti die ma-
tutinum, et laudes eadem solemnitate
fiant, et cantu orationis matutinæ loco,
et tempore; missa conventualis hora so-
lita, et tandem processio. Idem obser-
vetur in defunctorum ordinis comme-
moratione; insuperque pro ipsis offerant
religiosi quot missas eo die celebra-
verint.

De processione
et missa qua-
vis hebdomada
habenda.

§. 263. 3. Feria secunda cujusque
hebdomadæ non impedita singulis con-
ventibus processio habeatur, et una mis-
sa privata offeratur pro omnibus con-
gregationis nostræ defunctis, et bene-
factoribus. Si autem ob Ecclesiæ ritum
processio aliquando omittatur, aut trans-
feratur, missam neque omitti, neque
transferri volumus. In his omnibus ser-

ventur, quæ in manuali, et cæremoniali
præscribuntur.

§. 264. 4. Præterea singulis con-
ventibus, nullo excepto, quotannis tria
integri officii defunctorum cum vesperis
ternaria recitentur, et totidem of-
ferantur missæ. Primum tribus ordine
continuis diebus, vel interruptis, Epi-
phanix inter absolutam octavam, et Pu-
rificationem beatissimæ Virginis pro re-
ligiosorum nostrorum, ac monialium
animabus. Secundum octavam inter Re-
surrectionis expletam, et Ascensionem
pro animabus consanguineorum, et ami-
corum nostrorum, ac eorum omnium,
quorum corpora nostris in ecclesiis se-
pulta sunt. Tertium denique finitum in-
ter sancti Michaelis festum, et omnium
Sanctorum festum pro animabus bene-
factorum nostrorum, ac eorum, qui ab
ordine fraternitatis literas acceperunt.

De officio de-
functorum re-
citando.

§. 265. 5. Statuimus præterea, ut
in unaquaque nostrarum domorum pe-
culiare designetur sepulchrum loco-
rum spatium a sæcularium tumulis se-
paratum, in quo religiosorum sepeliantur
cadavera, nulla immoderata pompa,
nulloque subditos inter, et prælatos di-
scrimine; sed omnia fiant in sepeliendi
modo, sepulturæque officiis, prout in
cæremoniali præscribuntur. Prior, qui
secus fecerit, aut fieri permiserit, per
menses duos ab officio privabitur.

De tumulis
erigendis pro
sepultura de-
functorum.

§. 266. 6. Sub eadem pœna tenea-
tur de obitu cujuscumque religiosi in
suo conventu decedentis quamprimum
certiorem facere priorem generalem, ac
omnes totius congregationis priores, vi-
carios, et hospitiorum præsidentes, nec
non monialium priorissas, per literas ad
id speciatim scriptas (adnotando in eis
religiosi mortui nomen, diem, et horam,
quibus vitam finivit, patriam, conven-
tum, in quo professionem emisit, quot-
que in religione annos vixerit) ut ubi-
que suffragia ei debita, prout in hoc ca-
pite declarabitur per quam cito persol-
vantur.

De notitia
obitus religio-
sorum danda.

§. 267. 7. Quotiescumque nuntius
venerit de obitu fratris nostri in hac
congregatione solemniter professi, cujus-
cumque professionis sit, tribus non im-
peditis diebus, tria defunctorum officia
in communi recitentur, et una conven-
tualis pro illius anima missa offeratur:
offerantur præterea tot missæ privatae,
quot religiosi sacerdotes in conventu
sint ad celebrandum habitualiter habiles,
conventuales sint, aut hospites, subdi-
ti, seu prælati; et insuper tot aliæ mis-
sæ quot sacerdotum communitatis nu-

De suffragiis
faciendis post
notitiam obit-
us fratrum
congregationis

merum dimidium æquabunt. Si autem numerus sit impar, unitas dimidii cuiuslibet numeri, quæ superfuerit, missarum numero accrescat, ut in demortui cedat favorem: laici tria rosaria recitabunt.

Idem ut supra. §. 268. 8. Hæc omnia præstari jubemus in omnibus conventibus, et etiam in hospitibus, ubi collectis omnibus divinum officium recitari solet: attamen in ipsis hospitibus, et collegiis missam conventualem privata substituatur. Illis vero hospitibus, in quibus ob modicum religiosorum numerum, divinum officium in communi non persolvitur, quilibet sacerdos unam missam offerat privatam, triaque privatim defunctorum recitet officia. Hortamur autem singulos fratres, qui huiusmodi suffragiis in choro non interfuerint, ut eadem privatim solvere non negligant.

De suffragiis faciendis in coenobiis monialium. §. 269. 9. In monialium coenobiis pro quolibet religioso defuncto duplex conventualis missa cantabitur, duplexque integrum defunctorum officium recitabitur a non laicis; a laicis vero duplex privatim integrum rosarium. Idem esto in nostris conventibus pro defuncta quilibet moniali.

De aliis suffragiis faciendis in omnibus conventibus, et eremiis. §. 270. 10. In conventu, quantumvis eremi, aut studiorum, ubi religiosus obierit, si ibi conventualis fuisset, ex tribus supradictis officiis, unum integrum, matutinum scilicet, et laudes, semper canantur, et conventualis missa, si fieri possit, corpore præsentis, sin aliter, quantocius, sepulturæque officium, prout in manuali habetur. Præter hanc missam, octo aliæ conventuales offerantur in sequentibus octo diebus, totidemque ad sepulturam canantur responsoria. Præterea tribus primis ab obitu diebus singuli domus sacerdotes conventuales, aut hospites, subditi, seu prælati sacrum pro eo celebrent; et insuper teneatur prior dimidium, quæ quarto die celebrentur, missarum numerum applicare, modo numero septimo exposito. In hoc missarum numero novem conventuales debeant includi.

De iis, quæ sunt præstanda si defunctus fuerit hospes tantummodo. §. 271. 11. Si vero hospes fuerit religiosus defunctus, idem servetur, hoc dumtaxat quoad missas discrimine, quot ipso obitu conventu, tot in primis missæ pro illius anima applicentur, quot fuissent applicandæ, si in quolibet obiisset: deinde tot aliæ offerantur, quot in propriæ conventualitatis monasterio offerri debuissent, si in illo vita decessisset. Nullam igitur conventualitatis propriæ debet prior offerre, has tamen debet ultimas alteri priori satisfacere,

vel elemosynam largiendo, vel tot alia pro illius intentione applicando.

De iis, quæ erunt præstanda si religiosus extra conventum interierit. §. 272. 12. Si quis religiosus extra conventum interierit, conventus, ubi conventualis erat, præter sepulturæ officium, omnia præstituta suffragia pro illo offerat. Idemque pro quolibet religioso, qui in hospicio obierit; licet enim ibi diu permanserit, conventualitatem primam non amisit; proindeque non hospitium, sed conventus, a quo postremo discesserat, suffragia persolvat. Idem similiter pro religiosis, qui in conventum de Angola transmigrarint, si ibi oppetiverint mortem, vel ante quam priorem conventum reduces se recipiant, vel in conventu a priore generali designato inhabitaverint conventuales.

De forma servanda pro suffragiis in morteprioris, aliorumque prælatorum. §. 273. 13. Cum advenerit nuntius mortis prioris generalis, vel alterius prælati superioris, qui in officio interierit, statim cymbala pulsabuntur in omnibus congregationis monasteriis; et præter suffragia cæteris fratribus communia quilibet congregationis sacerdos unam privatam missam, et quilibet conventus, tam fratrum, quam monialium unam conventualem offerant, integrumque defunctorum officium in communi recitent; laici vero integrum rosarium. Si vero post officium obierint, addantur tantum tot conventuales missæ, quot vices in officio fuissent. Idipsum eademque differentia facere debeant peculiare conventus pro prioribus localibus, proque vicariis a definitorio electis. Pro procuratore vero generali, si in officio obeat in quolibet congregationis conventu missa una conventualis supraddatur.

De suffragiis in morte novitiorum faciendis. §. 274. 14. Pro novitiis, in novitiatu tantum conventu, integrum defunctorum, et sepulturæ officium, missaque conventualis canatur, et quilibet sacerdos conventus unam privatam dicat missam: laici vero integrum rosarium, quod similiter intelligi volumus de illis, qui ante completum probationis annum, ex privilegio in mortis articulo constitutis indulto, professionem emittant.

De suffragiis faciendis pro sæcularibus, qui fraternitatis literas habuerunt. §. 275. 15. Pro sæcularibus, qui a capitulo generali fraternitatis literas obtinuerint, in conventu sibi ad conventualitatem designato, integrum defunctorum officium in communi persolvatur, conventualis missa una, et ab unoquoque sacerdote privata alia offerantur. Præterea prior reliquis tum fratrum, cum monialium conventibus totius congregationis notum facere teneatur illius, qui eveniat, obitum, in illisque integrum

defunctorum officium in communi recitetur, unaque missa conventualis offeratur. Laici, et laicæ rosarium unum recitabunt. Attamen, si ipse dum viveret, oneri sibi injuncto, suisque in literis expresso (videlicet unam privatam missam celebrare facere pro quolibet religioso defuncto, aut moniali defuncta) non satisfecerit, nec nuntius mittatur, nec ulla pro illo suffragia fiant.

De literis mittendis religiosis extantibus extra conventum.

§. 276. 16. Si dum memorata suffragia fiunt religiosus aliquis a conventu absit, prior per literas, aliove modo ipsum moneat, ut ubicumque sit, sacra, vel rosaria sibi injuncta, protinus persolvat; quod si non fecerit, cum ad conventum redierit, statim persolvat, neque prior poterit, usque dum huic obligationi satisfaciatur, missas pro alia intentione applicare.

De tabella in choro retinenda.

§. 277. 17. Atque ut ignorantiae excusatio nemini favere possit ad chori ingressum quædam semper maneat appensa tabella, in qua, servato temporis ordine, scribantur religiosorum nomina, qui ab uno ad aliud usque generale capitulum obierint. Hæc scribere teneatur subprior, eamque singulis annis visitatori asserere examinandam, subscribendamque. Id ipsum fiet in libro ad hunc finem destinato.

De suffragiis in obitu summi pontificis, et cardinalis protectoris ordinis.

§. 278. 18. Ordinamus ultimo, quoties ad conventus nostros certa pervenerit notitia de obitu summi pontificis, cardinalis ordinis protectoris, regis, reginæ, alteriusve e regia familia solemnes fieri exequias modo a cæremionali nostro præscripto. Cum vero de obitu patris, vel matris cujusque religiosi pro illorum animabus singulis una conventualis missa canatur, ubi religiosus ipse extiterit, si regularis vitæ monasterium sit, sin aliter privata una applicetur.

Præceptum ad superiores congregationis, pro complemento suffragiorum.

§. 279. 19. Denique præcipimus in virtute spiritus Sancti, sanctæ obedientiæ, ac sub formali præcepto omnibus, et singulis congregationis nostræ superioribus, ut offerant, et offerre faciant omnes in hoc capite præstitutas missas, aliis posthabitis quibuscumque, præter illas, quæ sine justitiæ læsione differri nequeant.

CAPUT. XIV.

De Novitiis

§. I.

De novitiorum domo.

§. 280. 1. Nullum nobis negotium facessat, sed maximi faciamus, ut primævus a sancta matre nostra splendor reformationis increseat in dies, et uber, feraxque ab apostoli effato *sicut radix sancta, ita et rami*, transversum unguem non discedat, novitios bonos accipere, melioresque procreare.

De domo novitiorum.

§. 281. 2. Quapropter statuimus, ut in hac congregatione aliquod a definitorio generali destinetur monasterium, unum aut plura dormitoria clausa habens, ubi novitii una cum magistro, ejusque socio, sua quisque in cella, a cæteris conventualibus separatim, ac sub clave commode degere possint. Contineat illius ædificii ambitus oratorium, in quo novitii quotidie sacrosancto missæ sacrificio, aliisque spiritualibus exercitiis intersint.

De cellis novitiis assignandis.

§. 282. 3. Peculiare etiam ædificio inhæreat viridarium bene conclusum, munitumque ad novitiorum recreationem, si fieri possit, sin aliter poterit cum illis magister viridarium adire commune; dummodo cæteri religiosi eodem tempore illuc non conveniant: quorum nullus novitiatum ingredi poterit, nisi prælatus superior, conventus prior, aut quivis religiosus gravis, cum idem prior ad id concedat expressam facultatem.

De viridario pro recreatione novitiorum.

§. 283. 4. Cum in hujusmodi monasteriis novitiorum instructio præcipuus sit scopus ad quem omnia dirigi, collinearé, quæ expediat, maxime invigilandum, ut ad novitiatum conventuales seligantur, qui obedientia, silentio, temporalium rerum despectu, cæterisque tum christianis, cum religiosis virtutibus sint præstantiores, ut novitii eorum exemplo perfectionis viam alacriores arripiant.

De monasteriis eligendis pro receptione novitiorum.

§. 284. 5. Major in prioris electione adhibenda cura, cum ab ipso nimis recta novitiorum institutio pendeat; ideo eligatur ille, qui spiritus fervore, zelo et discretione cæteros excedat, et si fieri possit, qui jam magistri obierit munus; quem tamen non æquum erit se se immediato magistro regimini immiscere. Prior ipse, haud aliquid, ipso incon-

De electione prioris novitiorum.

sulto, ad novitios spectans determinet; immo nec ipsum magistrum, si in aliquo deliquerit, publice reprehendat, cum potius ipsius honorem commendare, potestatemque extollere debeat, et tueri, semperque occasiones vitare quibus discipuli eum ullo modo imperfectum existimare queant, adeoque minus honorent, ac venerentur. Privata tamen omnino, si opus fuerit, utatur monitione, quæ si illi non profuerit, certiorum priorem generalem faciat, ut remedium adhibeat.

De sacerdote eligendo in magistrum novitiorum.

§. 285. 6. Quare magni interest illum eligere novitiorum magistrum, qui sacerdotali initiatus ordine, quantum supra trigesimum ætatis expleverit annum, decimumque saltem post professionem, quo tempore in religione laudabiliter persistit; insimulque sit doctrinæ, et morum integritate præditus, prudentia, et charitate refertus, orationi, et mortificationi deditus, gravis, et affabilis, ac ab animi perturbatione, iræ præsertim, quam longe alienus, ut se possit discipulorum cordibus insinuaré, eosdem verbo, et exemplo erudire; ac ab eis plus quam timeri, amari.

De tempore durationis muneris hujusmodi.

§. 286. 7. A definitorio generali eligatur hujusmodi magister, et per tres saltem annos suum munus exercebit, neque ab illo poterit amoveri, nisi ob causam gravem probatam, ac ab ipso definitorio tandem sententia confirmatam.

De socio magistri novitiorum.

§. 287. 8. Socius illi tribuatur, qui trigesimum ætatis annum exuperet, iisque dotibus polleat, ut magistro adjutorio esse possit, ac ejus viçes, illo absente, omnino agere possit. A priore generali eligatur; et in omnibus, quæ ad novitiatum administrationem spectant, magistro pareat, cui summa in omnibus, quæ ad novitiorum, ac recens professorum institutionem pertinent, sit potestas.

Quod una tantum sit domus novitiatum.

§. 288. 9. Novitiatum domum in hac congregatione unam tantum volumus haberi, in eaque omnes choro destinati instituantur novitii; si autem numerum multiplicari opus sit ita, ut illos capere nequeat domus una, generale definitorium aliam ad hoc designabit. Laici, si fuerit necesse, in recens professorum conventibus novitiatum poterunt habere.

§. II.

De novitiorum acceptione

§. 289. 1. Maximum in accipiendis novitiis delectum commendant satis, tum antiquorum patrum exempla, cum summorum pontificum decreta. Propterea priori generali, cujus munus erit novitios deligere, et accipere, maxime commendamus, ejusque conscientiam onus imponentes, ut omnimode potentium delectum animum intendat, curetque, ut eorum examen, ac admissio fiat juxta constitutiones apostolicas, præsertim Clementis VIII., et juxta ea, quæ eisdem decretis superaddita, nimisque conformia hic præscribuntur.

De novitiorum acceptione.

§. 290. 2. Quamobrem debet in primis eorum spiritus probare, an ex Deo sit, scilicet, si sponte an coacta, si voto se in meliorem frugem recipiendi, Deoque liberius famulandi, an potius animi laxitate, inordinatove aliquo affectu religionem ingredi petant.

De probatione spiritus.

§. 291. 3. Debet etiam eorum ingenii vim, et acumen examinare, si docile sit, ac rationi cedens: voluntatem explorare, si mitis, et obedire parata, veræque virtutis cupida; si tenax, inconstans, et ad malum proclivis: corporis proportionem intueri, quam decet esse honestam, et validam ad ordinis labores ferendos. Quos idoneos invenerit, accipiat, cæteros reiiciat.

De probatione ingenii

§. 292. 4. Debet præterea, alias qualitates attendere ad religionis ingressum ad modum requisitas; quocirca statuiamus, neminem ad habitum admitti, qui septemdecim ætatis annos non expleverit, vel quadraginta exuperet, si chorista, si vero laicus sit, unum supra viginti numeret, et unum supra triginta non excedat; quod ex jurato parochi testimonio a baptizatorum libris extracto constare debet: si quis vero potentium choristarum numero ascendendus, ita idoneus inveniatur, ut ætatis defectum satis compenset, idem generalis prior poterit illum admittere, dummodo quindecim annos habeat completos.

De aliis qualitatibus necessariis.

§. 293. 5. Nemo etiam ad choristarum numerum admittatur, quin prius latinam linguam ita calleat, ut nobiliores scientias actutum sine obice possit addiscere; quod constare debet per examen, et approbationem examinatorum a priore generali nominatorum.

De admittendis ad numerum choristarum.

Qui laici voluerint esse eodem modo de doctrina interrogentur christiana.

De reprobatis a numero choristarum.

§. 294. 6. Nemo itidem ad choristarum, aut laicorum gradum idoneus censeatur, qui notabili aliqua sui corporis parte, aut ejus exercitio careat; qui mala capitis habitudine, aut alia labore infirmitate, regularem observantiam, suæque professionis munera peragere impediendo; et potiori ratione, qui insanabili, vel habituali morbo vexatur: qui aliqua deformitate notetur, vel cujus parentes aliquo infamiae dedecore afficiantur, aut tali graventur inopia, ut absque ejus ope nequeant sustentari: qui ratione alicujus officii, quod ipse, vel ejus parentes exercuerint, adeo vilis in republica habeatur, ut ob hoc honorifica ejusdem munera nunquam delur obtinere.

De excludendis ab habitu religionis.

§. 295. 7. Inhibemus præterea nostræ religionis habitum induere servo, aut a servis descendenti, illegittimo, conjugato, alterius ordinis professore, novitiove, eique, qui eremitarum veste publice fuisset usus. Item cæco, aut aliqua irregularitate, in qua difficile dispensari soleat, innodato, aut ære alieno obstricto, quod ante religionis ingressum solvi nequeat, vel reddendæ rationi alicujus administrationis obnoxio.

Idem ut supra.

§. 296. 8. Denique religionis habitum minime induant illi, qui Christi fidem non profitentur, aut ab ea per apostasiam recesserit; qui execrandam læsæ majestatis divinæ, vel humanæ criminum commiserit, aut schismatis infidelitatis, alicujusve infectæ, et damnatæ sectæ infamia fuerit irretitus, vel a progenitoribus simili infectis labe ad tertiam usque generationem inclusive descendens; qui furti, homicidii, alteriusve criminis infamiam secum afferentis suspicione laboret, et tandem, qui sceleribus fuerit assuetus.

Aliæ declarationes ad eundem finem.

§. 297. 9. Hos omnes nec recipi, nec profiteri permittimus; immo si quis novitius læsæ majestatis divinæ, aut humanæ crimine infamis id ita occultaverit, ut ad professionem admittatur, et postea ex publicis actis constiterit, judices adversus eum ante suspensionem habitus de ipso crimine accusationem suscepisse, vel inquisitionem instituisse, hujus professionem nullius vigoris declaramus, et statim ordine expellatur. Idem fiat cum illo, qui post professionem eadem execranda commiserit crimina. Ne autem ullo nunquam tempore de ignorantia excusationem prætendant, de hoc omnes moneantur, et antequam habitum induant,

ac professionem emittant, caput hocce attente legant coram novitatus priore, presentibus magistro, primoque consiliario.

§. 298. 10. Omnia hucusque enarrata impedimenta teneatur prior generalis, qua possit sedulitate, per semetipsum secreto explorare: insuperque religioso idoneo commissionem in scripto exhibeat, ut horum omnium juridicam inquisitionem faciat ex veridicis, et juratis testibus nullam juris exceptionem habentibus. Absoluta vero, et ob signata hujusmodi inquisitione, ad novitatus priorem mittatur, ab eoque coram novitorum magistro, primoque consiliario discutienda aperiatur.

Monitum ad priorem generalem pro exclusione faciendi juridice.

§. 299. 11. Quemcumque aliquo ex jam dictis impedimentis irretitum judicaverint per vota secreta, statim rejiciant; quem vero ab omnibus immuam, accipiant; quam immunitatem conventuali denuntiabant capitulo, cum pro habitus susceptione illi proponatur. In conventus archivio hæc inquisitio servetur ab ipso, quæ non extrahatur (etiam post tyronis professionem) nisi ut comburatur post illius obitum, idque de expresso definitorii mandato.

De exclusione faciendi per vota secreta.

§. 300. 12. Quilibet petentium, priusquam capitulo proponatur, si chorista, per tres saltem dies sæculari veste in conventu maneat; et capitulares, præsertim magister cum illo agant, præcipue de iis, quæ numero 2. et 3. stabilita sunt, ut juxta conceptam de eo opinionem, aut illum probent, aut reprorent. Si autem laicis adscribendus sit, per quindecim dies ad minus detineatur, et suæ vocationis ministeria exerceat, ut et magister, et capitulum, melius expendant vires illius, an solito, aut non sint apte labori.

De iis, qui capitulo sunt proponendi.

§. 301. 13. Approbatus tandem a capitulo illico novitatum ingrediatur, habitaque prioris generalis licentia, ordinis habitus induatur illi, modo a manuali nostro præscripto. In libro autem ad hoc designato notabitur hujusmodi functionis hora, dies, mensis, et annus; quod illi sæculari nomen, quod religioso; qui parentes, quæ patria. Declarabitur insuper, si aliqua ad ejus acceptionem fuerit capituli generalis, aut definitorii dispensatio, qualisque.

De iis, qui a capitulo sunt approbati.

§. 302. 14. Deinde alio in libro scribatur quidquid novitius secum attulerit sive sint vestes, sive libri, sive pecunia, et a priore, magistro ac novitio subscribantur. Si vero ipse ante professionem in sæculares redeat, idem prior, et magister, detractis tantum pro

De descriptione rerum a novitiis allatarum.

victu, et vestitu factis expensis, reliqua fideliter tradant, quin sibi, aut aliis aliquid sumant, etiam sponte oblatam a parentibus, aut curatoribus, prout a Tridentino decernitur sub anathematis pœna.

§. III.

De novitiorum educatione

§. 303. 1. Flocci novitiorum solers acceptio pendenda absque illorum provida, bene morataque educatione. Quare novitiorum magistrum per Dominum obsecramus, ejus conscientiam obstringentes, ut omnes ingenii sui vires, ac virtutes ad hunc dirigat scopum, ut quemadmodum apostolus (*ad Col. 1. 28.*) tyrones suos perfectos exhibeat in Christo Jesu.

§. 304. 2. Studeat in primis illos in Dei timore, et amore firmiter insituere, detque operam, ut probe noscant omnia ad rerum spiritualium notitiam spectantia; virtutes, et media illas acquirendi; vitia, et vias illa fugiendi; passiones, et modum illas moderandi, vel potius dissipandi, fructus ex sacramentorum frequentia, quasque dispositiones, ut illos percipiant.

§. 305. 3. Det etiam operam, ut perspiscue addiscant divinæ vocationis, qua digni facti sunt, præstantiam, doceatque ipsos omnia, quæ statui nostro tam quoad substantialia, quam quoad perfectionem jure conveniunt: videlicet quam obligandi vim habeant, tum solemnia vota, cum regula et constitutiones, quas in perpetuum sunt observaturi; qualiter ad orationem teneantur mentalem pariter, ac vocalem; ad sacramentorum frequentiam, ad jejunia; ad abstinentiam a carnium esu, et a linearum usu, ad exercitium in omni genere mortificationis sive internæ, sive externæ, præcipue in abdicatione proprii judicii, et voluntatis, honoris, æstimationis, aliarumque passionum, et concupiscentiarum.

§. 306. 4. Doceat quoque quam in choro, ecclesia, et altari reverentiam, devotionem, exactamque rituum observantiam unusquisque habere debeat, quam in refectorio frugalitatem, et munditiam; ubique modestiam, ac præsertim oculorum demissionem, inviolabile silentium, omnimodamque a terrenis abstractionem præseferre; atque erga alia, quæ sibi injuncta non sunt, sic se habere, tanquam surdus non audiens,

et tanquam mutus non aperiens os suum.

§. 307. 5. Exploret attente quam utilitatem ex communionem, confessione, sacra lectione, orationeque quisque reportet; atque eos prudenter inducat, ut interiora omnia, prospera, seu adversa ei aperiant, ut cogitis uniuscujusque affectibus, rectius eos ad finem instituti nostri dirigere, ac perducere valeat.

§. 308. 6. Denique, ut suum admissum exequatur munus, debet magister, commissum sibi gregem, non illis tantum, quæ novitiorum instructione typis jam tradita præscribuntur, sed omnibus etiam aliis, quæ ad summam perfectionis metam nôverit ipse conducere, omnimodis erudire. Ob hunc finem, præter privatas admonitiones, omnes, his saltem in hebdomada in aliquo communi, et decenti loco congregatos adhortabit, illorumque errata benigne corrigit, pluris faciendo, ut supplicia potius amore suscipiant, quam illis timore subjaceant.

§. 309. 7. Novitii magistri, ejusque socii cellam ingredi poterunt, hique novitiorum cellas, quoties opus fuerit; at novitius alterius novitii cellam minime ingrediatur, nisi in necessitatis casu, et de magistri facultate. E novitiatu ne prædeant novitii, nisi ut communitalis actibus assistant, ac officia sibi a magistro injuncta exequantur; cæteroquin lectioni, orationi, morum correctioni vacent: quamobrem nulli, nisi spirituales, illis libri permittantur.

§. 310. 8. Nullis etiam muneribus occupentur, quæ cum sæcularibus commercium, nec etiam cum fratribus collocationem exigant; cum nullo enim, præter priorem, et superiores prælatos loqui permittimus. Parentibus etiam, vel aliis extraneis sæcularibus, aut regularibus non ostendantur, neque cum eis loquantur, nisi in aliquo casu raro, et inevitabili, semperque coram magistro.

§. 311. 9. Nullus etiam conventualis cum novitiis loquatur, illis aliquid injungat, aut eos corrigit, sub pœna ad prioris arbitrium infligenda. Si quis autem in illis aliquid culpabile deprehenderit, prælato, aut magistro denuntiet, vel coram conventuali capitulo adducat. Poterit nihilominus, præseente magistro, vel ejus adjutore cum illis necessaria loqui, qui Gregorianum eos docuerit cantum, cujus lectioni quotidie per horam vacabunt: quam tamen ali-

De utilitate a
communione,
confessione,
aliisque bonis
operibus col-
ligenda.

De perfectione
colenda.

De novitiis
cellam a magi-
stro, et socio
ad libitum in-
grediendis.

De exclusionem
commercii cum
sæcularibus.

De licentia su-
periorum ex-
quirenda, ut
conventualis
cum novitiis
loquatur.

quando omittent, cum magister æquum censuerit.

§. IV.

De novitiorum approbatione professioni præmittenda.

De novitiorum approbatione professioni præmittenda.

§. 312. 1. Qui in novitiorum approbatione suffragaturi sint conventuales, Dei gloriam, communeque religionis bonum præ oculis habeant, novitii mores perpendant, et pro meritis illum approbent, vel reprobent.

De consultationibus habendis circa admissionem novitiorum.

§. 313. 2. Per intra novitiatu annum conventuali capitulo proponatur quilibet novitius; videlicet quarto, octavo, et decimo ab habitus susceptione elapso mense, tribusque ante diebus a priore debeant de hujusmodi actu moneri omnes, qui vocem in capitulo habent, ut inter se consulant, ex aliisque vocem non habentibus sciscitentur quid de novitio proponendo noverint, et sentiant.

De examine faciendo circa profectum novitiorum.

§. 314. 3. Post triduum, convocato capitulo, fidelem primitus exhibeat magister relationem de omnibus, quæ circa novitii profectum, aut defectus perspexerit. Idem faciat secundo ejus adjutor, et similiter alii per ordinem, quidquid existimaverint, aut sciverint, secundum conscientiam dicant, et referant; et tandem, exploratis omnibus, per secreta suffragia sententiam ferant.

De suffragiorum translatione in casu necessitatis.

§. 315. 4. Si quid autem ambiguum proferatur, ad cujus veritatem dignoscendam plus temporis desideretur, ad aliam diem suffragiorum collectio transferatur. Poterit etiam ultimæ approbationis differri terminus; si id necessarium judicaverint, ut anceps novitii indoles melius dignoscatur; ad idque teneantur, quoties major capituli pars postulaverit.

De publicatione approbatione in capitulo.

§. 316. 5. Qui in scrutinio majorem suffragiorum partem sibi faventem habuerit, ut approbatus publicetur in capitulo: qui vero medietatem dumtaxat habuerit, si hoc evenerit in prima propositione, quarto elapso mense, existimetur interim approbatus, et in novitiatu maneat usque ad secundam approbationem: si vero in hac, aut tertia coniugatur, eodem prorsus modo reprobus, ac si minorem suffragiorum partem habuisset, a novitiorum consortio statim segregetur, decenterque ad sæculares remittatur, sed quantum fieri possit, illius occultentur defectus.

De expulsionem indignorum.

§. 317. 6. Verumtamen si quis crimen aliquod expulsionem dignam perpetraverit, vel quid recentem professione

indignum in ipso reperiatur, præfinitum tempus non expectetur; sed confestim capitulo proponatur, et ordine expellatur, etiam si ultimam approbationem jam obtinisset. Immo si expulsionis causas ob infamiae notam capitulo patefacere non oporteat, poterunt prior generalis simul cum conventus priore, et magistro de communi consensu, nullo illorum discrepante, novitium expellere

§. 318. 7. Si causa expulsionis aliqujus culparum fuerit frequentia, nulla ratione ad habitum in posterum recipiatur: si vero ob aliud id evenerit, poterit generale definitorium cum ipso dispensare, ut iterum accipiatur, si certo constet expulsionis, vel egressus causas omnino cessasse, et de seria conversione firma habeatur fides. Hoc similiter de eo, qui sua sponte decessit, intelligi volumus.

De nova receptione exclusorum.

§. 319. 8. Itaque hujusmodi novitiorum approbationes, et reprobationes, expulsiones, et egressus adnotentur in libro, in quo eorumdem ingressus notari jussimus, immediateque ad uniuscujusque notationem apponatur; atque a priore, magistro, et primo consiliario subscribantur, et in arca trium clavium perpetuo reserventur.

De registratione faciendis approbationum, et reprobationum, ingressuum, et expulsionum.

§. V.

De novitiorum professione.

§. 320. 1. Cum quis tertio fuerit approbatus, magister de hoc eum certiore faciat, quo reliquo novitiatu tempore rebus suis commode providere, constitutiones, attentam mentis considerationem, legere, sequere ad professionem præparare possit, eamque emitteat, expleto probationis anno, habitaque prius generalis prioris facultate.

De professione novitiorum.

§. 321. 2. Novitii omnes præter communia tria vota, quartum aliud nuncupare debeant; videlicet, qui choro addicti sunt « *Non ambiendi* » directe vel indirecte, per se, vel per alium ordinis dignitates, aut officia, quæ in his constitutionibus declarantur. Laici vero « *Non quærendi* » per se, vel per alium nilam habitus mutationem, aut ad gradum evelli superiorem illo, ad quem admissi fuerint.

De votis a novitiis emittendis.

§. 322. 3. Ne autem dubiis, animique anxietatibus ullus sit locus, declaramus primo, quartum hoc votum limitari ad actus tantum externos sponte et libere factos adversus rem voto promissam, insimulque cum violentia, hoc est, minis, promissis, precibus impor-

Declarationes circa quartum votum.

tunis, dolo, vel alio simili modo. Secundo dignitates, et officia hoc modo non requirenda, hæc esse, et non alia, nimirum, prioris, definitoris, vicarii, et procuratoris generalis, vicarii provincialis, prioris localis, et vicarii canonice electi, socii demum capitularis, et consilarii.

De nullitate professionum tacitarum.

§. 323. 4. Declaramus præterea, professionem, quæ non sit expressa, apud nos invalidam censi debere: idcirco nullius valoris erunt professiones tacitæ, tempore, habitu, exercitiis, aut alio simili titulo fundatæ, ita ut cuicumque hoc modo professionem facienti, liberum sit ad sæculares redire, uti etiam nobis liberum erit eundem ordine expellere.

De forma professionis emittende.

§. 324. 5. Quapropter ordinamus, ut novitii nostri, sive choro destinati, sive laici suam professionem emittant coram communitate, in choro, aut ecclesia, alta, et intelligibili voce, forma, cæremoniisque in manuali nostro ad hujusmodi functionem præscriptis. Hac tamen functione peracta, statim in professionum libro, qui ab alio ingressuum debeat esse distinctus, sequens apponatur testimonium, quod ab ipso recentur professo, priore, magistro, duobusque consiliariis, aut eorum vices supplementibus subscribatur. Videlicet „ Fr. N. a N. in sæculo dictus N. filius N. et N. in oppido, aut urbe N. episcopatus, aut archiepiscopatus, aut patriarchatus N. ortus, informatione facta et approbata juxta Bullas summorum pontificum, expleto probationis anno, ætatisque omnibusque aliis servatis, quæ constitutionibus nostris observanda præcipiuntur, tandem die . . . mensis N. anni horaque (matutina, aut vespertina) sponte sua, nemineque rogante, aut cogente, in hoc carmelitarum excalceatorum monasterio N. Lusitaniæ congregationis beatissimæ Virginis de monte Carmelo, solemnem suam professionem emisit, quatuor solita prædictæ congregationis vota faciens. Quæ omnia, ut in perpetuum consent, publicum hoc testimonium coram testibus immediate subscriptis exhibuit, itidemque subscripsit, die, mense, et anno supra memoratis.

Fr. N. a N. prior	Fr. N. a N. recenter professus
Fr. N. a N. primus consiliarius	Fr. N. a N. novitiorum magister.
	Fr. N. a N. secundus consiliarius

§. VI.

De recenter professis.

§. 325. 1. Recentur professi per sex saltem menses post emissam professionem in novitiatu maneat magistro, eodem modo ac novitii, immediate subiecti: attamen si eorum ita multiplicetur numerus, ut illos capere, aut alere prædicta domus non valeat, poterit prior generalis eos in recens professorum conventum, vel conventus mittere, ubi a conventualibus segregati, sicut in novitiatu sub magistri ductu degant, usquedum ad collegia transferantur.

De recenter professis.

§. 326. 2. A generali definitorio eligatur professorum magister, et eadem illi sit potestas erga recentur professos, quæ erga novitios suo erit magistro, hoc excepto, quod sine prioris venia, neminem in jejuniis ab ordine stabilitis dispensare possit. Socium non habeat, sed, si abfuerit, vel impeditus fuerit, subprior conventus ejus agat vices.

De magistro professorum, ejusque potestate.

§. 327. 3. In præfatis domibus eadem observabunt recens professi quoad mores, quæ in novitiatu, habita proportione, eisdemque piis exercitiis vacabunt. Cæterum abs re non erit, sed summopere expediet eos ibidem in aliquibus erudire. Ea propter ordinamus, ut a generali definitorio aliquis eligatur religiosus, qui per horam quotidie hujusmodi professos instruat in lingua latina, orthographia, et rhetorica; immo, si fieri poterit idem professorum magister in his eos exerceat. Religiosus, qui hoc munus exerceat eadem, qua collationum moralium præsidentes, immunitate fungatur.

De iis, in quibus professi erudiendi sunt

§. 328. 4. Recens professi, licet collegiales sint, priusquam sacerdotio intiantur sub magistri disciplina erunt, nec ad patriam ire poterunt, nisi inibi sit ordinis conventus. Idem observabunt sacerdotes, donec tres post professionem annos absolvant.

De subjectione professorum priusquam sacerdotio intiantur.

§. 329. 5. Laici per sex menses post professionem in novitiatu degant, neque patriam adibunt, donec tres a professione annos expleverint. Poterit nihilominus prior generalis (si necesse fuerit) ad alios conventus eos transfere, sex mensibus nondum elapsis. At ubicumque fuerint, per sex annos sub potestate vivant magistri, vel superioris, qui pro magistro erit in domibus ubi novitiatu, aut recens professorum conventus non extiterit; hic tamen recens professorum cellas ingredi non poterit,

De subjectione laicorum.

nec ipsi illius cellam, nisi priore absente, vel facultatem præbente.

CAPUT XV.

De collegiis.

§. I.

De collegiis designandis

De collegiis
de ignandis.

§. 330. 1. Omnium errorum mater ignorantia est; sed etiam deforme spectaculum in iis maxime, qui aliis faciem præferre debent. Idcirco decernimus, ut scholasticorum collegiis necessaria a generali definitorio assignentur monasteria, in quibus noviter professi non intermissis temporibus studiis vacare possint. In primo collegio per integrum triennium philosophiæ operam dabunt: in secundo per totidem annos theologiæ scholasticæ, polemicæ, expositivæ, et mysticæ: in tertio per idem tempus theologiæ morali, sacrisque canonibus.

De electione,
et numero col-
legialium phi-
losophiæ.

§. 331. 2. Generalis definitorii erit philosophiæ collegiales designare; designabitque illos, quos ob vitam, et mores dignos invenerit, totque numero, quot collegium capere, et alere queat; ita ut suam quisque habeat cellam, cæterisque ibi locum non habentibus ad sequens triennium reservatis. Fiat hæc designatio reservato antiquitatis ordinæ a professione computandæ, quem nulla ratione inverti volumus; et definitores, qui secus fecerint, a successoribus punientur privatione vocis, et loci per tres menses.

De iis, qui sunt
cæteris præferendi.

§. 332. 3. Siquis vero invenitur ætate provectus, et ante religionis ingressum in prædictis facultatibus fuisset satis instructus, poterit antiquioribus præferri, qui æquali careant scientia, et ita ad collegium mitti: immo prætermissis philosophiæ curriculo ad theologiæ tendere si æquum definitorio videbitur.

De mittendis
ad collegium
theologiæ.

§. 333. 4. Absoluto philosophiæ triennio teneatur prior generalis eosdem omnes ad theologiæ collegium mittere, et postea hujus collegiales ad theologiæ morali, et canonum collegium. Ordinamus autem, ut prælatorum nullas hanc studiorum seriem dissolvere audeat ante tempus hic definitum, neque scholasticorum quempiam a collegio amovere, nisi a definitorio fuerit expulsus,

aut ab examinatore, morbi inepti ingenii causa, reprobatus.

§. II.

De disciplina in collegiis servanda

§. 334. 1. Licet in collegiis, ut in cæteris monasteriis communis sit servanda vita, aliquantum tamen communitatis actus aliter distribuendi, ut studentium commodo melius inservire possint. Statuimus igitur, ut oratio matutina toto anni tempore hora quinta habeatur, qua finita, recitentur statim quatuor horæ minores, præterquam prima in vigilia Nativitatis Domini, tertia in die Pentecostes, et nona in die Ascensionis, quæ hora competenti canendæ sunt. Vespertina oratio studiorum tempore, a die scilicet sancti Hieronymi usque ad resurrectionis Pascha exclusive, hora similiter quinta, et deinceps hora sexta habenda sit.

De disciplina
servanda in
collegiis.

§. 335. 2. Vesperæ hora secunda recitentur, præterquam quadragesimalis jejunii diebus, quibus ante prandium haberi debeant. Canentur autem in solemnioribus diebus primæ classis, scilicet, universalis Ecclesiæ, aut totius ordinis (dedicatione ecclesiæ excepta) et in die sancti conventus titularis tam primæ, quam secundæ vespere. In festivitibus vero secundæ classis, si die festo incidant secundæ tantum vespere canantur. Declaramus autem, quod si hujusmodi festivitates in alium diem transferri contingat, cantus solemnitatem omitti volumus.

De recitatione
horarum in
collegiis.

§. 336. 3. Completorium statim post vespertinam orationem persolvatur, vel ante matutinum, ad prioris arbitrium: at tempore, quo vespertina recreatio habenda erit, ipsa finita, illico recitetur.

De completo-
rio.

§. 337. 4. Matutinum completorium immediate sequatur, ipso in tempore, diebusque, quibus præfata habebitur recreatio, reliquo vero tempore hora octava cum quadrante recitabitur. Canentur autem hora competenti in solemnitatibus Nativitatis Dominicæ, Paschæ, et Pentecostes, in triduo majoris hebdomadæ, in commemoratione solemnissimi beatissimæ Virginis matris nostræ Mariæ de Monte Carmelo, et in festo sanctæ matris nostræ Theresiæ. Festum sanctissimi Corporis Christi, et per octavam, eodem, ac in cæteris conventibus, modo celebretur. In aliis festivitibus nihil de matutino canatur.

De matutino.

§. 338. 5. Quoties conventualis missa dicenda fuerit, cum cantu celebrabitur. Canetur autem festiuitatibus, quibus debeant cantari primæ, et secundæ vespere, diebus dominicis, et festis de præcepto, feria quarta Cinerum, et quinta in cœna Domini, sabbathoque sancto. Missa beatissimæ Virginis sabbathis cantanda, in collegiis privatim celebrabitur.

De commemoratione defunctorum.

§. 339. 6. In solemnibus defunctorum commemoratione ecclesiæ, et ordinis, idem, quod in aliis conventibus observabitur: idem etiam omnino, cum ordinis religiosi decesserint. Responsoria autem singulis hebdomadibus persolvenda, post nonam in choro dicentur.

De examine conscientiarum.

§. 340. 7. Primum conscientiarum, examen fiat ante prandium, quod regulariter erit hora undecima ante meridiem, et post illud recreatio meridiana; vespertina autem si habenda fuerit, post vespertinam orationem fiat; at in diebus extraordinariæ cœnæ, ut in aliis conventibus haberi volumus. Secundum conscientiarum examen, et communis verberatio subsequantur matutinum, et hoc cœna, vel collatio.

De parvo officio B. M. Virginis.

§. 341. 8. Officium parvum beatissimæ Virginis persolvendum, et *Salve* solemniter canenda, ut in aliis conventibus: cæterum spiritualis lectio qualibet hebdomadæ die ad prioris arbitrium designanda, in aliis conventibus habenda, in collegiis die a lectionibus feriato habeatur.

§. III.

De literariis exercitiis

De literariis exercitiis.

§. 342. 1. In collegiis nostris potissimum agi volumus de studiis; ideo decernimus, ut collegiales nostri omne a communitatis actibus, officiisque communibus vacuum tempus scientiis addiscendis impendant, quod in omnibus collegiis incipiet die ultimo septembris, finietque in vigilia Pentecostes: toto huius temporis spatio, feriatis diebus exceptis, collegiales philosophi, et theologi morales per binas horas mane, et per totidem vespere scholæ intererunt; cæteri vero collegiales theologi supra relatas horas tres addant quadrantem mane, sacræ theologiæ expositivæ, et myticæ lectiones auscultantes.

De pulsatione campanæ pro scholis.

§. 443. 2. Tribus elapsis quadrantibus post horam octavam mane, et post secundam vespere in omnibus collegiis scholæ campana pulsabitur; exci-

piatur theologiæ collegium, quo mane hora octava pulsabitur; scholasticorum nullus hos prætermittat actus, nisi morbus, gravisque occupatio illum detineat, ac de superioris facultate, de qua lectorem monebit.

De defendendis thesibus.

§. 344. 3. Præter hos actus literarios theses defendantur in dominicis Adventus, ac in dominicis ab Epiphania ad infra octavam usque Ascensionis, exceptis sexagesimæ, quinquagesimæ, quarta quadragesimæ, Palmarum, Paschatis, et in Albis. Omittuntur etiam in philosophiæ collegio toto primi anni Adventu.

De methodo servanda in defendendis thesibus.

§. 345. 4. Juxta novam studiorum methodum habeantur præfatæ theses, et ab hora tertia pomeridiana ad sextam usque protrahantur, illisque intersint omnes religiosi choristæ. Laici autem, et quilibet alius, qui justa causa, et de prælati venia illis assistere nequeat, vespertinæ intersint orationi in choro. Immediatus superior alium in diem has transferre nequeat controversias, nisi urgenti, inævitabilique causa, neque earundem vacationem dare queat.

De tempore vacationis studio in cellis.

§. 346. 5. Præterea ultima septembris die usque ad Pascha (si vespertina recreatio non fuerit habenda) omnes, sive scholastici, sive conventuales post vespertinam orationem, vel post completorium, statim cellas se recipiant, ibique per horas duas studio vacent, usquedum ad matutinum campanula pulsetur. A Paschate vero usque ad exaltationem sanctæ Crucis per horam tantum studio incumbent, a quinta scilicet usque ad sextam vespertinam, ad quam officiorum campanula signum dabit. A die autem quarta decima usque ad vigesimam nonam septembris, si recreationi designata non sit, per aliam horam post vespertinam orationem studio operam dabunt.

De peculiaribus dispensationibus a superiore indulgendis.

§. 347. 6. Quidquid de studii tempore pro collegiis statuitur, servetur in conventibus, qui collegialem vitam exercent. Poterit tamen immediatus superior tam in his, quam in collegiis, levaminis gratia, aliquibus diebus solemnioribus religiosos in hora studii a quinta usque ad sextam habenda dispensare.

De exercitiis tempore feriarum habendis.

§. 348. 7. Quamvis feriarum tempore, a Pentecoste scilicet, usque ad extremum septembris diem, scholæ exercitia omitti debeant, ordinamus, ut diebus non festis, et non feriatis, collegiales in eadem schola literariam collationem habeant ab hora quarta pomeridiana usque ad quintam. Igitur illis facultas non concedatur ad alios mi-

grandi conventus quo feriarum ibi terant tempus; neque eosdem mendicandi, aliive occupationi destinare, aut ad agenda ea cogere, quæ in communi tabula non fuerint designata.

De curriculo studiorum a concionatoribus, et confessoribus absoluedo.

§. 349. 8. Concionatoris, aut confessorii non exercent munus, nondum expleto studiorum curriculo, neque ad oppidum, ubi conventus fuerit, prodire valeant, nisi ut concionibus, aut literariis actibus intersint. Poterit tamen prælatus collegii, aut quivis superior cum ad memoratum exierit oppidum, quemlibet eorum sibi socium adjungere. Extra oppidum vero nullus prælatorum præter definitorium, possit illis exeundi veniam præbere, nisi cum exercitii gratia cum lectore diebus alibi designatis ad agrum, tendunt. Qui secus permiserit superior, per duos menses ab officio removeatur. Prior tamen generalis iis, qui jam fuerint sacerdotes veniam concedere poterit, ut cum socio patriam, aut alia loca adeant, causa suadente justa.

Monita specialia.

§. 350. 9. Curent scholastici, majori qua poterunt vi, ad literarum studia incumbere. Curet prior generalis eorum in studiis profectum diligenter explorare; quamobrem suæ visitationis tempore cunctos ad examen vocabit, unaque cum collegii præsule, et cujusque facultatis lectore eos interrogabunt de omnibus toto anni curriculo a magistro prælectis, iudiciumque ferent per secreta suffragia, et quem hac ratione inhabilem judicaverint, etiam si adversæ valetudinis causa a collegio removeant.

De diligenti examine theologie scholasticæ.

§. 351. 10. Theologiæ tamen scholasticæ examen ultimum exactius fieri debet; in ipso enim deligendi sunt præstantiores, qui tanquam veterani novorum scholasticorum (vulgo passantes) in ipso collegio manebunt, et ad philosophiam mittentur. Perpendant autem examinatores cunctorum scholasticorum scientiam, et ad illam aptitudinem, et quos digniores invenerint quatuor, aut sex, sive plures per obseratam epistolam definitorio proponat unusquisque, ut ab ipso illorum dijudicetur electio, completaturque.

De literis obtinendis a confessoribus, et concionatoribus.

§. 352. 11. Eodem modo se gerant, ac cæteri collegiales recentes, præterquam in ordinariis scholæ exercitiis, quibus interesse non debent. Poterunt tamen, finito triennio, concionatoris, et confessorii literas obtinere, si qualitatibus polleant ad id requisitis, ac ultimo triennii anno ad quaslibet literarum oppositiones, ut habiles admitti teneantur etiam in thesibus de more

defendendis arguere, ac his in anno eadem unusquisque propugnare, ad quod cunctas quæstiones scholasticis lectas se se inter distribuentes in disputationem revocabunt. Qui has theses fuerit propugnaturus, præcedenti hebdomada scholam adibit illico post magistrum, et argumentationibus ab eodem magistro, aut collegialibus sibi contra suas theses objectis satisfaciet.

§. 353. 12. Teneantur præterea in unoquoque e primis duobus annis concionatoris munus ter exercere in refectorio, aliive loco coram communitate, quin sæcularis ullus intersit. Idem ultimo anno trium agent collegiales theologiæ, et moralis, poteruntque libros ad id necessarios e bibliotheca extrahere communi, dummodo exacte servant, quæ stabilita manent capite 6. 2...

De exercitio concionatorum in refectorio habendo.

§. IV.

De collegii rectore et lectoribus

§. 354. 1. Ad studiorum domos prælati eligantur ii, qui non modo in regularis disciplinæ observantia, sed etiam in literarum exercitio cæteris excellent, ut in omnibus doctrinam pariter et exemplum præbere possint. Meminerint namque electores, hujusmodi prælatorum esse præter alia, scholasticos examinare, deque eorum scientia, et moribus suffragium ferre; invigilare item, an muneri suo lectores satisfaciant, ac eorum errata corrigere: ex his facile conjicient quanti intererit eos eligere, qui lectoris munere fuerint olim laudabiliter functi.

De collegii rectore, et lectoribus.

§. 355. 2. Hortamur autem collegiorum præsules, ut invigilent maxime, ne scholastici orationis assiduitatem, et modestiam solitam studiorum causa prætermittant; sed potius ita unum alteri annectatur, ut emolumento sibi invicem esse possint. Studeant etiam, ut constitutiones nostræ, maxime quæ ad communem vitam spectant, exceptis, quæ hic pro collegiis decernuntur, observentur.

Monitum ad præsules collegiorum.

§. 356. 3. Eligantur etiam a definitorio generali lectores, qui scientia, et morum ingenuitate præditi non minus ad pietatem, quam ad doctrinam discipulos suos verbo, et opere promovere valeant. Per annos duodecim exercent munus, quin hoc tempore alio diverti possint, nisi sponte sua renuntient, vel justa causa a definitorio deponantur. Poterunt tamen de una ad alias facultates permutari, videlicet de

De electione lectorum.

philosophia ad theologiam non moralem, et de hac ad moralem.

§. 357. 4. Philosophiæ unus dumtaxat constituatur lector, qui bis in die, nisi festus, aut feriatuſ sit, hanc edoceat facultatem per duas integras horas in quarum prima mane, et similiter vespere scholasticis explicet lectionem postera die ab ipsis repetendam; in secunda vero lectionem præcedenti die lectam ab eisdem reposeat, agatque, ut dubia circa ipsam occurrentia sibi invicem opponant, et ad illa respondeant. Teneantur etiam conclusionibus designatis diebus præsidere.

§. 358. 5. Ad theologiæ collegium tres designentur lectores, quorum duo primi scholasticæ tractatus inter se dividant, et alter mane, vespere alter scholam adeat, servantque proportionem habita, quod philosophiæ lector servare debet; alter etiam conclusionibus præsent. Tertius lector per tres horæ quadrantes mane, statim post primum lectorem, sacrum textum exponet tribus hebdomadæ diebus, mysticam theologiam in reliquis. Ter in anno conclusiones defendendas proponet. Denique duo eligantur quorum unus moralis theologiæ, alter juris canonici lectionem habeant, et se gerant in cæteris sicut theologiæ scholasticæ lectores.

§. 359. 6. Lectores omnes moneamus, ut suum munus prudenter exercere studeant, et ita se gerant, ut discipulorum venerationem, ut par est, honoremque erga se expiscari possint. Caveant, ne operam perdant, vanis, et inutilibus quæstionibus, quæ nihil instructionis, ædificationisve afferunt. Sanctos patres consulant, et auctores pervolvent, qui subtilia, et nova non tam pertractant, quam secunda, et vera, et eos sequantur, omnemque adhibeant curam, ut discipulorum mentes solidioribus, sanioribusque doctrinis imbuant. Quod ut fiat, præcipimus, ut novæ nostræ studiorum methodi servent statuta sub pœna suspensionis ab officio, qua pœna plectentur etiam prælati, si ab hac aliquid detraxerint methodo, vel ad illam addiderint.

§. 360. 7. Cæterum, cum difficile videatur, ut suis muniis plene satisficiant lectores, si concionum, et confessionum exercitiis fuerint distracti, statuimus, ut confessionibus excipiendis nostrarum, aut alterius ordinis monialium nullo modo destinentur, neque lectionum tempore ullam habeant concionem extra oppidum, ubi fuerit conventus. In oppido vero per quam raro

id agant, sub gravis culpæ pœna, tam illi, quam prælato permittenti pro qualibet vice infligenda.

§. 461. 8. Propterea choro interesse non teneantur, cum in proprii officii munere fuerint occupati. Intererunt tamen communiter orationi mentali, conscientiæ examini, verberationi, recreationi, communi mensæ, capitulo, et *Salve* beatissimæ Virginis solemniter canendæ; missis conventualibus, vespere dominicarum, festorum de præcepto, et solemnitatum primæ classis, dedicatione ecclesiæ excepta; matutino primæ classis Christi, beatissimæ Virginis, protectoris nostri sancti Joseph, ejusdemque patrocinii, ss. parentum nostrorum Eliæ, Theresiæ, et Joannis a Cruce, totiusque octavæ Corporis Christi, et quocumque in collegio cantari debeat. Intererunt etiam processionibus solemnibus, officiis, missisque commemorationis omnium defunctorum ecclesiæ, et ordinis, exequiis cujusvis religiosi, qui in collegio obierit, et missæ canendæ pro anima generalis in officio decedentis. A reliquis vero communitatis obligationibus (præterquam ab officio cappellani beatissimæ Virginis, et ab officiis humilibus) ratione, et tempore suæ occupationis erunt immunes, quocumque in conventu fuerint; qui conclusiones defenderit, ipso die conventuali tantum capitulo interesse teneatur.

§. V.

De literariis oppositionibus

§. 362. 1. Ut meritum, et ingenium eorum, qui cæteris edocendis destinari debent, melius dignoscatur, statuimus, ut nemo lectoris munus adipiscatur, nisi per oppositiones, quæ ultimo ejusque triennii anno a definitorio sunt indicendæ, ab illoque conventus designandus ubi erunt habendæ, qui ferme theologiæ erit collegium: designetur autem ita apto tempore, ut convenire possint religiosi omnes, quicunque voluerint, dummodo tempus in collegiis terendum absolverint; et philosophiæ lector mensibus sex, antequam suum incipiat triennium, eligatur, de hocque certior fiat, ut ad provinciam sibi demandatam possit se commode præparare.

§. 363. 2. Hac autem ratione fient oppositiones. Primum: quæ fuerint quæstiones præcipuæ ejus facultatis, ad cujus cathedram lector promoveri debeat, distinctis quibusdam schedulis scriptæ

De lectore philosophiæ.

De lectoribus in facultate theologica.

Movitum ad omnes lectores.

De exemptione lectorum a munere concionarii, et concionatoris.

De eorum exemptione a choro.

De literariis oppositionibus.

De methodo servanda in faciendis oppositionibus.

ipsisque ita complicatis, ut quid contingant, videri nequeat, in urnam ad id designatam conijciantur: deinde oppositoribus collectis, horum antiquior schedulam extrahet, aperiendamque, ac legendam tradet definitoribus, et quam ipsi scriptam repperint, elapso viginti quatuor horarum spatio, exponet, probabit, ac defendet, definitorio præsente, et per id temporis, quod definitorio congruum videbitur.

De argumentis
impugnandis.

§. 364. 3. Oppositorem hunc triplici argumento alius ejus competitor a definitorio designatus impugnabit, qui suo quoque die sortitam sibi aliam quæstionem similiter propugnabit, illo pariter impugnante, qui antea defendentis munus exercuit, et sic cæteri per ordinem. Qui hoc inierint certamen, diebus, quibus defendere, aut arguere debebunt, ab omnibus communitatis actibus, et officiis absolvantur.

De judicio ferendo super
admissione ad
cathedram.

§. 365. 4. His itaque peractis, definitores per secreta suffragia de omnibus, et singulis judicium ferant; et qui in suffragiorum numero plura sibi propitia habuerit, suæ oppositionis cathedram obtineat, dummodo bonis etiam moribus polleat. Si vero duo, vel plures concurrant, ita meritis pares, ut facile eorum inter se præstantia discerni non possit, ille præferatur, qui finito scholastici sexennio, plus in collegiis habitaverit; si vero adhuc in hoc sint pares, antiquior in professione præferatur.

De prudentia
ab electoribus
adhibenda in
admissione di-
gnioris.

§. 366. 5. Verum, cum ob inæqualem quæstionum fecunditatem, vel fortuitam ob causam minus sapiens oppositor quandoque in oppositione sapientiori parem se ostendit, retroacta certamina, necesse est, perpendant electores, ne felicioris digniori antepo-
nant. Propterea in definitorii archivio liber adservetur, in quo hujusmodi oppositiones scribantur, singulorumque oppositorum nomina, et merita notentur sequenti modo: Qui optime defenderit, ita ut nihil ultra expectari possit, ita exprimat: = *Maxima cum laude suum munus exercuit*; = Qui plusquam ordinaria, sed non ita optime, hoc signetur discrimine: = *Magna cum laude* = Qui et si bene, ordinarie tamen propugnauerit, simplici hac nota discernatur: = *Cum laude*; = Qui vero nec ordinarie defenderit, sic notetur: = *Non placuit* = Non ideo tamen inhi-
beantur ad alias oppositiones redire, quousque eadem nota ter fuerint signati. Quicunque lectores cujusvis facultatis semel facta prima oppositione, ob quam di-

gnitatem fuerint adepti, sine ulla prorsus nova oppositione ad alias cathedras poterunt promoveri.

De officio le-
ctorum.

§. 367. 6. Eodem tempore, et modo quo lectores, substituti etiam eligi debeant; totque erunt, quot collegia, et per triennium officium peragent, nullaque ob id exemptione gaudebunt, nisi cum alicujus lectoris vices suppleverint. Superioribus autem commendamus, ut nullis eos occupationibus impedi-
ant, quæ ab studio possint adducere. Si quis autem lector, triennio non absoluto, moriatur, vel sese munere abdicet, aut amoveatur, illius vices gerat substitutus, usquequo alius lector in primis oppositionibus eligatur.

De exercitio
officii lectoris.

§. 368. 7. Memorata magisteria intra conventus nostros omnino exercentur, nec sæculares ad illa admittantur; nullus etiam congregationis nostræ religiosus alicui cathedræ extra religionem se opponat; neque publicas in aliqua academia, aut universitate habeat lectiones; neque doctoris, aut præsentati gradibus laureari intentet, sub pœna in aliquo prædictorum deficientibus, privationis vocis, loci, et officii in perpetuum.

§. 369. 8. Statuimus præterea, et cum rigore prohibemus omnes, et singulos congregationis nostræ fratres, ne sæcularium opem implorant, ut cathedras, studia, conventualitates, officia, aut quaslibet ordinis dignitates obtineant; et qui secus fecerint, inhabiles ad ea obtinenda, eo ipso censeantur, insuperque per integrum annum voce, et loco priventur.

De inhabilitate
ad officium ob
imploratam
opem sæcularium.

CAPUT XVI.

De constitutionibus ad eremum spectantibus

§. I.

De eremi monasterio, et ejus fine

§. 570. 1. Quamvis juxta regulam singuli religiosi teneantur manere in cellulis suis in lege Domini meditantibus, nisi aliis justis occasionibus occupentur; quia tamen hæc occasiones non raro solent in aliis conventibus evenire; idcirco statuimus, ut in congregatione una saltem sit domus specialis in interiori alicujus eremi loco constructa, in qua degere possint religiosi, quicunque velint, ibique ab hominum frequentia se-

De eremi mo-
nasterio, et
ejus fine.

moti, majori studio ad proprium severtant spiritualem profectum, puritatemque mentis enixius reparare curent, orationi, ac cælestium contemplationi se totos dicantes. Hic non alius eremiticæ vitæ finis.

De applicatione honorum operum in eremo faciendarum.

§. 371. 2. Ex æquo etiam sibi proponent eremi habitatores ecclesiæ sanctæ, cunctisque ejusdem fidelibus utili esse subsidio: eapropter continuum orationis exercitium, assiduas preces, vigiliis, corporis afflictationes, et quodcumque aliud meritorium opus Deo offerre debent pro spirituali Ecclesiæ augmento, ejusque ministris, præcipue pro sanctissimo papa nostro, dominis nostris rege, et regina, cæterisque de prole regia, regni, et regiminis felicitate; pro ordinis demum, ipsiusque eremi conservatione, et augmento.

De jurisdictione prioris generalis super eremo.

§. 372. 3. Ordinariæ subsit hæc domus prioris generalis jurisdictioni, qui ejus conservationi, regiminique tum spirituali, cum temporali maxima debet incumbere cura, nec ulla ratione omittet eam singulis annis visitare per se, vel in necessitatis casu per alium; et ex his, qui eremiticæ vitæ rigorem velint, et possint sustinere, præstantiores conventuales seligere, dummodo viginti quatuor numerum non excedant.

De exclusis ab eremo.

§. 373. 4. Novitii, recenter professi, ægroti, et qui tunc alicujus delicti pœnas luerint, ad eremum minime mittantur: immo ad alium conventum transferantur, qui morbo affecti, eremiticæ vitæ exercitia ferre non potuerint, vel qui oscitantur nimis in observantia se gerant: at benigne prior generalis illos sanctis, piisque assentiatur votis, qui expertæ virtutis cum sint, ibi perpetuo degere in animo habuerint; et ejusmodi facultatem quatuor saltem concedat, qui recenter missos instruant, ac eisdem exemplo sint. Qui semel hanc obtinuerint facultatem, ad alium non transferantur conventum, nisi id ipsi petierint, vel justa, urgensque causa aliud suadeat.

§. II.

De eremi clausura.

De eremi clausura.

§. 374. 1. Adeo strictam esse volumus eremi clausuram, ut ibi commorantium religiosorum nullus, chorista sit, aut laicus (præter procuratorem, vel eo impedito, aliquem laicum) nec ipse etiam localis prior e conventu queat prodire, ut confessiones excipiat, conacionetur, eleemosynam petat, aut aliud

agat, nisi tantum de prioris generalis, aut definitorii venia, quæ sine gravissima causa haudquaquam concedenda erit. Superior, aut præsidens, qui contrarium egerit, aut permiserit, ab officio privabitur.

§. 375. 2. Præterea, cum solitariæ vitæ repugnet hospitium frequentia, ordinamus, ut ordinis nostri religiosi, definitoribus generalibus, et visitatore exceptis, in eremi conventu minime hospitentur, nec ibi ingrediantur, nisi de prioris generalis licentia in scripto exhibita, quæ mature, et per tres tantum dies exhiberi debeat. Poterunt tamen hospitio recipi religiosi, qui dum mendicationem exercuerint, illos pervenerint. Si vero ordinis superior, lector, prædicator, similisve alius hujusmodi licentiam per duos, vel tres menses, ut spiritualibus incumbat exercitiis, petierit, poterit prior generalis illam concedere, dummodo nulla ibi immunitate fruatur, et in omnibus, ut cæteri conventuales, se gerat.

De frequentia in eremo vitanda.

§. 376. 3. Liberum tamen priori relinquimus alterius ordinis religiosos sine exceptione recipere, et etiam justa, et rationabili causa per unam immorari noctem permittere. Liberum etiam eremi ingressum concedimus archiepiscopis, et episcopis; eodemque modo, ac honore, sicut in aliis monasteriis recipi volumus; permittimusque, ut cunctis communitatis actibus, præterquam conventuali capitulo, culpæ correctioni, et collationibus, possint, si velint, interesse. Salva tamen manente eremi observantia, quam nulla ratione fas erit, paululum etiam, remittere. Non permittimus autem, ut quis cuiuscumque dignitatis, aut conditionis sit, locum istum vere sanctum, ac lætui, pœnitentiæ, et contemplationi sacrum profanum faciat, venatione, ludo, aliisve similibus oblectamentis; nec ullam ad hoc facultatem superior aliquis, nec ipsum etiam generale capitulum concedere poterit.

De facultate prioris recipiendi religiosos in eremo.

§. 377. 4. Sæcularibus omnino ingressum interdiciamus, nec ullus ibi hospitetur, aut recipiatur, nisi de licentia prioris generalis quam raro admodum, et ad diem tantum concedet: nec prior aut præsidens sub gravi pœna poterit aliquem excipere, qui hanc expressam licentiam non exhibeat. Excipimus illos qui fraternitatis literis illic conventuales fuerint, qui solitariam ædiculam ære proprio ibi extruxerint; quique annuam eleemosynam pro congrua alicujus eremiticæ sustentatione præstiterint; hoc enim

De exclusione secularium ab eremo.

poterit eremi prior sine alia facultate excipere, at ibi pernoctare non sinat, nisi gravi urgente necessitate. Siqui vero alii sint, qui, ut orationi aliquantum vacent, solam ecclesiam intrare cupiant, nisi id frequenter accidat a priore concedatur.

De exclusionem
mulierum ab
eremo, et ec-
clesia eremo
adnexa.

§. 378. 5. Mulieres neque ecclesiam, neque aliquem eremi locum ingredi permittimus, quod ut cautum omnino habeatur, præcipimus in virtute Spiritu Sancti, sanctæ obedientiæ, ac sub præcepto; nec non sub excommunicationis majoris pœna ipso facto incurrenda omnibus, et singulis congregationis nostræ religiosi, cujuscumque dignitatis, et conditionis, ut nulla ratione, nec etiam processuum occasione, vel quovis alio titulo, aut privilegio, intra eremi septa aliquam mulierem cujuscumque qualitatis sit, admittant, vel ad id auxilium præstent, consiliumve, aut permissionem. Si quis vero secus fecerit, præter statutas pœnas, statim ad alium conventum transferatur, et ab officio privetur, si prælatus, si vero subditus sit, æquali pœna plectatur.

Prohibitio generalis super
dispositione
in materia clau-
stræ eremi.

§. 379. 6. Nemini tandem liceat, neque generali definitorio in suprascripta constitutione dispensare, nec etiam casu, quod ab apostolica Sede privilegium obtineatur, nisi simul præceptum in eodem contineatur. Ne autem in hac materia tergiversationibus ullus detur locus, declaramus sub eremi nomine intelligi debere omnia, et quævis loca, quæ intra sylvæ muros comprehenduntur. Ordinamus etiam, ut in ejusdem eremi vestibulo foris apponatur in lignea, aut lapidea tabula fideliter exarata Bulla, quam ad hunc finem concessit sanctissimus pontifex Gregorius XV. die 25. julii anni Domini 1622, ut omnibus pateat; et quæ præcipit nemo ignoret.

§. III.

De peculiaribus eremi actibus ad mentalem, vocalemque orationem pertinentibus.

De oratione
mentali habenda
in eremo.

§. 380. 1. Præter assiduam orationem ad quam ex regulæ præcepto habendam obligamur omnes, quam et eremiticæ adamussim observare debent cum aliis justis occasionibus non occupentur, omnes in communi tribus horis quotidie mentali orationi vacabunt, quarum una semper primo mane hora quinta, et altera vespere eadem hora habeatur: dimidia autem prandium, in

qua conscientia includatur examen; at diebus, quibus conventualis missa cantetur, prætermittitur oratione, conscientia examen subsequatur: dimidia altera post matutinum usque ad horam secundam tantum post mediam noctem fiat: verum in infra octavis Paschæ, et Pentecostes finita post matutinum media orationis hora, ante secundam chororum exeant. Post completorium fiet etiam conscientia examen juxta congregationis nostræ morem.

§. 381. 2. Divinum officium magna cum reverentia, devotione, et pausa ab omnibus persolvatur; quod ut fiat ordinamus, ut matutinum in duplicibus, et semi duplicibus horæ cum dimidia tempus terat: in dominicis, et solemnitatibus, quibus collatio extraordinaria habenda erit, duarum fere horarum: in simplicibus autem, et feriis horæ cum quadrante. Matutinum officii parvi beatissimæ Virginis semihora absolvatur.

De recitatione
divini officii.

§. 382. 3. Media nocte persolvatur semper matutinum; cantabitur autem simul cum laudibus in triduo majoris hebdomadæ, in solemnitate nativitatis Domini, in festis Resurrectionis, Pentecostes, sanctissimi Corporis Christi, septemque sequentibus diebus; sed in his ultimis quoad ea, quæ in aliis conventibus cantabuntur, et in aliis præfatis observetur etiam quod in aliis conventibus observari solet. In festivitibus primæ classis, aliisque quibus collatio extraordinaria erit habenda canatur tantum *Te Deum laudamus*: in reliquis cantus omnino omittatur.

De matutino
media nocte
habendo.

§. 383. 4. Minores horæ eodem tempore, ac in cæteris regularis observantia conventibus, recitentur: sed prima (idem esto in vespere et completorio) fere ad dimidiam usque horam protrahatur: tertia, sexta, et nona paulo ultra quadrantem singulæ prætendantur. Si autem officium parvum beatissimæ Virginis una cum officio majori persolvatur, prima simul cum tertia ad horam usque prolongetur; sexta et nona ad tres usque quadrantes dilatentur; eadem fere mora sit in vespere; in completorio dimidia consumatur hora.

De recitatione
aliorum horarum.

§. 384. 5. Prima canatur in vigilia Nativitatis Domini; tertia in die Pentecostes, et nona in die Ascensionis. Vesperæ primæ, et secundæ cum cantu celebrentur in primis triæ Paschæ diebus, in festis Epiphaniæ, Circumcisionis, Corporis Christi, sanctissimæ Virginis Mariæ de monte Carmelo, ejusque

Distributio re-
citationis ho-
rarum.

Assumptionis, s. Joseph, et ejus patroni, parentum nostrorum s. Eliæ, s. Theresiæ, et s. Joannis à Cruce, et ad demum s. conventus titularis.

§. 385. 6. Conventualis missa, cui omnes intererint, semper habebitur; vel recitanda tempore antemeridianæ orationis, quam hora canonica antecedit, et alia subsequatur; vel canenda quod fiet tantum in dominicis, et festis de præcepto, et in festivitibus sanctorum nostri ordinis, qui cum octava celebrantur, et in festo dedicationis ecclesie. Si autem a proprio die transferatur solemnitas, cantus minime transferatur. Singulis anni sabbathis prædicta conventualis missa mane, et sine cantu celebretur votiva de beatissima Virgine cum orationibus Spiritus Sancti, et s. Joseph, prout mos est in congregatione nostra; et nullo accepto stipendio, in obsequium beatissimæ virginis proque ordinis incremento applicetur: attamen si aliqua tunc occurrat festivitas ejusdem beatissimæ Virginis, aut alterius sancti, in quo cani debeat, ad consuetam horam transferatur, eodemque modo applicetur.

§. 386. 7. In diè Purificationis beatissimæ Virginis, feria quarta Cinerum, dominica Palmaram, in triduo majoris hebdomadæ, et in aurora Resurrectionis idem omnino observetur, tam in benedictionibus, et processionibus, quam in aliis, quod in cæteris regularis vitæ conventibus observari solet. Idem similiter in solemnæ commemoratione defunctorum tum ab ecclesia, tum ab ordine instituta. Idem etiam in exequiis, et suffragiis pro defunctis, secundum quod in his constitutionibus manet statutum: at responsoria, quæ singulis hebdomadibus cum cantu celebrantur, sine illo in eremo hora solita recitentur.

§. 387. 8. Fiat præterea sicut in aliis conventibus solemnis processio sanctissimi Corporis Christi, omittatur autem cantus in litaniis sancti Marci, et rogationum, quas, ut in collegiis recitari volumus; et nullæ aliæ processiones habeantur. Si autem ob publicam causam per universam congregationem a priore generali aliquæ indicentur rogationes, missæ, aut processiones, id ipsum in eremo servabitur. Qui in separatis cellulis degerint, officium divinum eodem tempore, et modo persolvant, ac in conventu persolvetur.

§. 388. 9. Tandem concio nunquam ad populum habeatur; quando autem

ex lege, vel consuetudine ad fratres haberi solet, ex sedili chori prope prælati locum dicatur. Cæterum feria quinta in cæna Domini in latere presbyterii recitabitur.

§. IV.

De austiori paupertate, et abstinentia in eremo servanda.

§. 389. 1. Non supervacanea tantum, et quæ paupertati dissonant, ab eremo erunt eliminanda, sed necessaria etiam eligenda de his, quæ ruditatem, et simplicitatem redoleant. Prior generalis, quive ejus egerit vices in exactam hujus strictissimæ paupertatis observantiam inquirat diligenter; et quidquid superfluum, aut minus necessarium deprehenderit, salva congrua religiosorum sustentatione, ac provisa satis monasterii reparatione, de definitorii consensu, pauperibus congregationis conventibus distribuat. Teneantur etiam eremi habitatores, quorum conscientias obstringimus, si quid hujusmodi repererint, non expectato visitationis tempore, ad superiorem deferre.

§. 390. 2. Eadem paupertas, et simplicitas in ædificiis eluceat, nullaque ibi pergulæ, vel cellulæ, aut dormitoria super illa, quibus subjacet immediate solum, construantur. Nulla etiam in ecclesia, vel sacristia admittatur suppellex auri, vel argenti, et auro, argenteve obducta præter calices, et patenas, vel pyxidem, aut custodiam, quo venerabile Eucharistiæ sacramentum in processionibus deferatur, pyxidemque unam, qua in sacrario adservetur, et aliam, qua fratribus ministretur, vasque sanctæ infirmorum unctioni destinatum. Altarium tabulæ pictæ in marmoris speciem, vel alio colore fingi poterunt, et debebunt fasciis inauratis distincto. Sacræ tandem vestes, cæteraque ad altarium, totiusque ecclesie ornamentum spectantia, sacrarii apparatu excepto, ex lana, lino, aut gossipio erunt, non tamen acu intertexta, serico, auro, argenteve esse poterunt.

§. 391. 3. Peculiaris etiam in religiosorum cibo frugalitas servanda erit: quamobrem sancimus, ut tam in quantitate, quam in qualitate ille sumatur cibus, qui potius necessitati subvenire, quam appetitum satiare videatur. Ad prandium adhuc jejunii tempore, legumina paropsis in abundanti quantitate ministretur, insuperque ferculum unum ex tichis (vulgo sardinbas) vel

De missa conventuali.

De aliis peculiaribus piis operibus implendis.

De processione ss. Corporis Christi facienda.

De concionibus habendis.

De austiori paupertate, et abstinentia in eremo servanda.

De suppellectile adhibenda.

De frugalitate in cibo servanda.

siccatis piscibus) vulgo Bacalhao, Cacão, et aliis; vel loco piscium dentur herba, aut fructus cocti, vel ova ad superioris arbitrium. Ad cœnam vero ex præfatis piscibus, aut ovis unum exhibeatur ferculum, regulariterque addatur pauculus fructus, vel olus aliquod.

De austeritate relaxanda diebus paschali-
bus.

§. 392. 4. Poterit tamen prior paschalibus diebus, et quoties collatio extraordinaria haberi solet, hunc abstinentiæ rigorem aliquantulum temperare, aliquid, et in quantitate, et in qualitate, superaddendo, prout ipsi in Domino videbitur expedire. Id ipsum in cœnis extraordinariis agere poterit, quæ quatuor tantum, aut quinque erunt in anno, solemnibusque diebus, ad prioris arbitrium.

De jejuniis extraordinariis.

§. 393. 5. Præter Ecclesiæ, regulæque jejunia, jejunabunt etiam eremitæ nostri singulis feriis sextis per annum, nullamque obsonium, quod igne paretur, ad prandium his diebus comedent, sed tantum oleribus, lacte, caseo, et fructibus aliquibus victitabunt, nisi dies festus sit, vel aliqua occurrat solemnitas beatissimæ Virginis Mariæ, s. ordinis, s. Pauli primi eremitæ, vigiliæ Nativitatis, ecclesiæ dedicationis, et cum conventualis missa cum cantu celebretur; tunc enim ordinarius cibus ministrabitur. Attamen poterit prior aliqua cum necessitate, aut causa religiosos aliquos hac abstinentia levare, aliquid aliud suppeditando, prout eorum postulaverit necessitas. In die parasceves, et pridie Cinerum, nisi festum sancti Mathiæ simul occurrat, omnes in pane et aqua jejunent.

§. V.

De silentio

De silentio.

§. 394. 1. Ordinamus, ut religiosi nostri solitudinis incolæ cum hospitibus sæcularibus, aut alterius ordinis religiosi nunquam colloquantur, nisi prior, et janitor, quibus commendamus, ut ad ipsos extraneos ea tantum verba faciant, quæ opus fuerint, ut cum urbanitate, officio suo plane satisfaciant. Id ipsum de prioris venia poterunt agere monasterii subprior, et procurator. Quilibet etiam religiosus semel in anno parentibus solummodo, vel fratribus colloqui poterunt, si ipsi necessaria facultate obtenta, illic hospitio excipiantur. Cum hospitibus ordinis etiam colloqui non permittimus, nisi coram præsule, habita prius ejus venia, vel tempore collationis spiritualis.

§. 395. 2. Assiduum etiam inter se, et adeo exactum silentium servabunt omnes eremi conventuales, ut tempore adhuc a regula silentio non destinato, solum prælato loqui possint. Si autem ratione alicujus officii alteri religioso aliquid exprimere opus habuerint, scripto, autibus, ac signis utantur, sive ad prioris præsentiam se conferant, ut ibi verbo aperiant, quod aliter percipi nequiverit. Tempore autem a regula vetito, ea tantum, quorum dilatio detrimentum attulerit, in prioris cellula submissa voce tractentur. In choro, ecclesia, sacristia, claustrum, dormitorio, et refectorio nec prior ipsos, nec ipsi priorem alloquantur: at cæteris locis, et temporibus, et si liberum erit priori, quoties justa subsit causa, quemlibet suorum subditorum affari, hoc tamen ea faciat vocis demissione, ut alibi non audiatur.

De scriptura, aliisque signis adhibendis, ne silentium frangatur.

§. 396. 3. Prælati superioribus eodem modo, ac immediato, loqui poterunt eremitæ omnes, nec non per literas, ubicumque sint, communicare. Immo cum ad eremum accesserint, convenire debeant omnes, qui in monasterio sunt, ut ipsos visant, alloquanturque ea reverentia, et urbanitate, quæ religiosum decet.

De allocationibus habendis cum superioribus.

§. 397. 4. Scribere extraneis etiam nostri ordinis religiosi extra eremum degentibus, nemini eremitarum fas sit, nisi priori, et de ejus venia, procuratori, pro eis solum, quæ sui officii sunt. Si quis vero alius ad scribendum necessitate compellatur, id faciat de prioris generalis licentia, vel priorem interpellat, ut pro se ipse scribat.

De non scribendo extraneis absque prioris venia.

§. 398. 5. Quicumque eremi silentium, ut præfertur, violaverit, pœna gravi puniatur; si tempore a regula præscripto id faciat, disciplinam insuper accipiat; si denique in id frequenter, et cum aliorum scandalo reciderit, duplicatam accipiat pœnam, et ex eremo protius rejiciatur. Quicumque alterius cellam sine debita licentia ingrediatur eisdem subiaceat pœnis, quæ pro aliis conventibus sunt præstitutæ: si autem solitarias ædiculas hæc, illuc dispersas fuerit ingressus pro prima vice dictis pœnis subiaceat, pro secunda eremo expellatur.

De pœnis contra violantes eremi silentium.

§. 399. 6. Recreatio tum meridiana, tum vespertina in eremo nunquam habeatur: liceat tamen religiosi a Paschate ad exaltationem usque sanctæ Crucis post cœnam, aut parvam refectio- nem e domo egredi, et quacunque velint (intra tamen muros) exercitii gra-

De exclusionem recreationum in eremo.

tia perambulare; dummodo seorsim quisque id faciat, neque duo unquam sint simul, omnesque domum redeant tempore ad completorium persolvendum apto.

§. VI.

De spiritualibus collationibus

De spiritualibus collationibus.

§. 400. 1. Singulis quindecim diebus in dominica post vespertas omnes eremitæ, habita prius per dimidiæ horæ spatium mentali oratione, more sanctorum patrum convenient pro spirituali collatione habenda, quæ duarum horarum cum dimidia tempus consummet; et his diebus nulla alia vespertina oratio habeatur. Idem fiat diebus purificationis, nativitatis, et conceptionis beatissimæ Virginis, in die sancti Pauli primi eremi incolæ, sancti patris nostri Hilarionis, nec non in vigiliis Nativitatis et resurrectionis Dominicæ, dominicaque Palmarum, ac tandem tribus aliis totius anni diebus arbitrio prioris designandis.

De collationibus extraordinariis.

§. 401. 2. In solemnioribus vero diebus, videlicet in die Nativitatis Domini cum tribus sequentibus, die quoque Circumcisionis, tribusque primis Paschæ, et Pentecostes; in die sancti Bartholomæi; pridieque exaltationis sanctæ Crucis, vel si feria sexta sit in feria quinta antecedenti; in dominica quinquagesimæ, et prima Adventus, ac in solemnitatibus omnibus, quæ ritu primæ classis in toto ordine celebrentur, ecclesiæ dedicatione excepta, et tandem quoties ad eremum generalis prior accesserit, collatio extraordinaria habeatur.

Declarationes speciales circa collationes extraordinarias.

§. 402. 3. Si qua vero ex prædictis festivitibus ante, vel post dominicam, in qua ordinaria collatio alias haberi solet, ita proxime occurrat, ut inter ipsam festivitatem et dominicam tres saltem dies non intercalentur, ordinaria illius dominicæ collatio omittatur, et non nisi in dominica post quindecim dies in posterum habeatur. Item si qua ordinaria, vel extraordinaria collatio in octavario Corporis Christi occurrit, oratio mentalis, quæ collationem præcedere debuisset, tunc subsequi debeat.

De congratione eremitarum pro collationibus ordinariis, et extraordinariis.

§. 403. 4. Semel tantum in ordinariis collationibus congregentur eremitæ; at in extraordinariis his in die convenire poterunt, ante, videlicet, et post cœnam, aut refectionem parvam: in omnibus autem sermo sit de rebus tan-

tum ad spiritualem animæ provectum, contemplativæque, et eremiticæ vitæ perfectionem spectantibus. Sæcularia verba, aut sæcularium rerum notitias, vel quævis alia novitatum genera; et si ex illis sint, quæ in aliis conventibus non prohibentur, curet prælatus diligenter procul inde amandare, utpote eremitis impropria nimis. Curet etiam in una collatione certam decernere materiam, circa quam in sequenti sermo versari debeat.

§. 404. 5. Extranei, cujuscumque dignitatis sint, absque expressa definitorii licentia huic collationis actui interesse nequeant. Nec etiam ex nostris illi, qui Adventus, et quadragesimæ tempore in separatis cellulis degunt; hi nimirum pro generali priore tantum, et eremi visitatore convenire debeant.

De exclusione extraneorum a collationibus.

§. VII.

De iis, qui in separatis ædiculis solitudini impensius vacant.

§. 405. 1. Præter cellulas in monasterii clastro ædificatas, construuntur aliæ intra ipsius muros, ab ipso tamen, invicemque semotæ, ac suo quæque inhærens sacello, privatoque septo circumdatum, ut ibi ad tempora prioris arbitrio designanda, solitarie vivant, quicumque velint; dummodo ex illis sint, qui prius in conventu solitis communitatis actibus ad duos saltem menses interfuerint.

De iis, qui in separatis ædiculis solitudinis impensius vacant.

§. 406. 2. Qui hujusmodi cellas se receperint, nullos alios, præter spirituales libros secum deferent, eundemque, ac in conventu vitæ tenorem observabunt; et ad signum communi cymbalo exhibitum cujusque solitarii tintinabula respondebunt, sub pœna hoc negligentibus juxta qualitatem culpæ applicanda; statimque ad sacellum orationi, matutino, cæterisque canonicis horis, ac etiam conscientie examini, flagellationi, solisque aliis ecclesiæ functionibus ibidem satisfacturi, accedant.

De tintinabulis adhibendis, et vitæ tenore servando in cellis.

§. 407. 3. Major tamen erit ipsis abstinentiæ rigor; namque, præter panem, et vinum, nullo alio obsonio communiter uti debeant, nisi oleribus crudis, aut coctis, facile tamen paratis, et pomis, aut aliis terræ fructibus. Pœnitentiam tamen prior (qui eos saltem semel in hebdomada viset) attentam dierum festivitate, aut corporum debilitate, aliud quandoque abundantius addere, prout sibi in Domino placuerit.

De graviore abstinentiæ rigore.

De interventu
ad capitulum
conventuale.

§. 408. 4. Dominicis diebus ad monasterium venire debeant, ut conventuali capitulo intersint, ibique facta de propriis defectibus humili confessione, debitaque correctione a prælato accepta, cæteris communitatis actibus assistant, donec absolutis vesperis, vel, si dies collationis sit, hac expleta, ad suam quisque vertatur ædiculam.

De reditu ad
conventum fa-
ciendo.

§. 409. 5. Qui per Adventum, aut quadragesimam has incolunt cellas, pridie tantum vigiliæ Nativitatis, sive dominicæ Palmarum ad conventum redeant, nec ante revertere possint, nisi infirmitatis causa, vel ut eremi visitationi adsint, ac sepulturæ officio, exequiisve alicujus fratris in eremo decedentis, vel supplicationibus causa publica habendis. Liberum tamen priori relinquimus eorum aliquem, vel aliquos, prout ipsi Dominus suggesserit, ante præstitutum diem ad domum revocare, aut alios in ipsorum locum sufficere.

Monitum ad
superiores.

§. 410. 6. Superior diligentissime curet, ut religiosi harum cellularum recessum ament, detque operam, quin ulla cogat vi, ut sex in Adventu, et totidem in quadragesima illic inhabitent, et aliqui etiam per reliqua anni tempora: dummodo in conventu maneat sufficiens religiosorum numerus, qui divina officia, solitosque communitatis actus decenter persolvere queant.

Præceptum a
prælato, et
ejus vicesge-
rente servan-
dum.

§. 411. 7. Quamobrem prælato, aut ejus vicesgerenti præcipimus, ut feria secunda post dominicam primam Adventus, et die Cinerum, omnibus in ecclesia congregatis, illos ad hanc rem exhortetur, et posteaquam orationi per aliquod tempus vacaverint omnes, ipse singulas distribuat ædiculas, singulis illas ultro petentibus, qui post primam dictam, vel post Cinerum impositionem, accepta prioris benedictione, statim ad designatas sibi ædiculas tendant.

§. VIII.

De aliis ad eremi regimen spectantibus

De aliis spe-
ctantibus ad
regimen eremi

§. 412. 1. Quamvis eremi monasterium ordinariæ subsit prioris generalis jurisdictioni, debet tamen generale capitulum priorem immediatum ipsi præficere. Curent igitur electores illum deligere, qui in eremitica disciplina fuerit apprime versatus, vel saltem ipsius amore vehementer affectus, insuperque alias qualitates in cæteris ordinis prioribus requisitas præferat, ut suo possit exemplo, ac adhortationibus spirituales subditorum vitam sustentare, doctrina-

que perficere. Quod ut facilius obtineat, teneatur, semel saltem in mense cum singulis seorsum communicare spiritualiter, atque eorum necessitates, nedum spirituales, sed etiam temporales sedulo explorare, ac remedium, et solatium quam primum providere: teneatur etiam ipsorum confessiones, ipsis ultro petentibus, auscultare.

De electione,
et numero sub-
prioris.

§. 413. 2. Subprior a priore eligatur, et quantum fieri possit similes habeat qualitates: attamen officium non exercebit, quin a generali priore confirmetur. Procuratoris autem electio ad ipsum priorem generalem tantummodo spectabit; nullaque ratione poterit monasterii prior quemvis alium in electi locum, et si morte fuerit præoccupatus, substituere, nisi per breve illud tempus necessarium, ut priorem generalem consciunt reddat, ac ejus determinationem accipiat.

De confes-
sionibus religio-
sorum exci-
piendis.

§. 414. 3. Pro religiosorum confessionibus excipiendis, præter patrem superiorem alii duo, vel tres ex dignioribus a priore, designentur; quod si horum aliquis solitariam ædiculam se recipiat, vel alia de causa id exercere queat, prior alium in ejus locum sufficiat. Solemnioribus diebus poterunt omnes eremitæ de prælato venia (quam exhibere curabit) approbato cuicumque religioso peccata sua aperire. Poterunt etiam qui in cellulis vivunt separatis, si approbati fuerint, alter alterius confessiones audire: et nonnisi paulo ante missam, et in sacello id faciant. Præter enumeratos nullus alius, nisi sit ex superioribus prælatis, poterit alicujus religiosi in eremo degentis confessiones auscultare.

De sæcularium
confessionibus
non audiendis.

§. 415. 4. Nullus etiam solitarius sæcularium confessiones audire queat, nisi ipsi sint conventus famuli, vel qui illuc feria quinta in cæna Domini conveniant, servatis de jure servandis. Poterit nihilominus prior facultatem concedere, ut quisvis ab ordinario approbatus extranei sacerdotis regularis, vel sæcularis confessionem excipiat, cum sacrum in eremo celebrare debeat.

§. 416. 5. Prior simul cum subpriori, et procuratore singulis duobus mensibus de acceptis, et expensis computum faciant; sitque communis arca, in qua libri de rebus, et sumptibus monasterii, sicut in aliis conventibus, et eleemosynæ reponantur, cujus duas claves habeat prior, et subprior.

De communi
arca, et de ac-
ceptis, ac ex-
pensis compu-
to faciendis.

§. 417. 6. Ut eremi situs in dies, et amœnus, et orationi aptus fiat, teneatur prior quotannis agrestres arbo-

De cura situs
eremi.

res denuo plantare, nullamque excidere, vel eradicare sine conventualis capituli approbatione, in qua ex tribus partibus duæ saltem suffragentur. Attamen, ne ob nimium agriculturæ studium spiritus fervor tepescat, ordinamus, ut illud terræ colatur tantummodo, quod unus, vel duo operarii exequi valcant.

De robore constitutionum in eremo habendo.

§. 418. 7. Ordinamus etiam, ut eremi hæc constitutiones, idem habeant robur, ac communes leges, nullique prælato fas sit in ipsis dispensare, aliquid ad illas addere, vel de illis minuere, nisi generali capitulo, eoque modo, quo in legibus ad regimen spectantibus dispensari, ad illas addi, aut de illis minui possit, et debeat: immo cunctæ ad literam ab omnibus, ad quos spectant, non modo observari, sed zelari etiam debeant, quod omnibus commendamus, ut prudenter agant.

De eremi consuetudinibus servandis.

§. 419. 8. Ordinamus præterea ut primitivæ eremi consuetudines a generali definitorio approbatæ omnino servantur: si quod autem circa ipsas vel circa legum intelligentiam oriatur dubium, definitorium consulatur, quodque decreverit, servetur, usquedum generale capitulum, quod æquum censuerit, statuat.

De lectione hujus capituli in refectorio faciendâ.

§. 420. 9. Ne autem hac in re ullus oblivioni sit locus, præcipimus, ut caput istud initio cujuscumque mensis publice in refectorio legatur post sacræ Scripturæ lectionem, et semel in anno visitationis tempore una cum solitudinis instructione.

PARS SECUNDA.

De rebus ad totius congregationis regimen spectantibus.

CAPUT I.

De prælatorum electionibus in communi.

§. 1.

De electorum obligationibus

De obligationibus electorum.

§. 421. 1. Et si leges optime dirigant, quæ agenda, quæque omittenda sunt; attamen ob ingenitam humanæ naturæ conditionem qua nitimur in vitium; nisi aliquibus zelo, et prudentia, doctrina, et sanctitate præstationibus, detur clavus imperii, ut cæterorum mores ad legum præscripta reducant, pax nulla poterit, nullaque per-

fectio in monastica professione expectari. Sunt igitur necessariæ prælatorum electiones.

§. 422. 2. Ut autem fiant inter nos ullo absque periculo; et pacis dispendio opere pretium duximus, in primis pestiferam omnium malorum radicem, ambitionem, præcidere, omnemque reviviscendi occasionem omnino præcludere. Eapropter munitis jam recenter professis, singulari antidoto quarti voti «*Non ambiendi*» nunc præcipimus in virtute Spiritus Sancti, sauctæ obedientiæ, ac sub formali præcepto, et sub pœnis in decreto Clementis VIII numero 35 taxatis, omnibus, et singulis congregationis nostræ fratribus, subditis, et superioribus cujuscumque conditionis, aut dignitatis sint, ne prælaturas aut officia in voto «*non ambiendi*» comprehensa, et modo, ubi de ipso agimus, adnotato, unquam obtinere procurent.

De voto non ambiendi ab electis emittendo.

§. 423. 3. Sub eodem præcepto injungimus omnibus, et singulis electoribus, ut in cunctis electionibus, sive in generali capitulo, sive in conventuali, sive in definitorio faciendis, ad prædicta officia sufficienda pro iis tantum suffragentur, quos coram Deo digniores, dotibusque per has constitutiones requisitis instructos cognoverit.

Monitum ad electores.

§. 424. 4. Præterea eosdem electores hortamur, ut scire curent inhabilitates omnes juris communis, ne in superiorem eligant, qui illas contraxit; ac insuper eas, quæ sequentibus declarationibus, continentur, quas ad hunc effectum ejusdem roboris esse volumus.

Aliud ut supra

§. 425. 5. Prima: ad relatas prælaturas, vel officia, inhabiles erunt omnes illi, qui voti «*non ambiendi*» vel præcepti de non procurando pro se, aut pro aliis ejusmodi officia, infractores deprehensi fuerint: qui a superiore, quamvis legitimo perpetuam a communitatis actibus exemptionem impetraverint. Qui in re gravi fratrem aliquem apud sæculares infamaverint: qui ad superiorem aliquem extra ordinem, licet alias legitimam, non servato ordine juris, appellaverint: qui ab ordine fuerint expulsi, vel aliquando apostataverint: qui pro nostrarum legum mutatione, aut contra debitam ipsarum executionem, vel ad impediendam, arrogandave superiorum mandata, a generali capitulo, vel definitorio legitime dimanata, eodem illegitimo modo, per se, vel per alium pertractasse dignoscantur: qui denique quavis de causa passiva voce carent, aut integrum an-

De inhabilibus ad prælaturas, et officia.

num post studiorum cursum non expleverint.

Idem ut supra

§. 426. 6. Secunda: Erunt similiter inhabiles, qui ob adversam valetudinem ab æsu carniū abstinere, chori actibus communiter interesse, et alias observantias ordinarie ferre non possunt. Attamen poterunt electores in hac inhabilitate cum aliquibus dispensare, ut in superiores prælatos eligantur, si coram Deo judicaverint, hujusmodi defectus posse, singulari ipsorum prudentia, vitæque sanctitate, in majorem ordinis utilitatem compensari.

Idem ut supra ad munus prioris generalis.

§. 427. 7. Tertia: Nullus in priorem generalem assumi possit, qui quadragesimum ætatis annum, duodecimumque ab emissa professione non habuerit: nullus in definitorem generalem, aut vicarium provincialem, qui trigesimum quintum ætatis, et a professione decimum non expleverit: nullus in procuratorem generalem, prælatum localem, et socium ad generale capitulum, qui duos et triginta ab ætate, et a professione octo non compleverit.

Idem ut supra

§. 428. 8. Quarta: In priorem generalem non nisi dignior eligi debet, sit, vel non, in capitulo; finita vero hac prælatura, in illam, aut in aliam iterum eligi non poterit, nisi transactis tribus annis. Idem esto de definitoribus generalibus, si antecedenti triennio prælaturam aliam habuerunt: excipimus tamen prioris generalis dignitatem, ad quam fas erit assumi quamvis per plura triennia alia munera occupasset.

Idem ut supra

§. 429. 9. Quinta: Qui prioris, aut vicarii canonice electi manere in antecedenti triennio functus fuerit, non poterit illico in simile munus reeligi: hanc inhabilitatem ad eremi priorem non extendimus, ut in eundem locum iterum præficiatur, cum id conveniens judicabitur: non extendimus etiam ad alium quemcumque priorem, ut in eum, vel alium conventum denuo eligatur, quoties tres et quatuor electorum partibus id opportunum censuerint.

De excommunicatione per sequentium electores.

§. 430. 10. Sciant præterea, excommunicationem a communi jure, ipso facto, incurrere, quicumque audeat, aliquo modo electores persequi, aut gravare, pro eo, quod rogati, seu alias inducti, alicui suffragentur. Sciant etiam ex Tridentini decreto, omnes quorumcumque electiones per secreta suffragia fieri debere; ita ut elegantium nomina, numquam publicentur; quamobrem omnes, et singulos electores, præter præfatas pœnas, sub privatione vocis, et loci inhibentur, ne suffragia

ab ipsis ferenda per se scribant, aut alterius manu scripta, signo aliquo denotare audeant, ex quo, cujusnam sint, dignosci queat.

§. II.

De modo suffragandi

§. 431. 1. Ut recte, omni que libertate fiant electiones, hoc modo perfici volumus. In primis duo fratres, qui ex gremio capituli non sint, se de custodiendo secreto bene audiant, a definitorio eligantur; ut in quibusdam schedulis unusquisque scribat quæcumque religiosorum nomina sibi ab electoribus petita; teneanturque duo isti coram capitularibus suo ordine consistentibus, juramentum præstare de non revelando petita, vel non petita sibi nomina: quo præstito, statim suum quisque ad locum, a domo capituli sejunctum, et parum distantem, scendent, ibique ita invicem separati permanerent, ut eorum nullus, quod alteri dicitur, audire, aut, quod ab illo scribitur, intueri valeat.

De modo suffragandi.

§. 432. 2. Interim capitulares suum quisque cathalogum definitorio præbeant, propria, vel aliena manu antedecenter scriptum, in quo tot religiosorum contineantur nomina, quot, ut cuilibet præficiantur officio, idoneos judicaverint. Definitorium erit tunc hujusmodi cathalogos attente inspicere, ad invicem conferre, et sæpius in omnibus repetita nomina extrahere, atque in generalem cathalogum fideliter regere, qui a secretario capituli perlegi, et in interiore aliquo ipsius capituli loco affigi debet, ut ab omnibus facile legatur.

De cathalogo eligendorum definitorio exhibendo.

§. 433. 3. His peractis, capituli præses officium denunciabit, in quod electio primum dirigi debet; dotes in religioso eligendo requisitas declarabit; posteaque una cum vocali sibi immediato a capitulo egredientur, et a deputatis fratribus (unusquisque a suo) schedulas expostulabunt, in quibus inscribi faciant religiosorum (ad minus trium) nomina, quæ in conscientia veritate ad prædictum officium noverint esse digniores: quibus inscriptis, statim ad capitulum revertantur, et reservatis aliis, quam maluerint schedulam, unusquisque ita plicabit, ut quod continet, forinsecus videri nequeat, et coram omnibus intra urnam, ad hoc in definitorii mensa præparatam, injiciet, statimque ad suas sedes revertantur. Idem observabunt cæteri per or-

De denunciatione officii in quod electio dirigi debet.

dinem, vini et vini egredientes illico, ac primi ingrediuntur, et non antea.

De schedularum perscrutatione.

§. 454. 4. Deinde hujusmodi schedulæ numerentur, et nomina in ipsis scripta publice legantur coram definitorio tantum, insimulque perscrutentur a præside, duobus primis definitoriis, et capituli secretario, atque ab istis calamo adnotentur, quot pro unoquoque suffragia concurrant; ac tandem, ut canonice electus habeatur, qui majorem suffragiorum partem obtinuerit.

De canonice electione.

§. 455. 5. Licet in alicujus favorem plura concurrant suffragia, si majorem partem non obtineat, electio nondum facta reputetur; ideoque electores iterum, et eodem modo ad nova ferenda suffragia se vertant. Si nullus adhuc dimidiam suffragiorum partem superaverit, ad calculos albos, et nigros tota devolvatur: duabus in schedulis scribantur nomina duorum, qui hac secunda collatione plures pro se voces habuerunt, vel si quoad hoc æquales alii inveniantur, aliis dimissis, qui antiquiores sunt in professione. Si in hoc adhuc sunt æquales, in ætate majores; et ambæ schedulæ in suo quæque vase, ita affigantur, ut ab omnibus perspicue cerni possint, tunc electores per calculos albos, et nigros in unoquoque vase secreto injectos, declarabunt, quem duorum malint, et quem ipsorum renuant; ac tandem ille censeatur canonice electus cui plures calculi albi favore contingant. Si vero æque in utroque dividantur, electus judicabitur primo, qui in professione, aut tandem, qui in ætate præcellerit.

De reliquis electionibus.

§. 456. 6. Eodem modo reliquæ electiones perficiantur, liberumque sit cui libet electorum, illi suffragari, quem digniorem coram Deo judicaverit, sit, vel non, in præfato cathalogo. Idem suffragandi modus, proportionem habita, servetur in electionibus a definitorio, vel conventuali capitulo peragendis pro officiis in voto = non ambiendi =. At in illo pro scribendis schedulis unus tantum religiosus deputetur extra definitorium; in isto vero duo ex eodem capitulo. Ordinamus præterea, ut omnes prælati, tam superiores, quam inferiores, statim ac fuerint electi, si adsint, publicam fidei professionem juxta constitutionem = Injunctum = Pii IV. coram capitulo faciant: si absint; id exequantur suo in conventu coram communitate cum patentes literas perlegi mandaverint.

De comburatione schedularum.

§. 457. 7. Peracta quacumque electione schedulæ omnes comburantur statim,

ac præses præceptum electoribus imponit, ut quas in electis inhabilitates cognoscant, patefaciant. Asservari tamen debet in definitorii archivio cathalogus generalis supradictus, ut pro aliqua electione triennii decursu forsitan facienda, digniores facilius dignosci queant.

larant electione peracta.

§. 458. 8. Si aliquid circa electiones oriatur dubium, ad definitorium spectabit, illud intra diem decidere, et cujus decisioni omnes acquiescent, sub pœna privationis vocis, et loci, ipso facto, per annos tres incurrenda. Cæterum, si dubium sit circa prioris generalis, aut alicujus definitoris electionem, a definitorio egrediatur is, usque dum decidatur, et ejus loco alius subrogetur, qui ipsius vices agat, prout infra dicendum est. Si circa alia, dubia versentur, eorum decisio ad totum capitulum pertinet; quod si capitularium suffragia æque dividantur, a definitorio tandem lis tota dirimatur.

De dissolutione dubiorum circa electiones.

§. 459. 9. Quotiescumque his in constitutionibus apponetur, decisionem requiri, aut consensum capituli, definitorii, consiliariorum, aut examinatorum; hoc sensu intelligi debet, quod major suffragiorum pars requiratur, quæ per globulos albos, et nigros semper exprimi debet, si eadem constitutiones aliud expresse non decreverint.

De decisionibus, aut consensu exquirendo capituli, definitorii, consiliariorum, aut examinatorum.

§. 460. 10. Item quotiescumque duo, ex tribus, aut tres ex quatuor suffragiorum partes requiri statuitur; et simul accidit, ut aliqua supersint suffragia, quæ in prædictas partes nequeant æqualiter dividi, hoc modo computari debent: si unum, aut duo tantum remaneant suffragia, hæc ad majorem numerum partium a constitutionibus requisitum conferantur; si vero tria supersint, duo ad majorem, tertium vero ad minorem, distribuantur.

De recta applicatione suffragiorum.

§. 461. 11. Scrutatores in capitulis, aut definitoriis generalibus erunt, ipso jure præsidens, primique duo, juxta electionum suarum ordinem prope ipsum assidentes, una cum secretario. In conventuali capitulo scrutabuntur præsidens, tresque consilarii, quorum unus secretarii munus exercebit; et ad capituli præsentiam suffragia publice dinumerabunt: si consiliariorum aliquis absit, ex vocabulis antiquior ejus vices agat. In privato denique consiliariorum, aut examinatorum congressu scrutinium cunctis ipsis æque patebit.

De scrutatoribus in capitulis, aut definitoriis generalibus.

§. 462. 12. Nemo duas simul prælaturas habere possit; attamen, si aliquis, dum uni præest conventui, in prio-

Ne quis duas simul prælaturas habere possit statuitur.

rem alterius fuerit electus, in primi regimine manere volumus, donec ad secundum proficiscatur, vel ejus successor per se, sive per alium, debitam possessionem sibi assumat.

CAPUT II.

De capitulo generali

§. 1.

De tempore, quo capitulum generale celebrari debet, ac de vocalibus ad ipsum concurrentibus.

De tempore, quo celebrari debet capitulum generale, ac de vocalibus ad ipsum concurrentibus.

§. 443. 1. Generale capitulum, in quo totius congregationis regimen, supremaque residet potestas, feria secunda post Pentecostes tertii cujusque anni celebretur, et ultra dies decem prolongari nequeat; nisi aliqua interveniat causa justa, et rationabilis plus temporis expostulans, quæ a majori ipsius parte per secreta suffragia ut talis, probari debet.

De precibus habendis pro felici exitu capituli.

§. 444. 2. Pro felici ipsius exitu, per integrum mensem ante relatum diem, in singulis congregationis nostræ monasteriis, tum publice, cum privatim, assiduæ Deo offerantur preces, piaque opera præsertim dominica quinta post Pascha, et infra octavam Ascensionis, in quibus supplicationes a manuali nostro præscriptas fieri mandamus; et insuper ipso in die, quo capitulum inchoabitur, solemnis missa cum cantu celebretur primo mane, nulloque pro ca accepto stipendio, hunc in finem omnino applicetur.

De concionibus præmittendis.

§. 445. 3. Pridie igitur hujus diei mane, et non antea, teneantur vocales in conventum a præcedenti capitulo designatum, etsi vocati non sint, convenire, ut concioni ipso mane hac de re habenda, interesse queant. Si quis vero præstituto tempore non accedat, eumque gravis aliqua, et inevitabilis occasio non excuset, pœna privationis ab officio, passivæque vocis per annum afficiatur.

De vocalibus in capitulo.

§. 446. 4. Capituli vocales erunt prior generalis, (qui præsidens ordinarius esse debet) definitores generales, priores locales, et vicarii canonice electi, una cum sociis, procurator generalis, et vicarius provincialis ultramarinus, si hoc in regno degerit. Nulli alii in capitulo sit locus, nisi quis a legitima potestate extraordinarius præsidens fuerit constitutus: nulli etiam in con-

ventu tunc admittantur hospites, præter congregationis secretarium, aliumque religiosum ad inserviendum vocalibus designatum.

§. 447. 5. Quamvis autem vocalium officia, successorum electione, et confirmatione facta, finem accipiant; jure tamen suffragandi ad finem usque capituli gaudent: recenter vero electi, si antea vocales non erant, suffragii jus ipso in capitulo non habeant, nisi qui in superiores præsules fuerint assumpti. Cæterum, si triennii decursu justa subsit causa generale capitulum convocandi, vocem, et locum in illo habebunt, qui munus exercent, cui vox adjuncta est.

De prorogatione officiorum usque ad exitum capituli.

§. 448. 6. Ad inchoandum, persequendumve capitulum nullius vocalis absentis præstoleatur adventus, nisi prioris generalis ad octavum usque diem, et non ultra dummodo prius idem capitulum, per secreta suffragia probabile esse declaret, posse illum intra idem tempus accedere: sin aliter, capitulum inchoetur, illeque præsideat, qui inter vocales præsentis primum tenet locum; et statim tot assumantur substituti, quot desiderentur, ut legitimum definitorum numerum compleatur. Hoc tamen per electionem non fiat, sed ipso jure substituant, qui in ipso capitulo sunt, qui definitoris munus jam exercuerunt, juxta electionis suæ antiquitatem, et ordinem: si vero desint, qui post præsidem, et definitores nobiliorem occupent locum. Idem servetur semper, quoties in generali capitulo aliquis, ex quinque definitorum constituentibus, deesse contingat.

De non præstolando adventu absentium ad inchoandum, prosequendumve capitulum.

§. 449. 7. Quod si eveniat, ut prope tempus, quo generale capitulum celebrari debet, prior generalis infirmetur; ita ut in eo non possit assistere; tunc per unum mensem, et non amplius, capitulum differre poterit. Si autem id contingat, post quam capitulum congregatum est, per illud decidatur, quid circa hoc agendum sit.

De dilatione capituli ob infirmitatem prioris generalis.

§. II.

De præliminaribus capituli actibus.

§. 450. 1. Ipsa Pentecostes die post vesperras, signo ex more dato, ad solitum capituli locum congregentur omnes, ibique post sancti Spiritus invocationem sedeant, primo loco prior generalis, aut præsidens, una cum definitibus, secundum electionis suæ seriem dispositis circa mensam definitorii in medio

De præliminaribus capituli actibus.

positam, et in ultimo ipsius loco capituli secretarius. Extra definitorii mensam ad dextrum latus sedebunt priores locales, vicarii canonice electi, juxta conventuum suorum ordinem ab antiquitate computandum, vicarius provincialis ultramarinus, si adsit, procurator generalis, et subpriores, qui priorum suorum ibi vices agunt. Ad sinistrum latus sedeant socii, eundemque ordinem servent. Eundem servabunt etiam omnes, extra capituli domum, et juxta illum communitatibus actibus præsidentibus, quæ immediato regimini se se immisceant.

De iis, quæ quisque evincere tenetur.

§. 451. 2. Capitularibus ita sedentibus, suas quisque vocatorias literas definitorio sistat. Subpriores, si adsint, exhibeant præterea authenticum testimonium de legitimo sui prioris impedimento. Deinde socii patentes suas literas ostendant, insuperque testimonium a sui conventus consiliariis inscriptum, ac juratum, ex quo constet 1.º Adimpleverit, nec ne, localis prior missarum onera, tum perpetua, cum inannualia? 2.º Gravaverit, an non, conventum ære alieno, et qua causa? 3.º An gravatam jam invenerit, qua summa et a quo tempore? 4.º Quomodo se gessit in conventus administratione, sive quoad bonorum conservationem, sive in providendo satis de necessariis fratres omnes, præsertim ægrotos; quæque de novo auxit? 5.º Si fecit satis omnibus aliis in constitutionibus statutis?

De ejiciendis a capitulo.

§. 552. 3. Si ex præfatis testimoniis legitime constaverit, priorem aliquem non adimpluisse missarum numerum, qui paucis diebus absolvi nequeat, statim definitorii declaratione e capitulo eiiciatur, voceque activa, et passiva careat, juxta decreta Urbani VIII, et aliis pœnis ad arbitrium puniatur. Si vero non in hoc, sed in aliis defecisse inveniatur, in capitulo maneat; sed pro modo culpæ, pœnam accipiat, si antea visitator in eum non animadvertit. Si quis autem ob ingenii defectum, asperitatem, aliamve bene probatam causam, ut inhabilis dijudicetur ad prælaturas iterum obtinendas, passiva voce privetur: attamen hæc pœna ad insequens capitulum differri poterit, quo veritas melius dignoscatur.

Idem ut supra.

§. 453. 4. Si quis socius dolo malo, aut industria prænaratum testimonium non exhibeat, a capitulo ejiciatur, voceque passiva, et activa careat. Definitorii erit, hujusmodi pœnam absque venia infligere, et a competentibus consiliariis testimonium aliud exquirere,

Bull. Rom. Tom. VII.

siquæ in ipso testimonio socium alicujus culpæ reum esse deprehenderit, juridicam hac de re inquisitionem faciet, et pro meritis puniet.

§. 454. 5. Deinde præsidens omnibus, et singulis (interca sedentibus) sub formale præcepto injungat, ut si quem recognoverint, aliqua de causa suffragii jure carere, id protinus definitorio aperiant; eodemque præcepto definitores compellat rem cito, ac ipsa die desiderare. Si quis autem detegatur aliqua inhabilitate irretitus, illudque legitime probetur, statim ut inhabilis a definitorio declaretur, et abire cogatur.

Idem ut supra.

§. 455. 6. Posthac, præsidens ipse, cæterique per ordinem jurabunt, se nunquam revelaturos, quid quid in præseenti capitulo factum, aut tractatum fuerit, et ab eodem declaretur sub tali juramento specialiter comprehendi. Postremo, generale definitorium in gremio capituli unum eliget, qui tam capitulo, quam definitorii secretarii munus exerceat; ac insuper duos extra capitulum ad schedulas inscribendas, ut dictum est. Et sic, nulla interposita mora, præliminares capituli actus absolvantur.

De juramento præhibendo ab omnibus intervenientibus in capitulo.

§. III.

De prioris generalis electione

§. 456. 1. Primo mane sequentis diei post primam, solemniter cantetur missa de Spiritu Sancto, quam præsidens celebrabit, aut alius ex dignioribus, ab ipso deputatus: interim capitulares, qui nondum celebraverunt, sacrum facere poterunt. Postea ad horam diei octavam, et ad consuetam tintinabuli pulsationem, tam isti, quam cæteri monasterii fratres, in chorum se recipient, ibique per semihoram spatium mentali orationi vacent, donec a præside detur signum, ut a cantoribus incitetur hymnus = *Veni creator Spiritus* = surgantque cuncti illum præcipientes, usque ad locum capitulo destinatum; quo ibi expleto, recitataque antiphona = *Sub tuum præsidium* = ac orationes = *Deus qui corda fidelium* = *Protege Domine* = *Sanctissimæ Genitricis* = et etiam sanctæ matris nostræ Theresiæ, ac sancti patris nostri Joannis a Cruce quas omnes præsidens subjunget; fratrum communitas chorum iterum repetat, et per aliam semihoram orationi incumbens, Deum oret pro felicitate capituli exitu. Hac die vespertina oratio omittatur.

De electione prioris generalis.

De dignioris
electione fa-
cienda.

§. 457. 2. Cum jam sedcant capitulares, præsidens brevem exhortationem faciat super gravissima eorum obligatione digniorem semper eligendi; et quanti sit æstimandus error, in electione præsertim illius, qui super omnes constitui debet. Accedant deinde secretarius, duoque illi deputati, et coram capitulo juramentum præstent, ille de fidelitate, et secreto sibi commendato, in sui munus exercitio servandis, et ut in illis, quæ a capitulo aut definitorio fuerint sancita, facta, aut declarata, nec quoad sensum, nec quoad verbum in dicendo, aut legendo, cum in scribendo, aut testificando, aliquid ex industria, aut malitia addet, mutabit, aut immuet: reliqui vero duo de non revelando, juxta dicta capite antecedenti.

De absolutio-
ne a censuris.

§. 458. 3. Qui primo post præsidem loco sedet, protinus, ad cautelam, a quibusvis censuris, quibus forte sit innodatus, eum absolvat; ipseque pariter ac cæteri vocales a præside absolvantur in hunc modum = *Auctoritate mihi ad hunc actum concessa vos absolvo ab omni censura, et super omni irregularitate vobiscum dispenso in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti*. Cum secretarius clara et intelligibili voce legat antecedens caput, ad numerum usque novum §. 1. Immediateque idoneorum cathalogi præsententur, et in unum redigantur, ac tandem ad prioris generalis propositionem, et electionem, modo jam dicto procedatur.

De confirma-
tione prioris
electi.

§. 459. 4. Facta jam, et proclamata prioris generalis electione, ipso jure censeatur confirmatus, et statim (nisi absit) præsidens locum obtineat: qui autem hoc munere antea fungebatur, primam post ipsum, et definitores vocem habeat, et sedem; extra tamen definitorii mensam.

De combura-
tione schedu-
larum, et actio-
ne gratiarum.

§. 460. 5. Vocentur deinde communi signo omnes fratres ad capituli locum; interimque electionis schedulæ comburantur. Congregatis vero omnibus pro gratiarum actione, hymnus *Te Deum* a monasterii subpriori, vel alio ex dignioribus sacris vestibus induto, initiatus, solemnæ processione ad ecclesiam usque cantetur; et orationes in manuali præscriptæ subjungantur: quibus finitis, in loco sibi decenter ad latus evangelii præparato sedeat prior ipse generalis, singulique per ordinem fratres, bini, et bini, accedentes, in genua flexi in signum obedientiæ sibi præstitæ, ipsius manum humiliter osculentur, eumque deinceps committentur ad

usque capituli locum, ubi ad definitorum electionem ante prandiam procedatur.

§. 461. 6. Prohibemus autem, hanc, et aliam quamcumque electionem ab ordine factam sæcularibus denuntiari externo aliquo illuminationis, aut festivæ cymbalorum pulsationis signo; sub pœna gravi per tres dies cuilibet prælato, qui secus fecerit, aut permiserit. Permittimus tamen, in capituli tantum monasterio, ut dum præfatus hymnus = *Te Deum* = canitur, campanulæ pulsibus iteratis, et festivis pulsentur.

De prohibita
publicatione
electionis per
externa signa.

§. 462. 7. Si prior generalis recenter electus longe absit, persoluta gratiarum actione definitorium quantocius cum de electione certum faciat, vocalesque protinus congregare teneatur, ut secretis suffragiis dijudicent, an possit ille intra dies octo, a datis literis computandos, istuc pervenire, nec ne? observabuntque tunc, quod stabilitum manet §. 1. n. 6.

De electione
prioris abseu-
tis.

§. IV.

De definitorum generalium electione.

§. 463. 1. Definitorum generalium electio eodem prorsus modo, ac generalis prioris, fiet, et statim, ac ultimi electio publicetur, omnes simul a præside confirmentur. Verum si prior generalis absit, tunc ille, qui primo fuit electus, immediate confirmetur, et continuo præsidens mutare fungatur, aliosque definitores de novo electos una confirmet. Idem esto de secundo definitore, si primus absit: a præsentia autem vacabit tum definitor primus, adveniente priore generali, cum secundus accedente primo; quem definitorium de electione monebit statim, ac fuerit confirmatus.

De electione
definitorum ge-
neralium.

§. 464. 2. Confirmatione facta, omnes una cum generali priore juramentum præstabant de secreto perpetuo servando circa ea, quæ ad uniuscujusque munus spectant; si de secreto digna sint, vel ut talia a definitorio declarentur per majorem suffragiorum partem. Absentes idem præstabunt illico, ac advenierint; et hæc omnia in libro illius tribunalis adnotabuntur.

De confirma-
tione electo-
rum.

§. 465. 3. Inter definitores eadem sit locorum series, ac electionum, et qui prius fuerit electus, antiquior existimetur. Hoc etiam observetur, si ob alicujus mortem, abdicationem, aliamve

De serie ele-
ctorum, et eo-
rum antianita-
te.

similem causam alium subrogari contingat. Durante capitulo, et intra ipsum immediate post præsidem in definitorii mensa sedeant: at in cæteris communitatis actibus extra capitulum ad illum subsequantur, qui ante eorum electiones præsidem munere fungebatur. Veteres definitores intra capitulum ex præsidem immediate sequantur: extra capitulum vero post novos definitores, servato semper electionum ordine.

§. V.

De cæterorum prælatorum electione

De electione
cæterorum
prælatorum.

§. 466. 1. Sequenti die priorum localium electiones fiant, juxta ipsorum conventuum antiquitatem. Procedatur exinde ad electionem vicarii provincialis ultramarini, et procuratoris generalis congregationis. Hujusmodi autem electiones, ut confirmantur, præsidens sub formali præcepto ore tenus edicto præcipiat omnibus, et singulis capitularibus, ut intra viginti quatuor horarum spatio, coram definitorio denuntient, quodcumque canonicum impedimentum in noviter electis ipsi noverint, propter quod debeant non confirmari. Hoc elapso tempore, si nihil impedimenti, aut appareat, aut probetur, definitorium omnes indicabit habiles quo a præsidem confirmantur, si aliter evenierit, et impedimentum ad definitorii judicium fuerit legitimum, confirmatis aliis, in excepti locum eligatur alter.

De electionibus durante
capitulo faciendis.

§. 467. 2. Durante capitulo, omnes electiones, sive superiorum præsulorum, sive localium, quæ causa mortis, aliove titulo fieri opus sit ab universo capitularium cœtu fiant: ab eodem etiam admittantur, aut rejiciantur, quæcumque renunciationes tunc temporis occurrant.

§. VI.

De visitatione eorum, qui definitoris munere functi sunt.

De visitatione
eorum, qui
definitoris munere
functi sunt.

§. 468. 1. Absolutis electionibus, capituli præsidens eos visitare curet, quæ præcedenti triennio definitoris munera exercuerunt. In istiusmodi inquisitionis secretarium primum definitorem assumat, vel si absit, qui proxime sequitur; dummodo ex illis non sit, qui visitari debent; ab ipsoque juramentum sumet de fidelitate servanda, quod ad ejusdem visitationis capit

inscribi debet. Deinde formale præceptum cunctis vocalibus (præsentibus definitoribus exceptis) scripto imponat, ut quidquid de illis noverint animadversione dignum, tam circa eorum mores, et regularem observantiam, quam circa sui muneris administrationem, coram ipso, et secretario detegant. Postea singulos vocabit, et quæ pro testimonio dixerint, quidquid illud sit, juramento adhibito, id ipsum attestetur, et una cum teste, et secretario subscribat.

§. 469. 2. Omnium dicta, simul cum inquisitione in eosdem definitores ante capitulum facta in monasteriis, ubi commorabantur, definitorio referat, intra biduum, aut triduum dijudicanda; si autem eveniat, ut visitatus de mensa sit definitorii, ab illa pro tunc recedat, et ejus locum sufficiat ad hanc causam tantummodo judicandam, dignior e capitularibus juxta dicta capite antecedenti. Prior generalis denuo electus, aut actualis capituli præsidens hujusmodi visitationi non subjaceant, tametsi definitoris officium exercuisset.

De iis, qui ab
visitatione
exempti sunt.

§. 470. 3. Si quæ culpæ fuerint in aliquem legitime probatæ, et ab audita parte (quæ illico certior fieri debet) exceptio nulla, nullave excusatio defertur, eas penitus enervans proportionali pœna puniatur; ita ut publici, notabilisque criminis convictus, publicæ quoque admonitioni, scriptæ tamen, et a definitorio approbatæ, una cum pœna ab ipso inflictæ, coram capitulo submitti debeat: si minus, privatim, vel coram definitoribus dumtaxat, corrigatur. Si vero aliquid de testibus, aut reo fuerit allegatum, cujus probatio ultra tridui spatium plus temporis requirat, teneatur definitorium hujusmodi causam in posterum retinere, et intra menses tres, inquisitione facta, quod dubium fuerit, discutere, ac tandem pro meritis sententiam proferre.

De pœnis irrogandis contra reos alieni jus probatæ culpæ.

§. 471. 4. Hac visitatione peracta, aliud formale præceptum imponat capituli præsidens omnibus, et singulis capitularibus, et apud ipsum, et secretarium sub juramento denuntient, quoscumque invenerint vocales, quos circa peractas electiones contra justitiam, aut charitatem graviter deliquisse cognoverint: similiter eos, qui, licet vocales non essent, electionibus tamen sese injuste immiscuerint: et tandem definitorii consensu, quos reos esse cognoverit, eisdem meritis infligat pœnas; observatis iis, quæ supra n. 2. sunt ordinata.

De nuntiandis vocalibus delinquentibus in electionibus

§. VIII.

De forma condendi leges, et acta

De forma condendi leges, et acta.

§. 472. 1. Sequentibus sessionibus alia pertractentur, et statuatur, quæ ex constitutionibus nostris generali capitulo reservantur; et illa quoque (si placeant, et congruant) quæ ex jure communi, consuetudine, aut privilegiis (et si sacris aliis ordinibus indulta fuissent) eidem competant; dummodo regulæ non obstant, nec ad ejus relaxationem, sive dispensationem aliquo modo conducant. Hac de causa fas erit præsidenti, quæcumque communi congregationis bono congruentia cæteris decernenda proponere. Eodem quoque jure gaudebunt singuli definitores; ita ut si quis eorum aliquid proposuerit, teneatur præsident, vel (si renuat iste) definitor ipse cæteris imperare, ut unusquisque suum sensum super re exposita manifestet; et exinde cuncti per secreta suffragia quid tenendum, definiant. Graviora negotia, ut maturius præmeditentur, in una sessione proponantur, et ad aliam decisio differatur. Idem servetur, quoties vocales quinque postulaverint ut ex eis, quæ vetita non sunt, aliquid proponatur.

De variatione constitutionum non proponenda.

§. 473. 2. Nemini autem liceat ipsi neque capituli præsidi, proponere, ut ad constitutiones jam stabilitas, tum ad mores, cum ad regimen spectantes, aliquid addatur, aut immouatur; vel, ut aliquid in materia regiminis, unica vel vice, dispensetur; qui secus fecerit e capitulo statim ejiciatur, voceque activa, et passiva privetur: attamen si major capituli pars expostulet, ut de præfatis rebus aliquid proponatur, præsident id facere non detrectet, et vocales de propositæ rei utilitate satis inter se conferat, ac demum per secreta suffragia approbent, vel rejiciant.

Reservationes specialis.

§. 474. 3. Approbari autem nequeat, nisi per tres ad minus, e quatuor suffragiorum partes, tuncque, ut simplex ordinatio interim servanda, donec in duobus aliis capitulis generalibus, de triennio in triennium immediate sequentibus, a præside, vel quovis alio proposita, cum tribus etiam e quatuor suffragiorum partibus approbetur; sicque ad ultimam approbationem, et non antea, vim constitutionis obtinebit. Si vero in aliquo ex tribus dictis capitulis, aut non proponatur, aut non approbetur, illico extincta censeatur.

§. 475. 4. Tria hæc præterea observari præcipimus 1. Ut aliqua constitutio ab apostolica Sede approbata abrogari queat, præter modo dicta, ejusdem sanctæ Sedis confirmationem obtineri volumus 2. Ut hujusmodi ordinationes tempore intermedio obligationem inducere possint, debent, quo tempore ad conventus mittuntur, secum afferre testimonium, per quod cunctis pateat, et ad constitutionem dirigi, et a requisito suffragiorum numero fuisse approbatas. 3. Si itidem major capituli pars dispensationem aliquam expostulaverit in his, quæ ad regimen spectant, poterit capitulum, concurrentibus tribus e quatuor suffragiorum partibus, pro unica tantum vice in triennio, ad certumque, ac determinatum tempus, eam concedere.

Conditiones servandæ pro abrogatione constitutionum.

§. 476. 5. In constitutionibus vero, quæ ad mores attinent, si justa, et rationabilis interveniat causa, necesse non est, ut dispensatio a majori capituli parte proponatur; neque ut approbetur, indiget plus quam duabus ex tribus suffragiorum partibus: dummodo ultra triennium non extendatur dispensatio, nec in sequenti capitulo confirmetur, nisi eodem prorsus modo, ac si prima vice approbetur. Hæc autem ad eremi constitutiones nolumus extendere, neque ad alias expresse exceptas.

Idem ut supra

§. 477. 6. Poterit etiam generale capitulum, favente majori suffragiorum parte, congregationem in provincias dividere, et peculiare unicuique regimen constituere: dummodo in omnibus, proportionem habita, universali regimini his in constitutionibus statuto respondeat. Eisdem numero suffragiis eligere poterit vicarium provincialem, qui aliquos ejusdem congregationis conventus regat. At, hoc si eveniat, vicarius ipse priori generali erit immediate subjectus, priores omnes loco præcedet, jusque suffragii in capitulo habebit; uti etiam suæ ditionis priores.

De divisione congregationum in provincias faciendæ.

§. 478. 7. In omnibus aliis, quæ ad spirituale, sive temporale congregationis augmentum, ad debitam constitutionum observantiam, ad optatam religiosorum pacem, ad probam conventuum œconomiam, ad aliaque similia conducere videantur, poterit idem capitulum acta stabilire, a majori suffragiorum parte approbata; dummodo constitutionibus non adversentur: alias irrita, et tanquam a non habente potestatem dimanata, existimentur. Durabunt autem ad insequens usque capi-

De stabilendis actis ad temporale, et spirituale congregationis augmentum.

tulum, ubi, si confirmatæ non fuerint, nullius roboris in posterum habeantur.

De confirma-
tione actorum,
ut vim legis
obtineant.

§. 479. 8. Quamvis autem pluribus in capitulis ejusmodi acta confirmantur, vim tamen legis nunquam obtinebunt; nisi prius servetur ordo ad aliquid constitutionibus addendum præstitutus. Ut confirmationem obtineant, coram omnibus legi debent; eritque tunc unicuique liberum, quidquid contra ipsa habuerit, obicere, et quæ sic fuerint ab aliquo reclamata, seorsim ab aliis subeant suffragiorum periculum.

De confirma-
tione ordina-
tionum a defi-
nitorio lata-
rum.

§. 480. 9. Eodem prorsus modo confirmari debent a capitulo, quæcumque ordinationes a definitorio fuerint emanatæ; et nisi confirmantur, censeantur abrogatæ; triennioque sequenti nequeant a definitorio renovari, nisi nova subsit causa. Poterit tandem generale capitulum in pœnis a quocumque superiore inflictis dispensare, etiam si perpetuæ sint.

De declara-
tione dubiorum
nisi capitulo
generalis reser-
vanda.

§. 481. 10. Si super alicujus constitutionis intelligentia dubium aliquod oriatur, quod ex aliis earumdem constitutionum locis expediri nequeat, capituli generalis erit sensum declarare, cui omnes inherere debent, donec a sequenti aliquo capitulo, vel id non confirmetur, vel aliud statuatur. Hujusmodi autem declarationes, et quæcumque alia a capitulo fuerint præstituta, in libro ad id deputato fideliter a secretario perscribantur, et in definitorii archivio perpetuo reserventur. Præterea eorum exempla, quæ ad subditorum notitiam pervenire debent, a præside, et secretario subscripta singulos in conventus quantocius mittantur; ubi coram communitate legi debent, et in libro transcribi, ac in arca trium clavium asservari.

De suscitatio-
ne vocalium
habenda a
præside, ut
sensum aper-
sant circa ob-
servantiam
constitutionum.

§. 482. 11. Prope finem capituli curent vocales tam prælatorum, quam subditorum reformationi, bonoque totius congregationis nomini pro viribus incumbere, sicque a præside sciscitati = **Utrum** in omnibus congregationis conventibus constitutiones nostræ in sua viridi observantia consistant? an earum aliqua a pristino defecerit vigore; indigeatque proinde validiori fulcimento, ne penitus extinguatur? Singuli per ordinem, omni exuta carnis, et sanguinis imbecillitate, libere respondeant; et nullus alium loquentem interpellare audeat.

De acceptatio-
ne privilegio-
rum a sancta
Sede concessio-
rum.

§. 483. 12. Eodem modo se habeant, cum secundo fuerint a præside interrogati = **An** aliquid sciant mali, quod rationabiliter in congregationis da-

mnium vergere timeatur; et quibus mediis judicent, posse illud opportune præpediri? = Hæc omnia, si in una nequeant sessione deliberari, ad aliam, vel ad plures protrahantur: postquam autem plane fuerint absoluta, præsidens suo, totiusque capitali nomine omnia privilegia a sancta Sede apostolica, tam nostræ, quam aliis religionibus indulta, acceptabit, quo ad ea, quæ regulæ, et constitutionibus non opponuntur.

§. 484. 13. Deinde singuli prælati locales cathalogos duos capitulo exhibeant, unum religiosorum sui conventus, adnotando insimul eorum nomina, patriam, ætatis, et professionis annos, conventus, ubi professionem emisissent, et tandem, si confessarii, vel concionatores sint: alterum, in quo scripta inveniantur nomina, patria, ætatis, et professionis anni religiosorum, qui in tota congregatione eodem triennio e vita decesserunt.

De cathalogis
religiosorum.

§. 485. 14. Præsidentes hospitiorum hujusmodi cathalogos transmittere teneantur, insuperque testimonia, e quibus constet de missarum, tum legatorum, cum manualium satisfactio, et an ære alieno gravatum sit hospitium. Deinde prælati locales mentionem faciant insignium sui conventus benefactorum, et demum omnes capitulares per secreta suffragia conventum designent ad futurum capitulum habendum. Omnes autem in Domino hortamur, ut in hac conventus designatione illos interponant, qui a sæcularium strepitu, et frequentia sunt remotiores, nisi aliud justa, et rationabilis causa suadeat.

De testimonio
prebendo su-
per legatorum
implemento,
aliisque ad
hospitium per-
tinentibus.

§. VIII.

De modo capitulum absolvendi

§. 486. 1. Ultimo capituli die solemniter cantetur, et gratis offeratur missa pro defunctis nostræ congregationis; pro fratribus, qui associationis literas obtinuerunt, et pro benefactoribus: qua finita, concio habeatur, et consuetum responsorium canatur, quibus omnes capitulares interesse debent.

De modo ca-
pitulum absol-
vendi.

§. 487. 2. His absolutis, omnes ad capituli locum se recipiant, ubi præsidens, flexis genibus, humilem de propriis defectibus confessionem faciat coram capitularium digniore sedente, (aliis interea stantibus) qui, et a censuris eum absolvet, et plenariam indulgentiam illi applicabit. Idem agent una omnes coram præside, et præsidens

De confes-
sione, et am-
plexu in ab-
solutio-
nem capitu-
li habendo.

erga ipsos, ut in cæremoniali præscribitur: cumque omnes se mutuo, et peramanter amplectentes, de felici exitu capituli congratulentur, statim clara voce legantur omnia, quæ a capitulo facta, et decreta ad librum ejusdem capituli transcripta fuerint, et a vocalibus, ac secretario subscribantur: et tandem ipsi quamprimum ad snum quisque monasterium iter instituunt, nisi a priore generali, vel præside, alio se divertendi facultatem obtineant.

CAPUT. III.

De generali definitoria

§. I.

De ejus æconomia

De æconomia
definitorii.

§. 488. 1. Secundum congregationis tribunal in quo post generale capitulum suprema residet totius congregationis auctoritas, atque potestas, generale est definitorium. Absoluto capitulo, protinus congregari debet, et ante omnia, ex quatuor definitoribus unum eligere ejusdem definitorii secretarium, qui juramentum de secreto, ac fidelitate servandis statim præstabit. Si autem hic alicui definitorio interesse non valeat, idem definitorium alium assumat, quo ejus vices agat, et ab ipso etiam juramentum exquirat: erit namque illegitimum definitorium, in quo juratus desit secretarius.

De munere
secretarii.

§. 489. 2. Præcipuæ secretarii partes erunt omnes, et singulas sessiones, et quæcumque in ipsis acta fuerint, fideliter perscribere in libro ad id designato (cujus paginæ sint suo quæque numero, ac prioris generalis manu, et nomine signatæ; insuperque in prima, et novissima authenticum affigatur ipsius præsulis testimonium; quo earum numerus exacte referatur) et postquam scriptæ fuerint, in eadem vel alia sessione coram definitorio perlegere, ac tandem una cum priore generali, et definitore ex assistentibus antiquiore immediate subscribere. Hujusmodi librum, et quæcumque alia scripta ad definitorium spectantia in archivio sub clave, ita caute custodire debet secretarius ipse, ut nulli unquam, præter priorem generalem, aut definitores, legenda possit ostendere absque definitorii permissione.

§. 490. 3. Præterea teneatur omnia, et singula, quæ fuerint a definitorio decreta, stabilita, aut concessa transcribere, transcriptaque, ad quos attinent conventus, aut singulares personas, mittere, interposita officii fide, propriique nominis subscriptione: ac insuper definitorio sequenti ante omnia rationem reddet de eorum, tum missione, cum executione, et hoc ipsum in prædicto libro adnotabit. Præfatæ literæ definitorii sigillo muniri debent, illæ præsertim, quæ electionem, aut commissionem, aut formale præceptum, aut juridicam sententiam continent; et a priore generali (cujus nomine fieri debent, expresso quoque definitorii consensu) subscribi. Veruntamen ad secretarium tantummodo spectat eas mittere.

§. 491. 4. In definitorio immediate post capitulum designetur dies, et locus, quibus iterum congregari debet mense decembris; et idem observetur de uno in aliud definitorium ordinarium, quod bis in anno, videlicet, mense maii, et decembris inviolabiliter celebrari volumus. Hujusmodi designatio fieri debet per schedulas propria uniuscujusque manu conscriptas, et conventibus pateferi; ut non modo definitores sciant, quo, et quando accessuri sunt, sed etiam religiosi, ubi tempestive possint suos iudices adire. Si vero aliquam ob causam definitores in præfixum locum convenire nequeant, in præcedenti aliquo definitorio extraordinario alium permutare poterunt. Tempus durationis definitorii non præfigimus, sed in unoquoque id temporis impendatur, quod negotiis ibi occurrentibus absolvendis necessarium fuerit; nec terminari valeat, quin a majori suffragiorum parte absoluta esse declaretur.

§. 492. 5. Poterit prior generalis, cum sibi justum videbitur definitorium extraordinarium congregare: immo id peragere debet paulo ante capitulum generale, ut generalis, quas tunc reddet procurator generalis de acceptis, et expensis in toto triennio, rationes dispungantur. Illud debet etiam congregare, quoties tres et quatuor definitores postulerint: et si noluerit, tres ipsi definitores, tum priori generali, cum alii definitori, diem dicant, qua debeant ad definitorium convenire, in conventu, qui a tribus ipsi designabitur, celebrandum. Si quis illorum statuto tempore non accesserit, ad octo usque dies (nisi sit periculum in mora) expectetur, quibus elapsis, si non adsint, a tribus

Idem ut supra

De definitoriis
ordinariis.

De definitoriis
extraordinariis.

ipsis celebretur definitorium; et ante omnia, tam secretarii (si absit) quam aliorum absentia eligantur substituti (ex patribus qui prioris generalis munere functi sunt, vel si desint, aut impossibilitate detineantur, ex his, qui definitores fuerunt, antiquitatis, et electionis ordine servato) et hæc omnia teneatur secretarius in libro definitorii, fideliter scribere.

De iis que in definitoriis observanda sunt.

§. 493. 6. Idem fiet in definitorio ordinario, si minor definitorum pars desit; excepto, quod nulla tunc ratione queant ultra præstitutum tempus absentes expectare, aut iterum accessiri; sed eorum substituti statim eligantur, ita ut nullum existimetur definitorium ordinarium, extraordinariumve, cui desit quinquarius suffragantium numerus, nisi sit pro electione eorum, qui in absentium vices subrogari debent. Si vero major pars desit, definitorium non habeatur, usque dum omnes conveniant; et tunc, quod primum celebretur, ordinarium existimabitur.

De supplendis definitoriis morte peremptis.

§. 494. 7. Si trium, aut quatuor definitorum mors simul accidat, vel uno eodemque tempore eorum munera omnino vacent, tunc dno, qui residui sunt, definitorium quantocius congregare teneatur, nullam tamen substitutorum electionem facient, sed ex illis patribus, qui supra num. 5. commemorati sunt, tot accedant (et si non vocati) quot sufficiant, ut una cum residuis quinquarium numerum compleant, et quotquot desint definitores, eligant.

Idem ut supra.

§. 495. 8. Quod si definitorium (nolit Deus) totum dispereat; ex jam dictis patribus primus, vel eo impedito, expeditus alius, qui sequitur, sex aliis eodem ordine subsequentibus diem dicat, et conventum designet, in quo simul cum ipsis vicarii generalis, ac definitorum electionem faciat, nullamque aliam in congregatione (cui interim præsidebit) valeat potestatem exercere. Idem pater, vel, eo impedito, alius ex supra memoratis, accessiri debet ad definitorium, quoties pro electione alicujus substituti quatuor tantum concurrant suffragia, et paria sunt ad tertium usque scrutinium; ut lis ab ipso dirimatur schedula propria manu scripta, illeque censeatur electus, in cujus favorem istius recidat suffragium.

De forma servanda in electione peragenda.

§. 496. 9. Eadem methodo, ac definitores, eligantur hujusmodi substituti, etsi præcedenti capitulo prælati munere per sexennium functi fuissent, dummodo illud actualiter non exercent: postquam autem juramentum præstite-

runt vocem, et locum immediate post definitores; eandemque, ac isti, potestatem habebant, usque dum adveniant illi, quibus subrogati fuerunt, vel ad finem usque definitorii, si usque tunc desint. Veruntamen pro deficiente absente eligi nunquam poterit substitutus in definitorio extraordinario, nec istud legitime celebrari, nisi postquam deficiente ipse apto vocatus tempore ad diem in vocatoria præstitutum non aderit.

§. 497. 10. Teneantur definitores ad ordinarium definitorium designato tempore, ad extraordinarium vero, quoties fuerint a priore generali, vel a majori definitorii parte vocati, convenire: aut si legitime fuerint impediti, statim per epistolam certum faciant ipsum definitorium. Si quis autem, nulla interveniente causa, vel absque expressa definitorii licentia (quæ uni tantum concedi poterit, et pro casu, quo sine charitatis læsione negari nequeat) ex industria, pertinacia, aliove futili prætextu, præcipuæ huic desit sui muneris obligationi, visitationis sue tempore, pro qualibet vice voce careat, et loco per annum. Eidem pænæ subsit prior generalis, si aliqua sui muneris occupatione, justave alia occasione non præpediatur, de qua similiter definitorio rationem reddet.

De poenis contra non intervenientes irrogandis.

§. 498. 11. Unam inter, et aliam definitorii sessionem (quæ per unam saltem horam durabit) plusquam dies una non intercaletur; et in ipsis prior generalis, vel, eo absente, antiquior deficiente quæcumque agenda sunt, proponat; singuli vero, quid de illis sentiant verba prius, et omni libertate dicant, quin ab aliquo, ipso vel priore generali interpellari possint. Secretis deinde suffragiis, quid tenendum, definiant. Quidquid fuerit a præside prætermisum, poterit definitorum quilibet proponere, si ad definitorii jurisdictionem spectaverit, vel communi bono fuerit consentaneum. Item, si duo ex ipsis conveniant, et petant, ut res aliqua quomodocumque proposita decidatur, id ulla absque contradictione fiat. Teneantur pariter in sequentem differre sessionem, quoties deficiente aliquis, vel ob negotii difficultatem, vel ob justam causam, tempus petierit ad rem maturius perpendendam.

De iis, que in definitorio proponenda sunt.

§. 499. 12. Nihil decident, aut disponant, imperent, aut concedant, nisi omnes simul pro tribunali sedentes; et suum quisque per globulos albos, et nigros lateuter immisos consensum exprimat, aut dissensum præterquam in

De voto pro tribunali sedendo emittendo.

electionibus; quæ per schedulas fieri debent, uti diximus: et etiam in casu, quo a constitutionibus hujusmodi consensum per literas exhiberi permittitur, adhuc soluto definitorio; quo in casu, et si sufficiat, ut res ex definitorio annuant, omnes tamen consuli debent: quæcumque autem fuerint aliter decisa, vel disposita, vim nullam habeant.

Declarationes circa vota hujusmodi.

§. 500. 13. Veruntamen si quid in definitorio proponatur, cujus decisio in grave definitorum damnum cedere possit, vel id timeat aliquis, tum poterit, si velit, suffragium suum manifeste ferre, et in sui defensionem testimonium a secretario petere authenticum, et juratum, ex quo constet, quomodo se gessit, quodque suffragium tulit. Teneatur autem secretarius testimonium illud exhibere, quia a definitorio valeat impediri; quod si non faciat, pœna gravi per diem, et privatione vocis activæ et passivæ per mensem puniatur.

De sanctis per definitorium iterum non proponendis.

§. 501. 14. Quidquid a definitorio fuerit semel sancitum, nequeat iterum proponi, definitive aliquo absente; etiamsi quinquarius numerus aliunde compleatur: si vero omnes adsint, et quatuor e quinque conveniant, ut iterum proponatur, tunc fieri poterit, et exinde suffragiorum pars major sufficiet, ut prior illa sanctio revocetur.

§. II.

De rebus, quarum decisio ad generale definitorium spectat.

De rebus, quarum decisio ad generale definitorium spectat.

§. 502. 1. Ea præter, quæ diversis earum constitutionum locis definitorio adjudicanda attribuimus, ad ipsum spectare volumus, in primis decidere quæcumque occurrant dubia, tam circa ordinis manuale, quam circa cæremoniale: immo etiam in ipsis, prout rerum et temporum circumstantiæ exegerint, aliquid mutare, addere, vel minuere: dummodo nulli adversentur constitutioni. Dubia etiam circa constitutiones tum fratrum, cum monialium exorta declarare: acta quoque pro universa congregatione stabilire, modo capite antecedenti præscripto in constitutionibus, ad mores spectantibus dumtaxat, nec generali capitulo reservatis, dispensare, sed hæc non nisi raro, justaque de causa, nunquam ultra annum, et quatuor ex quinque concurrentibus suffragiis; illæ vero dispensationes, quæ unico actu finem suum consequuntur, ratæ omni tempore

habeantur, etsi statim ipsa dispensatione non utatur.

§. 503. 2. Nequibit tamen pœnam perpetuam a constitutionibus statutam vel a quolibet superiore inflictam, remittere: id namque solus generalis capituli erit, duobus e tribus suffragiorum partibus faventibus. Nequibit etiam, (nec capitulum generale juxta decretum Innocentii XII.) dispensare, ut in aliquo monialium nostrarum conventu plus quam una et viginti sint: attamen, si aliqua in amentiam devenerit, et per triennium, in ipsa perduraverit, facta de hoc juridica quæstione, poterit definitorium vacuum declarare locum, et permittere ut alia in ipso admittatur, juxta declarationem Urbani VIII.

De pœnis a constitutionibus statutis non remittendis.

§. 504. 3. Nulla etiam definitorio sit potestas dispensandi, ut puellæ aliquæ ad habitum admittantur, quæ decimum quintum ætatis annum nondum expleverint: hanc enim dispensationem capitulo reservamus, nobilibus tantum personis concedendam. Item nulli personæ concedere poterit locum perpetuum in monialium conventibus, nisi titulo patronatus, aut foundationis, unum tantum, vel ad plurimum duo. Verum quæ puellæ ad hujusmodi locum admittendæ sunt, debent prius a monialium capitulo probari, et illas habere dotes, quæ in quibuslibet aliis requiruntur, ac insuper omnia ad novitiatum annum præbere, quæ a cæteris præberi solent.

De dispensationibus non concedendis.

§. 505. 4. Definitorio etiam non permittimus, ut cuicumque feminæ, quantumvis nobili, consensum præbeat ingrediendi monialium nostrarum conventus, licet facultatem ad id a Sede apostolica obtinuerit, nisi simul præceptum contineat. Erit autem definitorii facultatem concedere, ut ab uno in alium locum intra eandem civitatem transferri possint conventus, sive fratrum, sive monialium; et etiam, ut aliquot moniales a conventu in conventum transeant, foundationis causa, vel alia a jure permissa servatis tamen a jure servandis.

De facultatibus circa ingressum monialium.

§. 506. 5. Item, novas conventuum, tum fratrum, cum monialium foundationes admittere, vel admissas deserere, servatis de jure servandis novorum utriusque sexus. Nullam tamen poterit admittere, quæ parochiale munus adjunctum habeat, vel a religiosis, vel a sæculari parcho administrandum. Nullam etiam, ubi quindecim saltem religiosi ex consuetis eleemosynis, proprioque labore nequeant commode su-

De foundationibus conventuum.

stentari. Nec tandem plures; sive fratrum, sive monialium in eodem loco: erit quippe hoc solius capituli. Curabit autem ut conventus (eremitico excepto) extra urbes ædificentur, sed non procul ab ipsis, ut religiosi a sæcularium frequentia semoti, possint insimul eorum salutem quandoque vacare.

De donatione bonorum.

§. 507. 6. Immobilia bona, mobiliaque etiam notabilis pretii, unius conventus alteri donare poterit, de consensu tamen communitatis, a qua possidentur; atque omnibus conventibus (cum id necessitas exegerit) imperare, ut pro expensis definitorio, communique totius congregationis, sive monasterio alicui, necessariis, aliquod pecuniarum subsidium præbeant, servatis tamen in his cæteris de jure servandis.

De his, quæ permitti possunt circa ædificia.

§. 508. 7. Ædificia plus æquo sumptuosa, quæcumque paupertatis limites transgrediantur, minime permittat. Ut autem omnia certis dimensionibus circumscribantur, statuimus, ut ecclesia quadraginta tantum palmos latitudinis habeat; latitudinique respondeat longitudo, et altitudo: quilibet claustris angulus, in longum ad octoginta, vel ad plurimum octoginta quinque palmos protendatur, in latum vero duodecim, aut tresdecim palmos non excedat: cellulæ in majoribus conventibus sexaginta, in minoribus vero triginta, et non amplius esse poterunt; sexdecimque in longum, et latum palmos non excedant: permittimus tamen septem alias majoribus in conventibus, et quinque in minoribus, reliquis ampliores in valetudinariam designatas. Officiarum tandem, et parietum altitudo locorum capacitati accommodentur, quin moderationis modum excedat. In fine harum constitutionum apponitur palmus has dirigens mensuras.

De iconographia conventuum in archivio servanda.

§. 509. 8. Ut hæc exactius observentur, præcipimus, ut in definitorii archivio duæ semper reserventur iconographiæ a perito aliquo artifice delineatæ, una pro majorum, altera pro minorum conventuum constructione; ut si quis denuo fundari debeat, juxta illam, quæ definitorio aptior visa fuerit, et ab eodem subscripta, tota novi ædificii fabrica construatur; quin possit quis aliquid addere, vel minuere, aut mutare absque ejus licentia in scriptis exhibitæ, sub pœna privationis ab officio per annum prælatis, subditis vero, vocis, et loci (vel si voce careant) pari pœna infligenda.

De constructione hospitiorum pro

§. 510. 9. Præcipimus etiam, ut nullum hospitium pro monialium no-

strarum confessariis extrui possit sine definitorii facultate: et quæ sic fuerint constructa, taliter disponantur, ut illorum fores, et januæ e regione nunquam sint foribus, et januis conventuum, nec intergerinus paries rotam, aut foramen aliquod habeat, quo possint (titulo adhuc confessionum) hiuc inde inspicere, videre, vel audire. In hujusmodi hospitiiis bini semper confessarii degant, una cum laico, illique præsideat, qui ad id fuerit a definitorio designatus; et ecclesiasticas monialium functiones peragat, quoties prior, aut superior prælatus non adsit.

confessariis monialium.

§. 511. 10. Spectat etiam ad definitorium congregationis historiographum, et quemvis alium scriptorem (si congruum videatur) eligere, suæque electionis patentes literas exhibere, ac in ipsis injungere, ut elapso ab electione anno, in singulis definitoriis decembris mense celebrandis, quidquid scripserint, coram ipso manifestent, ut juxta scriptorum merita decernat, inceptum ne opus prosequi oporteat, an ab eo desistere. Hi scriptores eandem, ac lectores, vitæ rationem observabunt; insuperque ab oratione mentali vespertina, et conscientiæ disquisitione immunes erunt, necnon a communi mensa nocte; antemeridiana vero communiter assistent.

De historiographo congregationis.

§. 512. 11. Nemini autem liceat, sub pœna privationis ab officio, activæque, et passivæ voce per biennium, opus aliquod, quatuorvis ab alio scriptum, typis mandare, quin prius illud definitorio manifestet, ab eoque tradatur duobus saltem censoribus, qui plene capiunt materiam, de qua agitur, et unus saltem sit in sacra theologia apprime versatus: ut, quæ ibi fuerint descripta pervolvent, et quæ a recto, aut vero deflexisse viderint, fideliter adnotent, formalique præcepto astringantur, ne extra definitorium evulgent, quid de libro sentiant. His omnibus absolutis, opereque a mendis expurgato, poterit auctor de definitorii licentia illud prælo committere: et sub prædicta pœna, et sub formali præcepto denuo a definitorio injungendo, nequeat aliquid addere, mutare, aut minuere, absque nova ipsius facultate, neque ipsum a typis jam excussum divulgare, quin prius a definitorio examinetur, si, vel non, authographo conforme. Non liceat etiam auctori pecunias in editionis sumptus procurare, aut editis libris arbitrio suo uti, vel de venditis ipsis, pecuniam

De impressione et publicatione operum.

sibi reservare; sed omnia hæc priori, ubi conventualis est, reservamus.

De jure puniendi, et ex-
pellendi eos.

§. 513. 12. Privativo jure ad definitorium attinet in eos, qui gravissimam culpam perpetrarunt, animadvertere, et incorrigibiles ab ordine expellere, servando, quæ a sacris constitutionibus circa hoc decreta sunt. Idecirco ad hujusmodi electionem duos alios adsciscet patres ex gravioribus, sapientioribusque in singulis capitulis generalibus ad hoc munus eligendis, sive prælati sint, sive subditi; qui dum munus suum exercent, eisdem, ac definitores honoribus fruuntur.

De sententiis
criminalibus.

§. 514. 13. Criminales istæ sententiæ, actaque omnia judicialia ipsis præcedentia in archivio definitorii consuta reserventur, quo ad usque reorum mors comperto habeatur, tuncque illico comburantur; nisi in raro aliquo casu definitorium aliud decernat. Idem erit de aliis quibuscumque criminalibus sententiis. Præterea definitor secretarius teneatur easdem in libro adnotare; nunquam tamen crimina, aut pœnas propalare, neque aliud quidpiam, quod infamiam præferat, indicare.

De loco archi-
vii, et forma in
eo servanda.

§. 515. 14. Hæc ut perficiantur, statuimus, ut in Ulyssipponensi conventu Domine nostræ a Remediis, et in Coimbriensi divi Joseph ab eodem definitorio designetur locus, ubi generale ordinis archivium construatur, quod duabus ocludatur clavibus, penes definitorem secretarium semper servandis. Hocce intra archivium duo, aut plura sint armaria, variis loculamentis, et numeris discriminata; in quorum primo serventur Bullæ, ac Brevia apostolica, cæteraque scripta ad congregationem spectantia, numero, et ordine collocata, insimulque repertorium, in quo cujusque numerus adnotetur, in secundo criminales religiosorum causæ, et quævis alia scripta, quæ definitorii judicio occultiora esse debent. Primum una tantum clave, penes secretarium manente, obserari debet; secundum vero, tribus diversis, quarum primam habeat generalis prior, secundam et tertiam antiquiores definitores, itant duæ nunquam apud unum esse possint, nec armarium istud reserari, nisi tribus clavigeris, ac coram definitorio, vel de illius mandato. Secretarius cum ab officio abierit, teneatur successori suo claves ad eum spectantes tradere, ac repertorium ab utroque subscriptum, ex quo constet, quæ scripta accepit, quæque triennii decursu sunt addita.

§. 516. 15. Solius etiam definitorii est, pœnam depositionis ab officio infligere. Prioribus, visitatoribus, vicariis, ac priorissis canonice electis, ob delicta in constitutionibus expressa, vel quando jus ita expostulaverit (dummodo hæc prius juridice probentur) et in eorum locum vicarios substituere. Renuntiationes accipere quorumcumque superiorum, ac ministrorum a generali capitulo electorum, cum se se extra capitulum abdicant; et successores eligere, ac officia, quavis de causa vacua, conferre. Verum si generalis prior cum uno simul definitore, vel duo definitores simul renuntiaverint, secundi renuntiatio non admittatur, quin pro primo alius subrogetur. Teneantur definitores, cum ordinarie congregantur, in vacantia officia electiones peragere: si autem ea sint definitoris generalis, quomodocumque congregentur, electiones istas fieri mandamus.

De jure alias
pœnas irro-
gandi defini-
torio reserva-
to.

§. 517. 16. In re gravissimi momenti, uti est si (quod absit) prior generalis, aut ejus vices gerens pravo nimium sæcularium, aut religiosorum scandalo procedat; si religionem cum notabili relaxatione, aut regulæ transgressionem in rebus gravibus, gubernet; si definitorii jurisdictionem usurpaverit, et congregationis regimen in his constitutionibus præfixum in toto, vel in parte audeat impedire, vel mutare; vel in constitutionibus ipsis immutationem aliquam procuret, modo prætermissa ab ipsis præscripto; si officii sui prolongationem quæsierit; et denique si crimen aliquod patriverit ex illis, quæ a jure solent pœna capitis, aut perpetua ad triremes damnatione puniri: eis in casibus poterit, et debet definitorium contra eum procedere sequenti modo.

De punitione
prioris, et ejus
vicesgerentis.

§. 518. 17. Antiquior definitor sub pœna privationis vocis per biennium visitationis suæ tempore infligenda, teneatur reliquos definitores congregare, et ex gravioribus supra §. 1 num. 5 memoratis tot vocare, quot sufficiant, ut novem constituent suffragia: quod si noluerit, aut omiserit, cæteri definitores de communi consensu, etiam per literas exhibito, hoc faciant, teneanturque præfati patres statim, ac fuerint vocati, accedere, et una cum definitoribus, in priorem generalem procedere, ejus causam judicare, et si opus fuerit, eum poterunt ab officio deponere, septem ex novem concurrentibus suffragiis.

De suffragiis
habendis con-
tra priorem,
ut puniri va-
leat.

§. 519. 18. Priusquam tamen ad id perveniant, (si ad eorum judicium,

De monitioni-
bus præmitten-
dis.

periculum ex mora non timeatur, et spes emendationis adsit) semel et iterum, charitate id poscente a definitoribus modeste commonefiat prior ipse generalis, ut a criminibus absteineat. Tuncque poterunt eum, per censuras etiam, (si opus fuerit) aut quovis alio modo compellere, ut in quodam certo monasterio ab ipsis designato, permaneat, et munus suum non exequatur, donec ejus causa penitus absolvatur. Et similiter religiosis, ac monialibus totius congregationis censuras, atque præcepta edicere, quæ veritati dignoscendæ, et justitiæ melius administrandæ inservire cognoverint: ut autem plenam fidem faciant, sat erit, ab antiquioribus duobus definitoribus, et secretario esse subscripta.

De sententia
contra illum
ferenda.

§. 520. 19. Peracta juridica quæstione, acceptaque rei confessione, et defensione, si septem et novem suffragia ad depositionem concurrant, per formalem sententiam hæc pœna infligatur: tuncque prior generalis suo jam munere functus ad definitorii mensam accessiri, et ibi suam sententiam audire debet; qui eam æquanimitè ferens, vicario generali (qui ipso jure erit definitor primus juxta dicenda capite 5.) humiliter se subjiciat.

De excusationibus rei.

§. 521. 20. Quod si reus, ut definitorii evadat judicium, asserat se mandatum, aut commissionem habere superiorem alicujus potestatis; nisi in scriptis hæc exhibeantur, minime credatur. Si vero conetur juridicam causam a definitorio in se factam, vel faciendam, violenter impedire, aut ex iudicibus aliquem relegare, in carcerem detrudere, vel quovis alio modo vexare, ipso facto, et ante iudicium sententiam, suo sit officio, omnique jurisdictione privatus, atque munus suum protinus occupet generalis vicarius.

De punitione
definitorum.

§. 522. 21. Si quispiam ex definitoribus crimen aliquod ex nuper narratis commiserit, poterit definitorium pœnis a jure latis eum afficere, ab officio suspendere, vel si opus sit, eum deponere; dummodo quinque ad id concurrant suffragia et septem, quæ ex præfatis patribus compleri debent.

De punitione
inferiorum
prælatorum.

§. 523. 22. Spectat tandem ad definitorium quascumque ad se delatas causas, sive quærimonias examinare, judicare, ac de remedio providere; nec non, quos reos esse cognoverit, pro qualitate culpæ punire. Similiter prælatis inferioribus (quoties opportunum censuerit) instructiones mittere, modumque præscribere, quo se gerere debeant in ordine ad subditorum pacem,

morum reformationem, et conventuum œconomiam.

§. 524. 23. Caveant tamen definitores 1°. Ne subditis adversus prælatos, nec prælatis adversus subditos facile credant, inaudita parte, et antequam legitima testium omni exceptione majorum attestazione comprobetur, et quin aliunde constet, hæc ab inferiore iudice fuisse, aut injuste repulsa, aut non recte iudicata: sed potius eos, qui hunc ordinem inverterint, aut falsitatis fuerint convicti, nunquam impune dimittant. 2°. Ne aliquid statuunt, præter ea, quæ hic, aut alibi a constitutionibus eidem definitorio expresse committuntur. 3°. Ne jurisdictionem delegent priori generali, nisi in aliquo casu raro, et ad rem aliquam determinatam (dummodo nostrarum legum dispensationem, revocationemve alicuius sanctionis a definitorio jam factæ, fratrum expulsionem, prælatorum depositionem, aut renuntiationem, conventuum foundationes, aut desertiones, minime attingant) tuncque annuentibus quatuor et quinque suffragiis, et per illud tantum temporis, quod ab uno in aliud definitorium ordinarium intercesserit. Teneaturque prior generalis in primo definitorio declarare, an, et quomodo delegatione ipsa usus fuit, quod si omittat, definitores illud exquirant, ut non solum, quæ non recte facta iudicaverint, emendent; sed ut etiam in definitorii libro jubeant a secretario fideliter adnotari.

Monita ad
definitores.

CAPUT. IV.

De priore generali

§. I.

De prima ejus obligatione

§. 525. 1. Prioris generalis munus, ut ipsum vel nomen indicat, nihil est aliud, quam cæteros congregationis fratres generaliter in omnibus antecire: ut, qui ad perfectionis metam post eum tendere jubentur, gressu premant æquali, quæ ab ipso, tanquam viæ duce, et pastore, relicta fuerint vestigia. Hinc patet, quantus esse debeat in omni virtutum genere, qui cunctis præponitur ad omnigenæ perfectionis exemplum, qualemque sollicitudinem circa singulas subditorum animas habere, qui districtam pastori summo pro ipsarum salute rationem reddet.

De præcipua
obligatione
prioris generalis.

De divino auxilio ab eo quaerendo.

§. 526. 2. Hac etiam de causa, nihil de industria, scientiaque sua confidere debet, sed potius Dei opem, atque beatissimæ Virginis, sancti Joseph, et sanctæ matris nostræ Theresiæ auxilium desinenter implorare, ac tandem in arduis, gravioribusque negotiis religiosos consulere, quos literis et virtutibus maxime præditos esse cognoverit.

§. II.

De ejus jurisdictione

De ejus jurisdictione.

§. 527. 1. Eandem in omni congregatione potestatem habet prior generalis, ac immediate præsules suis in conventibus, insuperque omnem illam, quæ a jure, aut a privilegiis sibi a Sede apostolica communicatis, conceditur aliorum ordinum generalibus. Hanc potestatem exercere poterit in omnibus, non modo fratrum, sed monialium etiam conventibus; et circa omnia, singulaque totius congregationis negotia: dummodo a nostris constitutionibus non circumscribantur, aut capitulo, definitorio non reserventur.

De sede eidem competente.

§. 228. 2. Prima ei sedes, nobiliorque locus, præ ceteris ejusdem congregationis fratribus, etiam prælatis (quibus præsidebit) in omnibus, et singulis functionibus, tametsi extra ordinis monasteria peragendis, jure competat. At officiose (ut par est) et urbane se se gerat cum aliis prælatis, præsertim definitoriis generalibus, quos intra mensam definitorii titulo nostri reverendi patris appellabit.

De ejus jure erigendi confraternitatem B. M. V. de Monte Carmelo.

§. 529. 3. Priori generali competit confraternitatem beatissimæ Virginis, et matris nostræ Mariæ de monte Carmelo quovis loco erigere, juxta privilegia a Paulo V. nobis concessa: licentiam præbere, ut quis ordinis scapularibus benedictionem impertiat, vel aliquem prædictæ fraternitati adscribat: postulatorem ad habitum nostrum admittere; et, ut professionem emittant, servatis tamen a jure servandis facultatem concedere, tam pro fratribus, quam pro monialibus, quæ cum admittendarum parentibus, aut curatoribus pactum, sive conventionem inire non poterunt, absque illius facultate: congregationis conventus visitare: conventualitatem religiosis designare: eosque de uno in alium conventum transferre, quoties sibi videbitur expedire (si in munere a definitorio attributo non sint occupati) nunquam tamen duas simul con-

ventualitates eidem religioso designabit, neque absque una aliquem admitteat.

§. 530. 4. Competit etiam quemcumque priorem, aut vicarium canonicè electum ab officio suspendere, si irretitum inveniat iis criminibus, quibus hæc pœna expresse a constitutionibus annectitur, ipsisque vicarium substituere pro suspensionis tempore. Si tamen præfata pœna in constitutionibus non reperitur taxata, aut in perpetuum designetur (quod similiter est intelligendum si cui pœna privationis vocis, aut loci, ultra annum infligenda sit) tunc ad definitorium tantummodo spectabit, et hujusmodi pœnam infligere, et vicarium eligere, vel priori generali, ut ipsum eligat, committere.

De jure pœnas irrogandi.

§. 531. 5. Idem competit in demortui cujuscumque prioris vices, alium quempiam sufficere, donec a definitorio successor eligatur. Renuntiationem admittere illorum munus, quorum electio, aut designatio capitulo, vel definitorio non reservantur. Excommunicatos ob violenta manuum iniectionem etiam ænormem in aliquem ordinis religiosum, vel ob apostasiæ crimen absolvere, et cum iisdem, si tunc temporis celebraverint, super irregularitate dispensare. Ac demum ad plenam executionem reducere quæcumque alia in his constitutionibus expresse sibi demandantur.

De jure subrogandi successores in locum defunctorum.

§. 532. 6. Suam etiam potestatem exerceat in omnibus monialium sibi subditarum cœnobiis. Eas visitabit, electionibus præsidebit, et eas confirmabit: attamen, si justa detineatur causa, poterit, vel id muneris religioso gravi delegare, cui secretarium attribuat, quo ambo suffragia perscrutentur, vel electionem differre ad quatuor menses tantum, vel amplius de definitorii consensu; priorissa, cæterisque in muneribus suis ad ejus arbitrium conservatis. Quascumque officiorum renuntiationes poterit admittere; nequibit autem monialem aliquam ab officio privare, aut suspendere, quod communitatis suffragiis obtinuit, nisi iis conditionibus, quæ ad priores locales amovendos requiruntur. Nullum etiam religiosum monialium vicarium constituere queat, neque jurisdictionem ullam erga ipsas in foro externo alicui delegare, nisi in singulari aliquo casu, et ad determinatum tantummodo effectum.

De ejus jurisdictione in cœnobiis monialium.

§. 533. 7. Caveat autem, in jurisdictionis suæ usu sic se habere, ut nunquam inferiorum munera prælatorum sibi assumere videatur, nisi pru-

De usu jurisdictionis faciendi.

deuti ratione ductus, aut eorum defectu compulsus. Si secus fecerit, omnium cum reverentia a definitioribus (præsertim primo) moneatur, et, nisi monitus se ipse correxerit solito visitationis suæ tempore arguatur, meritasque luat pœnas.

De usu temporalis potestatis.

§. 534. 8. In temporalibus conventibus non gravet, libros, videlicet, aut quævis alia bona alteri deferendo; sive onus pecuniæ alicui solvendæ, imponendo: immo quos repererit conventus plus solito penuria laborantes, studeat quam primum allevare, superfluos inde removens conventuales, necessarios tantummodo relinquens, aut alios substituens, qui prædicatione, labore, honestoque alio, ac religioso modo utilius possint huiusmodi indigentia subvenire.

De subjectione inferiorum.

§. 535. 9. Inferiores prælati sub gravis culpæ pœna teneantur, quæcumque fuerint a priore generali, vel a quovis alio prælato superiore sibi, aut cuilibet religioso sibi subdito quomodocumque demandata, debita alacritate exequi: dummodo regulæ, et constitutionibus clare non adversentur. At si grave aliquod inconveniens in eorum executione repererint, ad ipsum adire liceat per se (nisi longe absit) vel per literas; et pro tunc exputare, quid quid, inspectis circumstantiis, decernere maluerit. Ne autem licentiarum prætextu quis possit immediati sui præsulis obedientiam evadere, præcipimus ut dicenti se aliquam labore licentiam a superiore obtentam, nisi eam in scriptis exhibeat, nullam ei fidem prior adhibere teneatur.

De duratione muneris prioris generalis.

§. 336. 10. Secum exercebit munus generalis prior ad successoris usque sui electionem, quæ in generali capitulo proxime sequenti fieri debet. Suum socium, sive secretarium habebit a definitorio generali designatum, qui sacerdotali sit ordine initiatus, et in trigésimo quinto ætatis suæ anno constitutus, zelo, et prudentia præditus, aliisque qualitatibus insignitus, ut ei consilio, et opere adjumento esse possit. Hoc cum munere prælaturam exercere non valeat, neque in capitulis generali, aut conventuali jus suffragii habere.

De electione, et iurejurando post electionem præbendo

§. 537. 11. Ut in definitorio eligatur, tres religiosos habiles proponet generalis prior, quo unus assumatur: quod si in primo scrutinio non fiat, tres, ac tres deinde proponat, donec tandem unus electus appareat. Antequam munus suum exerceat, coram generali definitorio iurejurando se astringat fi-

delitatem, et secretum sibi commendatum in sui muneris exercitio servare, et etiam in illis, quæ a capitulo, vel definitorio, vel ipso generali priore fuerint stabilita, declarata, aut mandata, sic se habere in dicendo, scribendo, aut testificando, ut ex industria, vel malitia nihil mutare, addere, sive minuere audeat.

§. 538. 12. Si secretarius iste e vita decedat, vel oneri obeando inhabilis reddatur; poterit generalis prior in illius locum alium subrogare, breve tamen ad tempus, donec expeditior reddatur, aut (si perpetuum sit impedimentum) alterius electio a definitorio fieri queat.

De iure subrogandi secretarium.

§. III.

De visitationibus a priore generali peragendis.

§. 539. 1. Ad priorem generalem spectat, tanquam præcipua muneris sui pars, singulos, tam fratrum, cum monachialium conventus visitare, ut sic propius vultum pecoris sui agnoscat, suosque greges consideret: quamobrem teneatur omnes conventus quotannis adire, et non nisi ad tres tantum, vel quatuor ad plurimum, absque definitorii facultate visitatorem mittere.

De visitationibus a priore generali faciendis.

§. 540. Cum primum ad aliquem conventum (licet non visitaturus) accesserit, eo excipitur modo, qui a manuali nostro præscribitur: aliis vero occasionibus, singulis fratribus ad tintinnabuli signum convocatis, ut ipsius adventum congratulentur, amplexum, et benedictionem perhumaniter dispenset.

De modo quo erit recipiendus in conventibus.

§. 541. 3. Die, et hora a se præstituta, ut visitationem incipiat, omnes iterum, signo dato, ad chorum, commodumve alium locum convocare iubeat; ubi præmisso flexis genibus hymno = *Veni creator Spiritus*. = una cum oratione = *Deus qui corda* = eos suam ordine considerentes de illis breviter hortetur, quæ ad visitationem congruere sibi videantur; et statim huiusmodi præceptum, verbo tenus, cunctis adstantibus injungant = *Auctoritate*, qua fungor omnibus, et singulis huius conventus fratribus, tam prælato, quam subditis præcipio in virtute Spiritus Sancti, sanctæ obedientiæ, ac sub præcepto, ut unusquisque a me interrogatus aperiat quidquid animadversione dignum in hoc conventu vel in aliquo ipsius religioso contra Dei, aut Ecclesiæ legem,

De initio visitationis.

contra regulam, aut constitutiones, sive prælatorum ordinationes deprehenderit; servato tamen charitatis ordine.

De præceptis
in primis in
prima visita-
tione.

§. 542. 4. In prima visitatione hæc insuper addit = Eodem sub præcepto jubeo, ut coram me denuntient, quid quid de antecessore meo, ac de ejus secretario juxta nostras constitutiones interrogabo. Deinde, nullo addito præcepto huic formulæ finem imponet, subjungendo = Præcipio sub obedientia religiosis omnibus, ut in cellularum visitatione omnia, quæ suos habeant in usus ostendant = Præceptum hoc nec infra tres, nec ultra decem dies perdurabit; et quidquid ipsi addatur nisi sit scriptum nullius omnino roboris, aut momenti censeatur.

De visitatione
sacrarum Eucha-
ristiæ.

§. 543. 5. Posthac in primis se conferat ad visitanda sacraria sanctissimi Eucharistiæ sacramenti tempore apto, quo communitas assistere possit, illudque canere, quod in cæremoniali præscribitur, vasculum etiam olei infirmorum, confessionalia, omnemque suppellectilem et quæcumque divino cultui sunt addicta, ac Ecclesiæ nitore inserviunt, de cujus munditie, atque decore majorem in modum inquiret.

De interroga-
tione fra-
trum.

§. 544. 6. Deinde advocatis ad se in cellulam suam singulis fratribus, de rebus in præcepto nuper expresso contentis unumquemque interrogabit non generaliter, sed specialiter, hac ratione = An pacem, et quietem inter se habeant religiosi; regulæque, et votis in professione nuncupatis plene atque perfecte satisfaciant? An apud sæculares debitum præseferant honorum operum exemplum; nimiamque illorum effugiant consuetudinem, juxta modum a constitutionibus præfixum? An in officio divino, oratione, clausura, silentio, vitæque communi, et æquali defectus aliquis in prælato, aut in subditis notetur; vel abusus in vestitu, sive aliis ordinis observantiis irrepsisse dignoscatur? An prælatus publicas subditorum culpas, vel legum violationes permiserit, impune grassari; aut omiserit necessaria religiosis præsertim infirmis, juxta legum nostrarum dispositionem, subministrare? Inquiret etiam cætera quæcumque, quæ regularis observantiæ conservationi necessaria esse judicaverit.

De interroga-
tionibus circa
antecessorem.

§. 545. 7. In prima visitatione hæc de antecessore suo interrogabit. Si communem vitam, et constitutiones nostras exacte observavit, earumque observantiam zelavit? Si aliquem abusum admisit, vel admissum augeri permisit? Sique ali-

quo alio defectu, tum in moribus, cum in suis muneris exercitio fuerit notatus? De secretario sciscitabitur: An regularem observantiam sit prosecutus; aut in sui muneris administratione delicta aliqua admiserit?»

§. 546. 8. Quidquid contra hos fuerit a testibus denotatum, nisi sub juramento firmetur, minime admittatur: quæ vero sic fuerint asserta, propria inquirentis manu perscribantur, ipsiusque simul, at deponentis nomine subscriptentur. Si quæ fuerint culpæ legitime probatæ eas reo in scriptis patefaciat, quin deponentium nomina detegat, ut illis ipse respondeat; quæ autem fuerint ab ipso responsa una cum inquisitione generali definitorio conferantur, ut pro meritis sententiam ferat.

De juramento
præbendo a
deponentibus.

§. 547. 9. Animadversiones scriptas ulla in visitatione admittat, et si quis eas facere tentaverit, nulla ejusdem testificatio ipso in anno admittatur. Quidquid religiosorum quisque detulerit, teneatur visitator propria perscribere manu, et insuper ab ipso inquirere, num qui sint alii delatæ rei conscii? Si quos ille designaverit, eosdem visitator adnotabit, et cum delatore subscribet: congruo autem tempore a designatis testibus, vel ab omnibus religiosis (si publicum rem esse dicant) quid de ipsa re sciant, explorabit, unaque cum ipsis, quidquid exposuerint, teneatur similiter obsignare; denuntiantium vero, aut testium nomina nequibit unquam palam reo facere. Nihil deferentes testes id ipsum cum visitatore subscribant.

De rejectione
animadversio-
num in scriptis.

§. 548. 10. Libros accepti, et expensi studiose pervolutet, ac de monasterii bonis, cæterisque ad rectam ipsius administrationem spectantibus, nec non de plena missarum satisfactione rationem quærat. Teneatur etiam coram communitate uniuscujusque habitum, et pallium circumspicere, et ad legis mensuram reducere, quidquid ab illa discessisse comperit. Communes officinas per se ipsum adeat, et religiosorum cellulas singulatim perlustret; agatque, ut nec ibi desint, quæ fuerint religiosorum usibus necessaria, nec remaneant, quæ professionem nostram dedecent. Et tandem omnia peragere teneatur, quæ in diversis harum constitutionum locis ipsi præcipiuntur.

De examine li-
brorum accep-
ti, ex expen-
si.

§. 549. 11. Deinde cunctis iterum vocatis, culpas unicuique injunctas, eisdem exponat, ut suas ipse defensiones audiat: ab omnibus tandem, quibus corporis molestiis, quibus animi angoribus afficiantur, inquiret; quo se

De confessione
defectuum ac-
cipienda.

modo habeant in mentalis orationis studio, ac in salubri, tum passionum mortificatione, cum virtutum exercitatione diligentius exploret; ut omnibus ita possit, et in temporalibus auxiliari, et in spiritualibus juxta vires media sufficere, quæ ad perfectionem consequendam utiliora esse videantur.

De poenis irrogandis, et correctionibus adhibendis.

§. 550. 12. Postremo culparum capitulum celebrabit eo modo, quo conventuale fieri solet: ibique, non tam judicis, quam patris personam referens, excessus, aut defectus, quos, vel ipse notaverit, vel ab aliis legitime didicerit, aperiat, et media charitate corrigat, vel etiam puniat; ne parcendo virgæ filios odisse videatur. Utatur tamen æquitatis virga, quæ plus vitam quærens, quam vindictam, delicta ita profligare valeat, ut sospites conservet personas delinquentium; sicque omnibus correctio fiat in salutem, et sit opus iustitiæ pax, quam visitator post se relinquere studeat semper.

De ordine inter religiosos servando, in accipienda correctione, et poena.

§. 551. 13. Religiosi omnes, ut correctionem accipiant, ordine a cæremionali præscripto accedant. Prior si aliquod crimen publicum admisit, publico quoque afficiatur supplicio; si vero major communitatis pars id ignoret, coram paucis tantum, qui bono ipsius nomini, et honori plus consulant, latenter corripiatur. Si quem visitator deprehenderit obnoxium crimini, quod suam excedat jurisdictionem, illum ad definitorium deferat; interimque si periculum sit in mora, meliori, quo possit, modo de remedio provideat. Si quem ficti, et falsi criminis delatorem invenerit, quam reo pœnam, si culpa probaretur, inferre deberet ad delatorem transferat malitiosum. Eapropter culpam, quæ per duos saltem testes non probetur, nec aperire, nec corripere, nec etiam ipsi denunciato poterit visitator indicare; nisi ipse id cognoscat, et ex illis non sit, quæ juxta charitatis ordinem nequeunt licite propalari; quem ordinem semper observari volumus, juxta dicta prima parte capite 6.

De disciplina et absolutione a censuris.

§. 552. 14. Ad extremum capituli, præmissa ab omnibus generali confessione, communique suscepta disciplina, prout in cæremionali adnotatur; visitator, et de censuris absolutionem, et ex privilegiis nostris indulgentias, cunctis sub hac formula elargiatur. = Auctoritate Domini nostri Jesu Christi, qua fungor in hac parte, in quantum possum, absolvo vos ab omni sententia excommunicationis majoris, vel minoris, suspensionis, interdicti, aut irregularitatis, et virtute Bullarum, et privilegiorum sacri nostri ordinis concedo vobis plenariam indulgentiam, in nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti. =

ritatis, et virtute Bullarum, et privilegiorum sacri nostri ordinis concedo vobis plenariam indulgentiam, in nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti. =

§. 553. 15. Simili modo monialium conventus visitet, detque operam, ut moniales ipsæ accurate suas servent constitutiones, præsertim quæ ad divinum cultum, clausuram, ac abstractionem spectant; nec unquam permittat, ut ex monialibus aliqua siue expressa ipsius facultate in scriptis exhibita alloquatur, cancellis apertis, veloque sublato, cui-cumque sæculari, vel regulari, etiam nostri ordinis; nisi iis tantum, qui in istis, et illarum constitutionibus excipiuntur. Ipsarum monialium clausuram non intret visitator nisi unica tantum vice ad eam visitandam, tuncque sæcretario stipatus, comitantibusque duobus aliis religiosis ex gravioribus; cæteræ visitationis functiones (idem erit in electionibus) extra clausuram in locutorio, vel in ecclesia prope chorum inferiorem peragantur. Qui contrarium egerit privationem ab officio per sex menses incurrat.

De visitatione conventuum monialium.

§. 554. 16. Inhibemus præterea visitatorem, et quemcumque alium religiosum sub gravis culpæ pœna, ne in prænarratis conventibus sub quovis prætextu prandere, cœnare, aut dormire audeant: sed ut his satisfaciant, religiosorum conventum repetant, si in loco sit; sin aliter, ad confessariorum hospitium, aut viciniorem domum se conferant, ubi moniales ipsæ victum præbere teneantur, eodem prorsus modo, ac communitati solet ministrari.

De probatione edandi, et dormiendi in conventibus monialium.

§. 555. 17. Si generalis prior, dum suum exercet munus e vita decedat, primus definitor, vel si abest, qui sequitur, aut definitoribus absentibus, prior domus teneatur illico accuratum efficere inventarium rerum omnium ad defunctum spectantium, ipsasque caute servare, usque dum successor eligatur, cui fideliter tradentur, ipseque definitorio patefaciet, ut, quod justum fuerit, de ipsis disponat. Huiusmodi inventarium coram duobus testibus confici debet, quorum unus sit ejusdem defuncti sæcretarius, vel alius ab ipso, dum in vivis ageret, forte constitutus, ut scripta conscientiæ penes se retineret.

De subrogatione prioris decedentis in muneris exercitio.

CAPUT V.

De definitoribus generalibus

§. 556. 1. Ubi non est gubernator (testatur summa veritas) *populus corrueat;*

De definitoribus generalibus.

salus autem, ubi multa consilia. Idcirco constituto jam supremo congregationis gubernatore, priore scilicet generali, operæ pretium duximus aliquos e gravibus patribus, zelo et prudentiâ insignibus, et qui saltem per triennium in theologia, aut canonibus sacris lectoris munus exercuissent, designare; ut una cum ipso difficilioris, majorisque momenti res dirimant, ac expediant.

De numero
definitorum.

§. 557. 2. Definitorum generalium titulo gaudebunt, et nec numero plures, nec pauciores erunt, quam quatuor; curentque maxime, et si non rogati, prioris generalis onus in rebus illis, quæ ad ejus salutem, et universæ congregationis regimen spectant opera, et consilio sublevare. Æqua omnium sit potestas, et juxta suarum electionum seriem immediate post generalem digniorem occupet locum semper, et ubique: sunt enim veri totius congregationis prælati superiores. Præsidentiam etiam in omnibus communitatis actibus, ubi non adsit prior generalis, aut localis: at toto definitorii tempore, etiam locali priore præsentate, ad defensores præsentiam spectabit.

De munere
definitorum.

§. 558. 3. Extra definitorii mensam peculiari conventuum regimini se se non immisceant; neque de illorum bonis, aut fratrum dispositione aliquid decernant. In conventibus a generali priore sibi designatis commorentur; in eodem autem (si commode fieri possit) nunquam duo cohabitent. E loco, ubi resident, exire nequeant sine prioris generalis, aut definitorii facultate, nisi ad sex tantum leucarum distantiam: neque in oppidum, ubi conventus est, prodire valeant sine socio ab ipsis designato, qui socius de hac designatione localem priorem certum facere teneatur.

De licentiâ
ingrediendi
cellas
religiosorum.

§. 559. 4. Ubi cumque fuerint, in singulas religiosorum, istique in proprias illorum cellulas, dummodo in ipsis adsint, absque alicujus prælati venia ingredi poterunt. Verum in conventibus sibi designatis conventualibus interdici-mus, definitorum cellulas ingredi absque localis prioris facultate. Poterunt etiam ad ipsos religiosos, et quascumque alias personas quovis loco, et tempore, pariter ac prior ipse generalis, alloqui, et scribere: immo, quæ fuerint ab ipsis, vel ad ipsos directe literæ nequibunt, sub pœnis in his constitutionibus alibi taxatis, ab ipso neque generali priore aperiri, aut callide retardari.

De signo
adhibendo
a
definito-
ribus.

§. 560. 5. Ne autem ignorantiam titulum in excusationem possint adducere,

qui hoc attentare præsumperit, statui-mus, ut præter sigillum, quo obsignantur scripta a capitulo, definitorio, et priore generali expedita, omnes prælati superiores in obsignandis epistolis propriis utantur sigillis, in quibus sculptum sit idem ordinis stemma, addita in circuitu uniuscujusque inscriptione, videlicet = *definitorium generale = prior generalis = defensor generalis primus* = et sic de reliquis. Sigillum definitorii penes definitorem secretarium semper asservetur, qui sub pœna gravis culpæ illo nunquam utatur, nisi in scriptis ab eodem definitorio expeditis.

De immunita-
tibus definito-
rum.

§. 561. 6. Quoad regularis disciplinæ observantiam, communemque vitam, sic se gerant defensores in monasteriis, ubi morantur, ut cæteris religiosorum exemplo esse possint. Conventuali capitulo, et quibusvis aliis communitatis actibus, in quibus culparum correctio fiet, minime intersint; nec ulli subjiciantur pœnæ, aut præcepto, nisi a capitulo, vel definitorio fuerint injuncta. Cæterum si quis minus observantiæ custos inveniat, vel (quod Deus avertat) pravis moribus aliis fratribus mali exempli sit, prior localis secreto, ac debita cum reverentia illum moneat: si vero non resipuerit, priorem generalem certum faciat, qui reliquorum definitorum consensu illum reprehendet, vel pro qualitate culpæ puniet.

§. 562. 7. Paulo ante capitulum prior generalis per se, vel per alium (dummodo ex superioribus prælati non sit) juridicam inquisitionem faciet de quolibet defensore in conventu suæ habitationis, conventualibusque formale præceptum imponet, ut quidquid de ipso tam circa regularem observantiam, quam circa sui muneris administrationem ob-jurgatione dignam deprehenderit, coram ipso sub juramento detegant: in quacumque vero testificatione una cum teste subscribat. Peracta autem hujusmodi inquisitione, posteaque complicata, et obsignata sigillo proprio (vel conventus, si ab alio fiat) ad capitulum generale tuto mittat dijudicandam: a novo definitorio intra tempus capite 2º. statutum.

De inquisi-
tione definitorum
facienda.

§. 563. 8. Primus defensor ipso jure sit vicarius generalis, ut prioris generalis vices suppleat: dum infirmus, aut legitime fuerit impeditus, munus tamen hocce non obeat sine expresso definitorii mandato, cujus est judicare, sit nec ne, legitimum impedimentum. Si autem generalis prior morte fuerit præoccupatus, et hoc eveniat in ultimo trien-

De vicario
generali, ejus-
que
mores.

nii anno, statim absque alicujus mandato prædictum munus exerceat definitor primus; et in istius locum alius eligatur definitor, ut quinque suffragiorum numerus integer perseveret. Si vero mors antea eveniat, capitulum generale extraordinarium statim vocetur ad novum priorem generalem eligendum, omniaque ad hanc usque electionem regat vicarius ipse, quin aliquid in antecedenti regimine immutet: postea regat prior generalis noviter electus, qui iterum reelegi poterit in sequenti capitulo, si per majorem triennii partem officium non excreuerit. Hæc omnia eodem modo, ac si mors interesset, intelligi volumus, quando hujusmodi officium aliam ob causam vacare contingat. Idem etiam, quod de primo definitore dictum reliquimus, de cæteris per ordinem eodem modo intelligatur, si primus deficiat.

CAPUT VI.

De vicario provinciali ultramarino

§. 564. 1. Vicarius provincialis ultramarinus, utpote verus illorum conventuum superior prælatus, non minus ac cæteri, literis, et virtutibus insignis esse debet. A generali capitulo est eligendus, suffragiique jure in illo gaudebit, si dum sit, in hoc regno exiterit. Locus sit illi prioribus conventualibus inferior, superiorque prioribus hospitibus. At in ultramarinis conventibus omnibus præcedet, superioribus tantum congregationis prælatis exceptis; jurisdictionemque ibidem exercebit sibi a jure concessam, quin ulli subjiciatur, nisi generali priori. Officium renuntiare nequeat (idem esto de prioribus suæ jurisdictionis) nisi honoribus ipsi adjunctis se se simul addicet, nec in hoc regnum revertere, nisi post successoris adventum. Qui secus fecerit, voce, et loco per sex menses privabitur.

§. 565. 2. In secretarium eligat religiosum iis ornatum dotibus, quæ pro ipso munere apte exequendo requiruntur; atque ab ipso juramentum exquirat de secreto, ac fidelitate servandis in his, quæ sui sunt officii, eodem prorsus modo, ac generalis secretarius illud præstare debet. Vitam denique communem observare teneantur ambo, regularemque sequi observantiam, quantum sui officii ratio patiat.

§. 566. 3. Religiosos, qui transmarinè conventibus ultra tres annos sponte commorari volunt, ad alios poterit suæ jurisdictionis conventus transferre, ne-

cessitate id expostulante: nequeat tamen ullum, transacto triennio, ipsis in locis coacte retinere. Idem præcipimus quibuscumque aliis ultramarinis prælatis; et si quis contrarium egerit, spiritualium exercitiorum per dies decem pœna afficietur. Religiosis vero, quibus id contingat, facultatem impertimur, ut quibus literis a regno profecti sunt, cum iisdem a consiliariis subscriptis ad regnum revertantur. Præcipimus etiam omnibus, et singulis ab ultramarinis conventibus revertentibus, ut statim ac regno appulerint, sub gravis culpæ pœna priorem generalem certiore faciant, quo ipsis conventualitatem designet.

§. 567. 4. Statuimus præterea, ut de ultramarino vicario provinciali, deque ejus secretario juridicam faciat inquisitionem ipsius successor, eo modo ac de priore generali statutum manet. Absoluta inquisitione si ibidem adhuc persistat, cum ipso rationem ineat accepti, et expensi suo in triennio, insuperque delatas culpas illi obiiciat, defensionem accipiat, atque omnia obsignata caute ad definitorium transmittat, ut, quod æquum judicaverit, decernat: si vero inde jam discesserit visitationis acta ad priorem generalem mittat, hicque, audita prius rei defensione, ipsam una cum visitationis actibus definitorio judicandam tradat; per se autem accepti, et expensi rationem instituat.

§. 568. 5. Tandem statuimus, ut procurator generalis mutuo det vicario provinciali ultramarino pecuniam sibi necessariam ad navigationis sumptus; ab ipso autem memoriam accipiat, ex qua authentice constet, tum pecuniæ traditio, cum ipsius summa. Præcipimus vero eidem vicario, ut quam primum possibile sit, memoratam solvat pecuniam: cæterum, si antequam id faciat, morte fuerit præoccupatus, ultramarinus conventus id satisfacere teneatur, et se se inter illius dividant spoliis.

CAPUT VII.

De procuratore generali.

§. 569. 1. Procuratoris generalis munus inter graviora religionis adnumerari debet: quippe ab eo potissimum dependet felix, infelixve gravium totius congregationis negotiorum exitus: hac de causa in ejus electione maximum habere delectum oportet.

§. 570. 2. Post sui electionem coram definitorio quamprimum juramen-

De inquisitione contra eum, et secretarium facienda.

De pecunia necessaria.

De procuratore generali.

De juramento ab eo præbendo.

De vicario provinciali ultramarino.

De secretario ab eo eligendo.

De translatione religiosorum ab ipso facienda.

tum præstabit de secreto, et fidelitate servandis in iis omnibus, quæ ipsum tribunal circa ejus munus illi declarabit, videlicet, numquam per se, vel per alium, quovis modo solliciturum aliquid, quod communi congregationis vel alicujus conventus bono adversetur, aut constitutionibus, statutisque a capitulo, vel definitorio generali dimanatis opponatur: quæsiturum se nunquam immutationem ullam in regimine; aut in aliqua ordinis constitutione: nihil se acturum sine capituli, aut definitorii facultate, ut apostolicas literas impetret; immo ad definitorium delaturum esse omnes, quos in hac parte aliquid tentare, aut procurare cognoverit, ipso generali priore non excepto, traditisque epistolis, et aliis quibuscumque scriptis ab ipso apprehensis, hujusmodique materiam concernentibus: et tandem ab instructionibus minime discessurum, quas a generali capitulo, vel definitorio acceperit, ad commissa sibi negotia, sive ad universam ordinis utilitatem spectantes. Si postea hæc neglexerit, præter pœnas ad culpæ qualitatem infligendas, ab officio deponatur, et ut inhabilis habeatur, ad quæcumque ordinis honorifica officia iterum obtinenda.

De defensione honorum, et jurium congregationis.

§. 571. 3. Ad suum spectat munus omnia congregationis bona, et jura defendere; lites in ipsam injuste commotas vi justa, decentique modo propulsare, nec non operam dare, ut negotia sibi a definitorio, quibusvisve aliis prælatis commendata, sive communia, sive conventus peculiaria sint, felicem sortiantur effectum. Adsit etiam publicis instrumentis, quæ Ulyssippoensium, et Carnidensium monialium nostrarum novitiæ ante ingressum conficere debet. Nullis tamen extrariorum negotiis se immisceat, nec etiam particularium religiosorum, nisi a competenti superiore licentiam prius ipsi obtinuerint. Præterea prioribus localibus ordinamus, ut curare studeant, quæ a procuratore generali sibi fuerint commendata, cum ob locorum distantiam aliquid per se ipsum agere nequit.

De catalogo ab eo exhibendo.

§. 572. 4. Singulis annis in ordinario definitorio mense maii celebrando catalogum exhibeat, ex quo constet, et numerus, et status litium, negotiorumque tunc temporis occurrentium; insuperque fidelem rationem reddat de acceptis, et expensis eodem anno, sive ad generalem procuracionem, sive ad conventus suæ curæ commissos spectent. Denique paulo ante capitulum rationem

reddet universalem de acceptis, et expensis in triennio, apochas simul, adnotationesque exhibendo, e quibus dignosci queat, quomodo suo muneri satisfecit; juramento etiam firmabit, omnia ad conventus spectantia jam tradidisse.

§. 573. 5. Ad universalem istiusmodi rationem ineundam duos designabit definitorium religiosos idoneos, qui per se ipsos præsentem numerent pecuniam, et libros, ac scripta, cæteraque omnia examinent, quo fidelem, et accuratam ipsi definitorio reddant rationem de omnibus sibi commissis.

§. 574. 6. Annuos cujuslibet conventus redditus remittat procurator generalis illius priori, aut vicario, statim ac eos acceperit; neque sine ipsius expresso consensu eos retinere audeat, vel alio divertere. In aliis vero, quæ ut fiant, communitatis, aut consiliariorum consensum requirunt, cujusmodi sunt, pecunias in fœnore ponere, vel accipere, contractus inire, et quævis bona alienare; nihil omnino agat, quantumvis prior expostulet, nisi postquam authentico consiliariorum testimonio sibi constiterit; hujusmodi consensum præcessisse, et etiam prioris generalis, si pecunias ab alio fœneratas suo conventui accipi expostulet. Contrarium agens ipso facto, ab officio amoveatur. Eadem afficiatur pœna, si pecuniarum sortes, quæ a fœnore liberantur, ad quos spectant conventus, non remiserit, iis tantum exceptis, pro quibus definitorium aliud observari mandaverit.

§. 575. 7. Nihil pecuniæ in fœnore ponat sine approbatione communitatis, ubi generalis procuratio sita est, et quin prius in libro adnotatam referat hujusmodi approbationem a consiliariis inscriptam, insimulque diem, mensem, et annum, quibus pecunia ipsa in fœnore fuit posita. Nihil etiam pecuniæ poterit sub procuracionis generalis nomine ab alio fœnerare, sine definitorii facultate in scriptis exhibita, et pro qualibet vice obtinenda. Nihil itidem pecuniæ suppeditare in sumptus alicujus particularis religiosi, sive subditus, sive prælatus sit: attamen si generalis prior, aut definitor aliquis pecuniam in ordinis negotia insumendam ab ipso petierit, exhibere teneatur, petita ab eo hac de re memoria, quam definitorio sistet, cum rationem reddiderit. Qui eorum aliquid neglexerit, prædictam subeat pœnam; gravi autem subjaceat per diem, si privati religiosi pecunias asservaverit, sine expressa prælati superioris facultate.

Declarationes circa munus de quo supra.

De remissione reddituum priori generali faciendæ

De pecunia fœnori non collocanda.

De loco procuratori tribuendo.

§. 576. 8. In omnibus congregationis conventibus locum habeat generalis procurator post priores, aut vicarios canonice electos; præsideatque communitatis actibus, ubi non adsit conventus prior, aut subprior. Adesse tamen volumus conventuali capitulo, ubi præsidet prior, cujus subditus est, a quo benedictionem accipere debet, quoties e domo egreditur. Cæterum libera mittendi, atque recipiendi quascumque literas, quin ab aliquo superiore, præter definitorium generale resignari, retineri, aut supprimi possint, facultate gaudebit. Volumus etiam, ut in obsignandis literis ad suum munus spectantibus, sigillo utatur, quod ordinis stemma insculptum habeat, ut sui indicem officii inscriptionem.

De habitatione procuratoris generalis.

§. 577. 9. In conventu a definitorio designato inhabitet, habeatque socium a priore generali destinatum, et etiam laicos, quos prior ipse generalis in procurationis ministeria necessarios esse judicaverit, qui omnes coram ipso fidelitatem jurabunt: habeat præterea procuratores, sive causidicos sæculares, qui lites, et causas in forensibus tribunalibus agant. Quoties necessarium duxerit, poterit in urbem prodire una cum socio, vel hoc impedito, cum alio a priore designato, quin egrediendi occasionem aliis impediatur. Poterit etiam sine socio extra urbem prodire, vel socium, sive laicos mittere ad quatuordecim leucarum distantiam tantum cum sui muneris ratio id expostulaverit.

De infirmitate procuratoris generalis.

§. 578. 10. Procuratore generali impedito, ut suum peragat munus socium mittat una cum religioso a priore designando; tuncque, nec exeundi locum aliis adimat, nec a priore impediti valeat, sicut et laici procurationi addicti: quamvis enim veri sint ejusdem prioris subditi, in omnibus tamen, quæ ad suum spectat munus, procuratori generali tantummodo parere volumus. Per triennium durabit in suo munere procurator iste generalis, poterit tamen in ipso reeligi, si generale capitulum ita expedire censuerit. Poterit etiam in hoc munus assumi quicumque localis superior, statim ac suum absolverit officium.

De procuratore conventuum Brasiliensium, Ulyssippouensium, et Carnidensium.

§. 579. 11. Si definitorium aliquem designaverit laicum in procuratorem Brasiliensium conventuum, ac monialium Ulyssippouensium, et Carnidensium, ipse laicus teneatur rationem procuratori generali reddere de litibus suæ administrationi spectantibus; nec ullam inten-

tare valeat, aut pactum aliquod facere debitoribus, aut creditoribus monialium sine communitatis earumdem approbatione, et procuratoris generalis consensu: teneatur præterea eodem tempore, et modo, ac ipse, definitorio rationem reddere. Quo autem pecunias monialium nomine in fœnore ponat, vel accipiat, præter procuratoris generalis consensum, omnia servare teneatur, quæ numero 6. statuta reliquimus.

De pecunia Brasiliensis conventus nomine non fœneranda.

§. 580. 12. Brasiliensium conventuum nomine, nec pecunias fœnerabit, nec fœneratas accipiat sine prioris generalis facultate: nullum similiter pactum ad eosdem conventus spectans agat, quin prius procurator generalis, et duo Ulyssippouensium conventuum præsules consentiant. Servet præterea omnia alia, quæ pro generali procuratore stabilita manent: si autem omiserit, pro culpæ modo a definitorio plectatur.

CAPUT VIII.

De prioribus localibus.

De prioribus localibus.

§. 581. 1. Ad priores locales, tamquam ordinarios, immediatosque pastores, specialiter attinet, corporalem non modo, sed spiritualem etiam religiosorum salutem procurare, ac jugi animi applicatione contendere, ut eorum mores, et actiones per divinæ legis, institutique nostri observantiam ad perfectionis metam recte dirigantur. Igitur ut gravissimo huic muneri satisficiant necesse est, curent in primis, suam quisque vitam sic instituere, ut non tam sibi, quam subditis vivere videantur, et forma gregis sui facti, id ipsum, quod eis suadere nituntur, prævio suo exemplo comprobent.

De continentia subjectorum.

§. 582. 2. Ne dum exemplo, verum etiam monitionibus, et pœnis, nec non formalibus præceptis (prout dictum manet prima parte cap. 5.) debent ex officio subditos ad perfectam legum, debitamque prælatorum obedientiam coercere, et eorum transgressiones, ad gravem usque culpam tantummodo, punire. Sed licet pœnarum metus sit reverentia legum, præceptorumque custodia: attamen parum subditis prodesse poterit, si eo tantum coacti, quidquid præcipitur, exterius exequantur, interius vero indignationem, malasque affectiones callide recondant. Idcirco præcipuum prioris studium eo collimet, ut externis non contentus, singulorum interiora penetret; cordis recessus, animique motus agnoscat, ac spirituales uniuscujusque

vires perpendat, ut juxta ipsorum dispositionem discernat, quos, quando, et quomodo exhortari, admonere, corrigere debeat.

De charitate
erga subditos
adhibenda.

§. 583. 3. Hoc ut assequatur, affabiliter, cum subditis agat, omnesque paterno prosequatur amore: his saltem in anno, tempore videlicet Adventus, et quadragesimæ, singulos privatim alloquatur spiritualiter; tuncque simul eorum necessitates, tum spirituales, tum corporales inquirat, ac de remedio providere studeat: ipsorum confessiones, quoties ipsi ultro petierint, benigniter audiat; pusillamines erigat, mœrentes consoletur, infirmis compatiatur, discordes componat, naturaliter impatientes ad horam sustineat, sicque erga singulos (quoad licite fieri potest) se se accommodet, ut omnibus omnia factus, omnes Christo lucrifaciat. Rebus etiam necessariis omnibus præsto sit, quin alios aliis præponat, nisi quantum major, aut minor cujusque suaserit necessitas, pro comperto habens, nihil adeo paci officere, ut inæqualitas prælati erga subditos. Quamobrem omnes in Domino hortamur, ut si quid hujus generis in prælato invenerint, superiori deuntiant, quo de salutari remedio incunctanter provideat.

De observantia
constitutionum
curanda.

§. 584. 4. Curent præterea, ut subditi præstitutam a regula, et constitutionibus solitudinem servent, ipsique, quantum sui muneris occupationes ferant, in hoc ipsi exemplum præbeant. Si vero gravis aliqua urgeat necessitas a domo egrediendi, et per aliquod tempus extra illam immorandi, poterunt, præsentem adhuc subpriore, ex religionis sibi subditis vicarium constituere, qui conventum regat, cæterisque fratribus, subpriore non excepto, præsideat, non tamen prioribus, aut vicariis canonice electis: limitationes autem observabit, quibus prior ipsius regimen circumscribere voluerit; et tandem suum exercebit munus ad prioris usque reditum, vel (si obeat, aut quavis alia causa sit officio defunctus) donec alius a superioribus prælatis huic muneri præficiatur.

De vicarii assumptione.

§. 585. 5. Dum vero in conventibus extiterint, vicarium non assumant, nisi gravi infirmitate detenti præcipuas sui officii partes exsolvere non valeant. Similiter, cum ad generale capitulum tenderint, nullum in sui vices subrogare poterunt, nisi subpriorem: immo solus hic, priore mortuo, aut legitime impedito, si non adsit vicarius a defensorio electus, ad capitulum se con-

ferre debet. Si quis vero prior, eo quod ad capitulum ire nequit, in conventu manet, ipsum regere debet usque dum successoris patentes literæ legantur in conventuali capitulo; nec antea prior denuo electus jurisdictionis actum (et si præsens) exercere valeat; quantumvis prioris locum, omnesque sui muneris honores habere debeat.

§. 586. 6. Ad priores quoque spectat domestica quæque officia in communi tabula non comprehensa (cujusmodi sunt sacristæ, janitoris, vestium custodis, dispensatoris, ac valitudinarij) distribuere religiosis iudole bona præditis, qui aliorum pacem, et quietem turbare nequeant, vel ad libitum auferre poterit. Nullus tamen prior conventus procuratorem eligere, aut amovere queat, nisi ope conventualis capituli e cujus consensu pendeat etiam, vel ejus depositio infra triennium, vel ejus conservatio ultra annos tres.

De distributione officiorum.

§. 587. 7. Religiosis, qui superioris prælati jussu in alios transmigrant conventus, non modo necessaria pro itineris expensis suppeditare tenentur, sed etiam novos habitus præbere, si veteres biennii usu fuerint attriti, et alias vestes, quæ consiliariorum judicio necessaria videantur. Qui hæc neglexerit, graviter punietur, ab officioque per sex menses privabitur; prior autem ille, in cujus domum religiosus transfertur, quidquid vestium ad consiliariorum judicium opus fuerit, continuo præbeat, et de expensis certum faciat superiorem prælatum; quo ipse solvere præcipiat.

De suppeditandis religiosis transmigrantibus.

§. 588. 8. Curent præterea, ut sui conventus famuli in doctrina christiana per fratrem a se designatum sufficienter erudiantur, atque ad pœnitentiæ, et Eucharistiæ sacramenta frequenter (semel saltem in mense) accedant; et ita sint benemorati, et nulla in eis possit infidelitatis, aut divinæ offensionis gravitas patere. Si his se nolint accommodare semel, et iterum admoniti, et non correcti protinus expellantur.

De erudiendis famulis in doctrina christiana.

§. 589. 9. In scriptis ad suum munus spectantibus poterunt priores sigillis uti, quæ ordinis stemma, conventusque nomen insculptum habeant: cæteraque servare teneantur, quæ pluribus in locis harum constitutionum ipsis præcipiuntur. Si quis autem in munere suo adimplendo remisse se gerat; ad culpæ proportionem pœnam sustineat a priore generali infligendam. Quod si eo negligentia devenerit, ut in causa sit, quod communitas, aut pars ejus major pace careat, sive observantia, vel grave ali-

De signo quo uti poterunt priores.

quod spirituale, aut temporale patiatur damnum intra, vel extra conventum; vel si frequenter, nec juxta detentus causa, a communi vita, regularique observantia se se eximat, ob idque plus damni, quam commodi ab ejus regimine percipiatur, tunc prælatus superior eum confestim ab officio suspendat per menses quatuor, interimque rem totam juridice probatam definitorio tradat, cujus erit, audita parte, definitivam depositionis sententiam proferre.

CAPUT IX.

De conventuali capitulo

De capitulo conventuali.

§. 590. 1. Dominicis diebus, vel aliis, ubi opus fuerit, sicut regula præcipit, conventuale capitulum congregari debet ad culparum correctionem habendam, aliaque ordinis negotia pertractanda. A priore, vicario, aut subpriore fiat hujusmodi capitulum ad matutinam orationis horam, nisi justa aliqua causa in aliam transferri expostulaverit; ad illudque convenire teneantur omnes subditi, sive conventuales, sive hospites; qui in conventu sunt, et quidquid de hoc actu cæremoniale præscribit, omnino servetur. In hebdomada, qua annua visitatio habetur, vel occurrerit solemnitas Nativitatis, et Resurrectionis Domini cæremoniale capitulum omitti, congruum putamus.

De hortationibus a præside faciendis.

§. 591. 2. In hoc actu omnibus jam sedentibus, præses per se ipsum, vel per alium, si aliquoties expedire judicaverit, breviter eos exhortetur, ut quisque profectui spirituali, regularique observantiæ totis viribus indesinenter incumbant: deinceps ad culparum correctionem deveniat, ordine et modo in cæremoniali præstituto. Nemo possit in uno monitus capitulo, mutuam in eodem monitori suo viam reddere: nec proprias, sive alterius culpas defendere; nec de illis conqueri, adhuc extra capitulum, neque in isto aliquatenus loqui, ipsum vel ad præsidem, nisi ab eo veniam obtineat. Quisquis aliter se gesserit gravem substineat pœnam; et insuper, si jussus illico non conticescat, a præside declaretur, voce et loco privato, usque dum pœnitens, et correctus communi scandalo satisfaciat.

De culpis in capitulo animadvertendis.

§. 592. 3. Sub eadem pœna statui-
mus, ut in capitulo, nonnisi leves culpæ possint a zelatore, aliove quocumque vocali animadverti: si quæ vero aliæ fuerint, extra capitulum, servato charitatis ordine annuntientur priori, cujus

erit, auditis primo consiliariis, eas coram capitulo, vel privatim coram paucis (prout ipse plus, minusve notæ fuerint) corrigere. Statuimus etiam sub eadem pœna, ut in culparum admonitione et correctione plusquam semihoræ spatium non insumatur, neque totum capitulum, exhortatione comprehensa, ultra horam protendatur.

§. 593. 4. Ingenuo animo, omnique pravo studio vacuo, se se gerant zelator, et cæteri vocales in culpis monendis; nullatenusque eas exaggerare, aut accumulare audeant, neque ullam animadvertere a reo propria sponte jam manifestatam. Contra facientes pœnæ mediæ subiciantur: at gravi a superioribus publice infligendæ erit obnoxius capituli præses, qui in culpis objugandis indecentibus, iracundis, injuriosis, aut dicacibus utetur verbis.

§. 594. 5. Absoluta capitularium correctione, prior ipsos rogabit, ut extra capitulum secreto ipsum moneant, si quid in eo suo statui, aut muneri minus consonum perspexerint. Deinde omnibus injungat, ut quidquid communi bono adversum deprehenderit, ipso in capitulo declarent. Ultimo capitulo proponat, quidquid occurrat, a capitularium suffragiis desumendum: ut tamen res maturius perpendi valeant, nonnisi elapsis tribus diebus, hujusmodi suffragia exhibeantur; præterquam in urgenti aliquo casu, qui ipsorum iudicio promptam decisionem exquirat. Si in re aliqua decidenda suffragia in partes dividantur æquales, dubium decidere, ad consiliarios spectabit; præterquam in novitiis approbandis, reprobandisque.

§. 595. 6. Teneantur vocales sub culpæ mediæ pœna vocis jure carentibus celare, quidquid in capitulo dictum, aut factum fuerit. Teneantur etiam sub pœna privationis vocis, et loci per sex menses secretum servare, a capitulo jussu per majorem suffragiorum partem. Denique, si aliquis eodem in capitulo flagellatione puniri debet, omnino observetur, quod in cæremoniali ad hoc præscribitur; uti etiam cum eadem pœna in refectorio infligitur, quod in fine mensæ tantummodo fieri debet.

CAPUT X.

De patre subpriore

§. 596. 1. Gravis adeo momenti est, ac ponderis cujusque communitatis regimen, ut solus prior alieno destitutus

De monitionibus adhibendis.

De iis, quæ sunt in capitulo proponenda.

De silentio servando circa ea quæ in capitula peracta sunt.

De patre subpriore.

auxilio vix posset illud diutine sustinere. Hac de causa statuimus, ut prior quisque subpriorem habeat, a se et a generali priore electum, qui prudens, ac diligens sit, dexteritateque, et consilio polleat; ut priori, non modo in laborioso suo munere adiumento sit, sed præcipue, illum inter, ac subditos concordiam servare studeat. In officio permaneat, usque dum ejus successor in possessionem veniat, et recenter professorum magister sit in domibus, ubi novitiatus, aut professorium non adest.

De munere subprioris.

§. 597. 2. Ad ipsum attinet divini officii directorium (ne typis editum sit) construere, religiosos in choro ordinare, et de una in aliam partem transferre, quando necessarium duxerit, dare operam, ut, quæ ad cultum, ac officium divinum spectant, perfecte exequantur iis ritibus, et cæremoniis, quibus utitur, atque uti jubet sancta, et universalis Ecclesia Romana, prout in nostro cæremoniali habentur. In iis autem quæ ad cantum spectant, sive in choro, sive in ecclesia non se se immisceat: volumus enim, ut id muneris ad majorem cantorem, in quolibet conventu a prioribus locali, et generali eligendum, spectet. Ab eisdem eligatur etiam cæremoniarum magister, cui hac in parte omnes obediant in publicis actibus; prælati vero animadvertant in eos, qui his duobus religionis obedire in rebus ad illorum munera spectantibus detrectaverint.

Idem ut supra

§. 598. 3. Agat etiam subprior, ut in choro, claustro, dormitoriis, cæterisque monasterii publicis locis concinitas, et mundities inveniantur. Curet præterea in designato libro adnotare gesta mira, vitæque historiam religiosorum virtute illustrium, qui suo in conventu obierint, et reliqua omnia, quæ triennii decursu ad historiam apta evenierint: at si prior alium, ut huic satisfaciat muneri, deputare velit, ab illo cessare teneatur subprior, a quocumque autem exequatur, ita diligenter, et juridice eventus examinentur, ut in posterum fide sint digni: ob id prior generalis, aut visitator visitationis suæ tempore hunc librum examinare teneantur.

De ejus jurisdictione.

§. 599. 4. In conventuales nulla uti jurisdictione poterit subprior, nisi pro iis rebus, quæ ad officii divini recitationem spectant, juxta modo statuta; neque ab ipsis discriminari, præstantiæ habere, nisi quæ sibi expresse fuerint in his constitutionibus assignata; neque eos arguere, aut punire, nisi cum

in refectorio, aut conventuali capitulo culparum correctioni præest.

§. 600. 5. Obeunte priore, vel a domo abeunte conventum regat subprior (si a priore vel majori prælato vicarius alter non designetur) prioris tamen locum, aut honores nullatenus sibi sumat, neque aliud quidpiam innovare audeat: immo limitationes a priore sibi positas observare curet, sub pœna suspensionis ab officio per tres menses.

De ejus munere obeunte priore.

CAPUT XI.

De consiliariis

§. 601. 1. Ut perfectius, sicut cupimus, prioris regimen exequi valeat, congruum satis putamus, tres illi religiosos deputare, qui consiliis suis in levamen ipsi esse possint. Erit primus a definitorio electus, secundus a priore generali, tertius a conventuali capitulo. Subpriorem in hoc munus eligi non permitimus.

De consiliariis

§. 592. 2. Non multo postquam novus prior monasterii regimen acceperit, tertii consilarii electio hoc modo fiat. In primis duo deputentur religiosi, qui sub secreti juramento coram capitulo, a quo eligi debent, præstito, cunctorum schedulas scribat, eodem prorsus modo, ac in generali capitulo: simili etiam modo vocales e capitulo exeant bini, et bini ad locum, ubi duo illi deputati debent separatim consistere, ab ipsisque duas, aut tres schedulas quisquæ postulabit, in quibus scripta sint nomina eorum, qui ad præfatum munus, aptiores sibi videantur, et ex illis unam, quam maluerint, ad capitulum reversi in vas opertum coram omnibus injiciant, ita plicatam, ut quod continet, foris videri nequeat. Deputati (si vocales sint) suas inscribant schedulas: et tandem omnia serventur, quæ in reliquis canonicis electionibus servari debent. Scrutatores sint novus prior, et qui hactenus consilarii munus exercent: si quis desit, suppleat capitularis antiquior, qui confessarius sit, et denique, ut canonicè electus habeatur, qui majorem suffragiorum partem obtinuerit: si vero paria sint suffragia, antiquior in professione præferatur.

De electione consilarii.

§. 603. 3. Per triennium durabit consiliariorum officium; ejusque renuntiatio admitti nequeat nisi a generali definitorio: poterunt autem qui eo fuerint defuncti, ad ipsum iterum reassumi; quandocumque electoribus placuerit. Dum illud exercent, in privato

De duratione officii consilarii.

ipsorum congressu sedeant juxta electionis seriem; in quibuslibet vero communitalis actibus, juxta professionis antiquitatem, nisi in casu, quo aliquis monasterio præsideat, vel quando una cum priore suffragia sunt scrutaturi. Primus consiliarius, vel eo absente, qui sequitur, monasterio præsideat, quoties in ipso non adest prior, aut vicarius, aut subprior; tuncque omnes precedat, hospitibus prælatis exceptis, et vicariis canonice electis. Cæterum quando aliquis ex prænarratis domi sunt, et communitalis actui non intersunt, confessorius in professione antiquior præsentis munere fruatur.

De substitutis eligendis.

§. 604. 4. Absente aliquo consiliario, si instet negotium ex his, quæ juxta constitutiones absque ejus consensu peragi nequeunt, communitas substitutum eligere poterit, qui eos inter ultimum occupabit locum. Quod si aliquis obeat, vel ab officio deponatur, successoris electio ad antecessoris electores spectabit, et qui recentior fuerit electus, antecessoris occupabit locum.

De opere consiliariorum.

§. 605. 5. Cum in priorum adjutores designati sint consilarii, ex officio tenentur (etiam non rogati) ipsum nedum consiliis adjuvare, verum etiam cohortationibus præmunire, quoties ratio, aut charitas id postulaverint; priorque libenter audiat, quidquid ipsi proponant, et ab eorum sententia (dummodo rationi dissona non sit) facile non discedat: immo si quid excessus, aut defectus commiserit eum debita cum reverentia, privatimque moneant, illudque monitum ipse benigne accipiat, et emendet; vel (si expediens judicaverit) facti, vel non facti rationem imperturbato animo patefaciat.

De notitia rerum ad monasterium pertinentium exquirenda.

§. 606. 6. Tenentur præterea perfectam de cunctis monasterii rebus notitiam habere; ita ut possint a superioribus interrogati de redditibus, de perpetuo missarum onere, de quovis tere alieno, de litibus, et sic de cæteris, accuratam reddere rationem eodem modo ac prior. Quamobrem præcipimus, ut in quolibet conventu unum construatur archivium, ubi sententiæ, instrumenta, tituli, et similia documenta ad communitatem spectantia asserventur. Duabus clavibus, iisque diversis, quarum una penes priorem, sive præsentem, altera penes primum consiliarium sit, obserari debet archivium hocce: at quoties consiliariorum aliquis quidquam ex supradictis inspicere voluerit, id libere possit agere.

De clavibus communis arce custodiendis.

§. 607. 7. Sit etiam communis arce tribus diversis observata clavibus, qua-

rum unam prior, aut præsentis, reliquas vero duas antiquiores duo consilarii penes se habeant semper: cum autem abesse contigerit eorum vices gerentibus eas tradant. In eadem arca asservari debent libri, et peculiaris scripta, quæ aliis in locis harum constitutionum ibi asservari mandavimus; et præterea quidquid pecuniæ in conventu fuerit; quæ si ad communitatem spectet, in accepti libro protinus adnotetur, si vero ad privatas aliquas personas, inscriptione aliqua discernatur. Nunquam, nisi consiliariis præsentibus, ipsa arca reseretur; et illud tandem observetur, quod prima parte, cap. 7. circa hoc stabilivimus.

§. 608. 8. In fine cujusque mensis prior simul cum consiliariis, et procuratore exactam accepti, et expensi rationem inire teneantur sub pœna gravis culpæ, atque in designato libro adnotare, quidquid discriminis invenerint, proprio cujusque nomine subscribendo. Similem rationem priori generali, aut visitatori reddent semel in anno, vel pluries, si interrogati fuerint, de acceptis, et expensis in toto anno.

De redditione rationum præbenda.

§. 609. 9. Sine consiliariorum approbatione potest prior illud pecuniæ insumere, quod ad communes sumptus necessarium putaverit; nimirum ad religiosorum victum, ac vestitum, ad alienum æs solvendum, ad sarcindas monasterii ruinas, ad aliaque similia: in ea vero non ita necessaria, et si utilia, nequeat toto triennio ultra centum, et quinquaginta aureos, quin prius approbent consilarii, nec ultra tercentos quin prius annuat conventuale capitulum, aliquid expendere sub pœna suspensionis ab officio superioris iudicio infligenda, prout culpæ modus expostulaverit. Eandem subibit pœnam, si absque hujusmodi approbationibus aliquid vendat, aut quovis modo alienet, cujus æstimatio nuper relatas pecuniæ summas excedat.

De pecunia sine consiliario approbatione insumenda.

§. 610. 10. Nequeat etiam prior sine consiliariorum assensu aliquid generis ædificii inchoare, vel absque prioris generalis venia, si ædificii pretium centum aureos excedat. Similiter arbores non cædat, aut evellat; opus aliquod ab antecessoribus constructum non demoliatur, neque pecuniam in fenore ponat, priusquam a conventuali capitulo approbationem obtineat: mutuo etiam dare non possit pecuniam sine eadem approbatione, vel saltem (si in parva sit quantitate) sine consiliariorum consensu. Ut vero fenoratam accipiat,

De ædificiis non extruendis sine assensu consiliariorum.

ad capituli suffragia addatur oportet prioris generalis licentia.

Exceptiones
peculiares.

§. 611. 11. Permittimus tamen, ut aliquando, necessitate urgente, possit prior, adhibita consiliariorum approbatione, pecunias sine censu mutuatas accipere: dummodo in fine triennii conventum plusquam centum aureos gravatum non reliquat. Omnibus autem et singulis prioribus mandamus, ut quodcumque æs alienum ab antecessoribus contractum, non aliter ac si ipsi contraxissent, quamprimum solvere curent; et ante quam solvant, nihil insumere audeant, nisi pro religiosorum victu et vestitu, inevitabilique aliquo monasterii negotio.

De divisione
suffragiorum a
consiliariorum
latorum.

§. 612. 12. Si in consultationibus prioris cum consiliaris quandoque eveniat, ut suffragia æqualiter dividantur, tunc ad conventuale capitulum decedenda res deferatur: si in capitulo id similiter contingat, suffragio suo dubium dirimat capitularis ad id electus a capitulo per scriptas schedulas. Omnes capitulares, qui in conventu fuerint, ægrotis exceptis, capitulo interesse teneantur, quoties in illo aliqua sunt proponenda; præsertim pro electionibus, approbationibus, consultationibusque capitularibus; ita ut, si qui in oppidum ubi est conventus, egressi fuerint, expectari debeant, nihilque antea dijudicari.

De poenis irrogandis in eos qui indebitam potestatem sibi sumant.

§. 613. 13. Si prior, vicarius, aut præsidens illam sibi sumat potestatem; quæ juxta has constitutiones ad illam spectat, tantummodo post consiliariorum, aut conventualis capituli approbationem, pœna suspensionis ab officio per tres menses puniatur. Si vero ab aliquo consiliario, vel capitulari admonitus, minime destiterit, eandem sustineat pœnam, ac illi, qui superioris munus usurpant: consiliaris autem præcipimus sub pœna privationis ab officio per tres menses, ut quotiescumque prior in hoc, aliisve in præsentis capite statutis contumaciter deliquerit, priori generali denuntient per literas, vel saltem annuæ visitationis tempore. Si prior generalis remedium non adhibeat, ad definitivum rem totam differre teneantur; alias delicti amplius existimati, pœnæ quoque efficientur participes.

CAPUT. XII.

De sociis ad capitulum generale profectoris.

§. 614. 1. In unoquoque conventu, octo dumtaxat diebus, antequam prior ad generale capitulum ordinariam proficiscatur, in conventu autem ubi illud celebrari debet, totidem æque ante diebus, quam celebretur, eligatur a conventuali capitulo ejusdem prioris socius, ut simul cum eo ad capitulum generale tendat, ibique vocem habeat; et una cum cæteris vocalibus decernat, quid quid ad commuæ totius congregationis bonum videbitur expedire, agatque præterea suæ communitatis vices, atque literas a fratribus missas fideliter exhibeat; præcipue vero authentica consiliariorum testimonia, de quibus in hac parte cap. 2. egimus.

De sociis ad capitulum generale profectoris.

§. 615. 2. Ad hanc socii electionem teneantur omnes monasterii vocales simul concurrere, quin prior ullo possit prætextu quemlibet sic uspiam destinare, ut interesse non valeat; præterquam in urgenti, inevitabilique casu. Fiat autem hujusmodi electio juxta statuta cap. 1. hujus secundæ partis: præsideatque in illa prior, et una cum consiliaris suffragia perscrutetur coram capitulo: sed nec prior ipse, nec quisvis alius, qui generali capitulo interesse debeat, hac in electione suffragii jure gaudebit.

De electione sociorum.

§. 616. 3. Præficiatur huic muneri dignior ex vocalibus illius dumtaxat conventus, tametsi absens sit, vel in hospicio commoretur, sive præsentis munus ibidem exercent, aut etiam integrum triennium adhuc non sit elapsum, ex quo duplici prælatura per sexennium non interrupta sit defunctus: dummodo non ita sit distans, ut intra præfinitum tempus venire possit. Fas erit in hujusmodi munus successive reeligere eundem religiosum quoties tres e quatuor votorum partibus id postulaverint: similiter generali capitulo licebit per suffragiorum pluralitatem quemcumque socium eligere in munus, cui suffragandi jus ad iusequens capitulum sit adjunctum.

De præficiendis dignioribus inter vocales.

§. 617. 4. Ad conventuale capitulum spectat socii renunciationem accipere, et in ejus locum alium eligere. Spectat etiam, cuilibet sic electo patentes electionis suæ literas, a priore, consiliaris, cunctisque aliis capitularibus subscriptas, et conventus sigillo munitas, capitulo generali præsentandas, præ-

De renunciatione sociorum.

tinus exhibere, quæ in hunc modum exarabuntur » Reverendi admodum patres. Cum ad capitulum generale, in » monasterio... hujus congregationis... » hoc anno... mense... die... » celebrandam, profecturus esset R. P. » fr... prior hujus nostri conventus... nosque ex constitutione nostra » deberemus ei socium per legitimam » electionem designare, huic muneri satisfacturi cum ad illius electionem procederemus die... hujus mensis... » notum facimus, quod P. fr. prima » (vel secunda, aut tertia) vice cum » tot vocibus, ex tot conventuale capitulum continentibus, socius fuerit canonice electus: cui plenam, et absolutam facultatem, qua rite fungemur » si presentes esse possemus, ad quæcumque munia, et negotia in generali » capitulo peragenda, (et si ex illis sint, quæ de jure specialiter exprimi deberent) libentissime elargimur; ex nunc jam ratum, et gratum habentes, quidquid in posterum ab ipso peractum fuerit: ipsique simul, et cæteris patribus ejusdem capituli auxilium a Domino obsecramus, ut quæ ad religionis honorem, et augmentum plus possint conducere, unanimiter decernant. In quorum fidem præsentem literas uniuscujusque nostrum nomine subscriptas, conventusque sigillo munitas dedimus » die... mensis... anni... »

CAPUT XIII.

De diversis culparum speciebus, ac de poenis ipsi applicandis.

De diversis culparum speciebus, ac de poenis ipsi applicandis.

§. 618. 1. Nulla fuit, nec erit aliquando religiosa familia diu florens in laudabili suarum legum observantia, nisi simul innixa super integram illam, immotamque justitiam, quæ nullius delictum impune relinquit, cunctos ad virtutis studium, non modo allicit, sed et impellit. Ea propter opportunum duximus in fine harum constitutionum pœnas statuere, pro culparum diversitate diversas; ut sic prælati illas recte infligere valeant, finisque obtineatur, quem intendit lex; videlicet, ut quem punit aut emendet, aut ejus pœna cæteros reddat meliores, aut, sublatis malis, securiores reliqui vivant.

§. I.

De culpa levi, et poena ipsi applicanda.

§. 619. 1. Levis culpæ erit reus, qui nonnullum errorem in choro commiserit, et tunc simul omiserit se statim prosternere, ac solum osculari; qui ad communes actus negligenter accesserit; qui officium per communem tabulam sibi distributum, vel a prælato injunctum non adimpleverit; qui absque superioris venia cibum, aut potum, præter communes horas, assumpserit; aut extra tempus designatum cum aliquo fuerit fratre ex professo collocutus; et qui tandem aliqua ex constitutionibus violaverit, quæ nullam adjunctam habeat pœnam.

De culpa levi, et poena ipsi applicanda.

§. 620. 2. Hæc, et alia similia facienti (dummodo non adsit contemptus, nec aliud disponant constitutiones) pœna levis infligatur, scilicet psalmum, aut aliquam orationem privalem recitare; sive ordinariam aliquam mortificationem in refectorio peragere; religiosorum pedes ibi osculari; vel ad ipsius ostium, humi jacens, sive in genua provolutus, persistere, donec religiosi trans-eant, et præsidens ipsum assurgere præcipiat.

Declarationes speciales.

§. II.

De culpa media, et ejus poena.

§. 621. 1. Mediam culpam committit, qui sine superioris facultate ab aliquo communitatis actu recedit, vel ad ipsum non accedit; qui in officiis divinis recitandis, aut canendis inordinate, vel indecenter se gerit; qui sacras vestes, ecclesiæ ornamenta, communes libros, sive utensilia quæcumque sibi concessa, vel commendata male tractat; qui interdictum alterius cellam ingreditur sine debita facultate; vel cum sæcularibus, data opera, colloquitur; qui in congruentibus horis per conventum, aut hortum vagatur; aut quovis tempore aliquid a regula præscriptum temere violaverit, nulla adhibita circumstantia aggravante.

De culpa media, et ejus poena.

§. 622. 2. Hujusmodi delinquentes media afficiantur pœna, qualis est unam a præside disciplinam recipere, aut psalmum aliquem, vel orationem, flexis genibus in refectorio coram communitate recitare; aut abjecta munia per diem obire, vel tandem super humum, aliquo ex solitis obsonio relicto, semel prandere.

Declarationes circa materiam.

§. III.

De gravi culpa et poena.

De culpa gravi, et poena.

§. 623. 1. Ad gravem culpam spectat inter fratres discordias seminare; aut grave alicujus crimen, ab ipsa jam satisfactum, impropere, juramentum sine debita divino nomini veneratione præstare, coram externis immodice cum aliquo altercare, ex consuetudine in materia levi mentiri, aut aliquod regulæ statutum violare, indecentia verba proferre; adversus alium contumeliam scripto, aut verbo inferre; et tandem noctu alicujus cellam ingredi sine debita facultate.

Declarationes circa materiam ut supra.

§. 624. 2. Omnes præarratæ culpæ, et aliæ similes poena gravi puniri debent; videlicet semel in pane et aqua super nudam humum jejucare, et in refectorio flagellationem a præside accipere; ibidem extraordinariam mortificationem subire; per dies decem spiritualia exercitia peragere, vel per quindecim in propriam cellam recludi, indeque nullatenus exire, nisi ad sacrum faciendum, et communitatis actibus assistendum, recreatione excepta.

Idem ut supra.

§. 625. 3. Hæc tria poenarum genera, cum ad regularem disciplinam, fratrumque correctionem pertineant, tenetur localis præsul applicare in capitulo, aut refectorio, quin juridica aliqua inquisitio præmittatur, aut reus audiatur, sed cognita tantum delicti veritate: poterit etiam, quando expediens judicaverit, culpas privatim tantummodo arguere. Si quis vero de aliqua fuerit culpa (quantumvis levi) correctus, et exinde nihilo melior factus, frequenter, et pertinaciter in ipsam labi non erubescat; pro pertinaciæ modo, gravioribus poenis puniatur, ita ut levis in mediam, media in gravem, gravis in graviolem, et tandem gravior in gravissimam mutetur, donec vel resipiscat, vel juridice ejiciatur.

§. IV.

De graviore culpa, et poena.

De culpa graviore, et poena.

§. 626. 1. Gravior culpa est quodlibet lethale peccatum extremum: ali-quod Dei, aut Ecclesiæ præceptum in re gravi non adimplere: solemnia vota graviter violare: justa sine causa divini officii recitationem omittere: formale præceptum a constitutionibus, vel legitimo superiore indictum advertenter

transgredi: et excommunicationem a competenti superiore latam scienter incurrere. Ad eandem culpam reducitur si quis audeat prælatorum officium usurpare, sive impedire, aut proprium alicujus sigillum adulterare, vel eo uti adversus constitutionum statuta; seu tandem alicujus ex ipsis literas aperire, vel callide retardare, aut suppressere; si quis ab ordinis sententia, ad superiorem aliquem extra ordinem (et si legitimum) non servato ordine juris, appellet; aut pro constitutionum nostrarum mutatione, sive contra debitam ipsarum executionem, vel ad impedienda, abroganda superiorum mandata, a generali capitulo, seu a defuitorio legitime dimanata, per se, vel per alium apud extrarios aliquid temere agat, inverso juris ordine: et tandem si quis literas doloso animo, nulloque appposito nomine scribat.

§. 627. 2. Qui præfata crimina perpetraverint, graviore afficiantur poena, quæ, nisi a jure, vel constitutionibus alibi statuatur, ex quatuor sequentibus una sit tantum. 1. Privatio vocis, et loci per tempus ad superioris arbitrium, juxta culpæ modum dummodo ultra annum non protendatur; ac per interruptos aliquot dies pane, et aqua tantum humi vitare. 2. Ad tempus similiter assignatum novitiorum habitu indui, et in capitulo, cæterisque communitatis actibus locum, et ordinem habere prope laicos; ac insuper singulis septimanis, aut mensibus unam a præside flagellationem accipere; et semel itidem in pane, et aqua jejucare 3. Ad tempus in cella, aut carcere detineri, et inde non exire, nisi ut sacrum privatim audiat, vel faciat; et tertio quoque die ad refectorii ostium pro se introeuntium preces apud Deum, flexis genibus, exostulare; voce, et loco tamdiu privari, quandiu ad judicis sententiam videbitur expedire; et denique prædicto jejunio determinatis diebus obstrigi 4. Ad tempus in carcerem detrudi, quia inde exeat; prædictum jejunium statutis diebus observare; relato modo voce privari; in refectorio, aut capitulo flagellationem aliquoties a præside accipere; monachali tonsura spoliari; et per aliquod temporis spatium (si æquum videbitur) a sacrorum ordinum exercitio suspendi.

Enumeratio poenarum.

§. 628. 3. Si quis prælato legitime præcipienti in faciem restiterit, et contumax ipsius mandato noluerit obtemperare, religiosi, qui præsidentes ad-sunt, illico eum in carcerem detrudant, et præsul ipse coram consiliariis for-

De poena resistenti prælato infligenda.

male præceptum eidem imponat, ut id agat, quod antea agere renuerat. Si tunc obedierit, elapsis quindecim diebus, hisque in ipsis servato panis, et aquæ jejunió, ad pristinam libertatem reducatur. Si vero pertinax perseveret, in carcere detineatur, et graviori pœna a competenti iudice (priore generali) puniatur. Si nec ita resipuerit, reus erit gravissimæ culpæ a definitório dijudicandæ.

De poena contra violentas votum castitatis.

§. 629. 4. Siquis castitatis votum opere violaverit, postquam convictus, aut confessus fuerit, graviori pœna, privationeque vocis, et loci per annum puniatur, et per sex menses in carcerem conijciatur. Si gravi externorum scandalo id fecerit coram aliquibus ex dignioribus a priore in publicum capitulum convocatis, circularem disciplinam recipiat (quod semper observari volumus, ubi grave sæcularium scandalum intervenerit) carcerique per annum tradatur, et per triennium voce careat, et loco. Si secundo in eandem fuerit culpam relapsus, eadem ei pœna duplicetur. Si tertio, ad definitorium spectabit, quam æquam censuerit, sententiam ferre, et reum vel a confessarii, vel a sacrorum ordinum exercitio, vel ab utroque simul privare, ac in carcerem detrudere ad tempus, vel in perpetuum; aliasque addere pœnas pro majori, vel minori culpæ gravitate: immo (si nihil hæc media, et remedia proficiant, nec affatum scandalo satisfaciant) ad ejectionis sententiam devenire.

De poena contra vulnerantes fratres malitiose.

§. 630. 5. Si quis malitiose fratrem aliquem vulneraverit, aut in ipsum violentas injecerit manus, protinus in carcerem conijciatur; ubi postquam fuerit ab excommunicatione absolutus, per integram annum a lata iudicis sententia computandum perseveret, ultimamque ex gravioribus quatuor pœnis sustineat. Quod si protervum hoc facinus in prælatorum aliquem commiserit, duplicata eadem pœna plectatur. Si vero enormis fuerit percussio, ut gravissimæ culpæ reus ad definitorium deferatur.

De poenis contra fures de rebus monasterii.

§. 631. 6. Si quis de monasterii bonis notabile aliquod furetur, graviorem pœnam, insuperque alias in proprietarios statutas, subeat, et ad omnem temporalium rerum administrationem inhabilis in posterum declaretur. Si huiusmodi scelus iteraverit, eadem ei duplicetur pœna. Si tertio idem fecerit, ad definitorium deferatur, ut pro meritis sententiam ferat. Id ipsum prima statim vice ageadum est, si de bonis

ecclesiæ fuerit furtum, vel gravi cum sæcularium offensione patratum.

§. 632. 7. Si quis scripto, aut verbis proximi famam graviter læserit, in primis cogatur famam injuste detractam restituere, et graviori afficiatur pœna; ac insuper, in detestabilis linguæ suæ signum, semel in hebdomada, dum in carcere detinetur, ad refectorii ostium, aliquod ferens insigne, cunctis introeuntibus exponatur, et postea panem tantum, et aquam prandeat. Eisdem pœnis, præter relatas prima parte cap. 3°. punietur, qui aliquid in propatulo ponat, unde honum alicujus religiosi, aut nostræ congregationis nomen lædatur; vel unde grave eidem congregationi damnum inferatur. Qui autem falso juraverit, vel juramentum rite præstitum violaverit, præter supradictas pœnas, nunquam ad juridicam testificationem in posterum admittatur.

De poenis contra graviter ludentes proximi famam.

§. 633. 8. Si quis contra superiorum obedientiam, vel sine debita eorum facultate e conventu excesserit, et animo redeundi extra illum vagatur (dummodo intra decem dierum spatium redeat) tanquam mere fugitivus punietur pœna carceris per quindecim dies, quos intra bis in pane, et aqua jejunabit. Si vero animo non redeundi fugam arripiat (quod pro comperto, et ut satis probatum habitur, quoties intra præfatos decem dies ad conventum se non recipiat) tunc ut apostata judicabitur; et in primis, decimo ab ipsius recessu elapso die, prior, aut præsidens coram capitulo hunc in finem convocato apostatam, et excommunicatum publice denuntiet, cæterosque moneat, ut pro ejus salute Deum orent: cum autem fuerit apprehensus, protinus in carcere ad custodiam detineatur, posteaque ex competentis iudicis sententia per duos menses in ipso permaneat, in quibus quatuor dicto jejunió satisfaciat, et per duos alios voce, et loco careat.

De poena plectenda in eos qui contra superiores peccaverint.

§. 634. 9. Eodem prorsus modo judicabitur, et pœnis afficietur, qui ad superiores confugerit, non tamen recto tramite pergat, nec dicto jam tempore ad conventum revertatur. Qui vero sine habitu discesserit, vel post discessum eum exuat, duplicatas subeat pœnas: attamen, si sæcularium cum offensione eum projecerit præter relatas pœnas, coram ipsis circularem disciplinam, ut dictum est, recipiat. Denique si, præter apostasiam, alia patriverit crimina juxta eorum gravitatem meritis luat pœnas.

De poenis quibus afficietur qui ad superiores confugerit.

§. 635. 10. Si quis fugam secundo arripiat, definitorii sententia per dimi-

De poenis irrogandis contra secundo.

fugam acci-
pientes.

dium annum incarcerationetur, aliæque au-
geantur pœnæ antecedentibus numeris
relatæ, et ordinis privetur antiquitate,
quæ in posterum a die, quo ultimo ad
conventum est reversus, non aliter, ac
si tunc solemnem professionem emitte-
ret, incipiet. Si tertio, eadem in ipsum
proferatur sententia; sed nullam poterit
antiquitatem obtinere, nisi postquam a
die reditus annus elabatur; non secus,
ac si tunc novitius reciperetur. Eidem
pœnæ subjiciatur ille, qui in apostasia
(licet prima) per annum duraverit: si
vero diutius in ipsa permanserit, a de-
finitorio usque ad expulsionem (si ex
justitia id esse censuerit) judicabitur. Si
tandem quarto fugerit, ab eodem de-
finitorio, tamquam incorregibilis, juxta
litteras Pii V. ab ordine expellatur.

De pœnis con-
tra eos qui ad
alium ordinem
se conferunt,
sive pontificis
licentia.

§. 636. 11. Si quis absque Romani
pontificis, pro tunc existentis, facul-
tate, ad alium (præter Carthusianorum)
ordinem se conferat, non modo apo-
stasiæ, perpetuæque infamiæ notam, sed
etiam excommunicationis pœnam, ipso
facto, incurret, aliasque luat præterea,
cuilibet alteri fugitivo hucusque designa-
tas. Quapropter teneantur omnes præ-
lati, præsertim locales, hujusmodi apo-
statas a quibuscumque alterius ordinis
superioribus exposcere;isque, (si opus
fuerit) notum facere Pauli V. diploma,
Romæ æditum die 3 aprilis anni 1610,
ut sciant, se sub anathematis pœna, et
privatione ab officio eos tradere teneri
absque mora, et quia aliqua ad id sen-
tentia, aut judicis auctoritas sit neces-
saria; etiamsi novam jam professionem
emisissent.

De pœnis con-
tra non relu-
centes fugiti-
vos e mona-
steriis.

§. 637. 12. Statim, ac religiosus
aliquis e monasterio aufugerit, localis
præsul generalem priorem certum fa-
ciat de die, hora, causaque fugæ; in-
superque teneatur, sub pœna suspen-
sionis ab officio per menses duos, illum
quamprimum in conventum reducere,
ac delictorum summarium conficere,
quod tuto ad annum usque post fugam
asservari debet, si ad id usque tempo-
ris in apostasia permaneat. Si, hoc cla-
pso tempore, ad nullum ordinis con-
ventum se recepit, ejus contumacia ju-
ridice probetur, illum revocando per
edictum publico aliquo conventus loco
affixum, terque repetitum, ita ut inter
unum, et aliud quindecim intercalen-
tur dies. Præterea idem præsul in ali-
quo communitatis actu publice interro-
get, an aliquis quidquam in delinquen-
tis favorem proponendum habeat, vel
ipsum defendere velit: si nullus se se
offerat, quem ipse idoneum magis ju-

dicaverit eum designet, et hæc omnia
in processu juridice adnotentur; ipso-
que sic confecto, ad definitorium trans-
mittatur, ut juxta leges nostras, ac
pontificia statuta definitivam ferat sen-
tentiam.

§. 638. 13. Omnes pœnæ hucusque in hoc §. statutæ a priore generali infligi debent; illius namque est graviores cul-
pas punire, nisi alias definitorio sint reservatæ: ideo, quæ perpetua fuerit pœna, quæque ob scandalum in gravissimam debet transire, ab illo infligi non potest: neque etiam priores, aut vicarios canonice electos ab officio privare, si aliquam ex præfatis culpis admiserint: id enim ad definitorium spectare volumus.

Declarationes
speciales.

§. V.

De gravissima culpa, et pœna

§. 639. 1. Gravissima culpa tunc datur, quando quis delictum committit ex his, quæ a communi jure atrociam censentur, et capitis pœna, vel perpetuo triremium supplicio puniri solent. Si quis igitur religiosus in hæc culpam inciderit, perpetuam carceris pœnam sustineat, insuperque alias juxta qualitatem delicti a definitorio intelligendas. Si vero id fecerit cum publico, et gravissimo sæcularium scandalo, ut huic plene satisfaciatur, et nequid gravis jacturæ possit inde in religionem redundare, definitorium, una cum conjudicibus, de quibus hac parte cap. 3°. egimus, poterit reum ab ordine rejicere, si major suffragiorum pars consentiat.

De culpa gra-
vissima, et
pœna.

§. 640. 2. Eadem ejectionis pœna puniri debet, qui ita obstinate aliquot lethalia peccata committit, ut nec monitis, nec pœnis exagitatus resipiscat: servari tamen debent constitutiones apostolicæ Urbani VIII., et Innocentii XII. hac de re editæ. Quapropter eorum mandatis humiliter obsequentes, statui-
mus, ut quicumque religiosus, qui de tribus (etiã distinctis) lethalibus peccatis, diverso tamen temporis intervallo commissis, ter similiter fuerit convictus, totidemque punitus, et exinde in eadem, vel similia relabatur; definitorii sententia in carcerem detradatur, et per sex continuos menses ab indictione sententiæ computandos, caputio, et scapulari privatus, jejunio, ac pœnitentia maceretur. Eo tempore elapso, si nihilominus non resipuerit, vel emendatum se simulans, e carcere liber iterum de eodem crimine juridice convincatur; ab

De pœnis con-
tra insorde-
scentes in cul-
pa lethali.

ordine ejici poterit, annuentibus ex se-
ptem quatuor saltem suffragiis.

De poenis con-
tra non subji-
cientes senten-
tias judicium.

§. 641. 3. Similiter si quis ob cul-
pam lethalem ad graviorem poenam; per legitimam judicis sententiam semel damnatus ei subijci noluerit, in carcerem conjiciatur, vel detineatur; ibique in jejuniis ac aliis macerationibus exerceatur, donec, transacto aliquo dierum spatio, eadem sententia per judicem, vel ejus commissarium coram testibus (quod semper ita fieri debet) ipsi rursus indicetur. Si adhuc obedire renuerit, idem observetur, quod in prima indictione. Si tertio denique nolit a sua pertinacia desistere, processus ad definitivam deferatur, cujus erit ipsum carceri probativo tradere per sex menses ab indicta sententia inchoandos: quibus expletis, si contumax adhuc perseveret, a septem conjudicibus per majorem suffragiorum partem definitiva ejectionis sententia proferatur.

Declaratio cir-
ca materiam ut
supra.

§. 642. 4. Si reus intra dies decem ab indicta sententia superiorem, et competentem judicem appellaverit; ad hunc tota illius causa devolvatur, ipso interim in carcere detento: si vero appellationem omiserit decem ipsis diebus transactis, e carcere eductus; coram communitate ordinis habitu expolietur, clericalique vestitus, foras egredi compellatur, sub ordinarii loci jurisdictione, et obedientia in posterum victurus; quo ab aliquo ordinis superiore possit iterum ad habitum admitti, nisi ab eodem tribunali, a quo fuit ejectus; procedendo juxta ea, quae in decreto Urbani VIII. pro hujusmodi expulso-
rum receptione praescribuntur, nempe, si evidens subsit emendationis spes, et literis saltem testimonialibus ordinarii, cujus conscientiam in his literis concedendis sacra congregatio serio omeravit.

De perpetua
vocis priva-
tione expulso-
rum iteram re-
ceptorum.

§. 643. 5. Quamcumque ob causam congregatio nostra expulsum aliquem recipere cogatur, idque ea sub conditione fiat, ut in perpetuum ipse voce careat, et loco; et insuper (si sacris sit initiatus) non nisi post sexennium, habita prius definitorii dispensatione, illis uti permittatur. Tandem nulli ejecto testimoniales literae concedantur; sed ejectionis sententia executioni mandata, statim praelatus ordinarius loci certum facere teneatur. Cum autem evenire possit, ut delinquentes praedictae obstinationi deveniant eo fine, ut tamquam incorrigibiles ab ordine expellantur, et hac via a pollicito regularis observantiae rigore liberentur; ideo omnibus notum faci-

mus, nulla nos lege, aut praecocepto ad hoc adigi: proindeque liberum omnino esse superioribus, vel hanc ipsis infligere poenam, vel in carcere, donec resipiscant, retinere.

§. 644. 6. Praecipimus autem praelatis localibus sub gravis culpae poena, ut in suo conventu tutum, sed commodum, et humanum carcerem disponent, aut construere faciant; et religiosi ibi detentis necessaria omnia suppeditentur; ac eos frequenter visitent. Id ipsum agat generalis prior semel saltem in anno: caeteri vero fratres nequeant sub gravis culpae poena, eos alloqui, nec eisdem aliquid ministrare, excepto carceris custode, et quodam alio prudentia, et charitate praedito, quem prior designaverit, ut eos possit consolari, et ad patientiam commovere; ac ad meliorem frugem reducere.

De carcere
construendo.

§. 645. 7. Cum localis prior in quolibet vincito, vel reo aliquo non obscura perspexerit humilitatis, et emendationis signa, de omnibus certum faciat superiorem praelatum, a quo lata fuit sententia, quique poenae partem (si aequum judicaverit) poterit remittere: dummodo dimidia saltem ejus pars jam fuerit expleta.

De poenarum
remissione
contra poeni-
tentes

§. 646. 8. Qui per juridicam sententiam in carcerem detraditur, debet caput, et scapulari exui; haec tamen poena illi non infligatur ante indictam sententiam, nec cum ad custodiam tantum in illo detinetur. Si quis vi, aut fraude, clandestinove vincitum religiosum e carcere educat, vel ad fugam auxilium, consiliumve praebet, per dies viginti in carcerem conjiciatur, si fuga non sequatur: si vero vincitus aufugiat, tamdiu carcere detineatur, quamdiu detinendus erat fugitivus. Eidem poenae subiaceat carceris custos, si ob culpabilem ejus incuriam id evenisse certo constiterit. Qui carcerem confregerit, duplicatam subibit poenam.

De amissione
capitii, et sca-
pularis in car-
cerem detra-
sorum.

§. 647. 9. Quamvis ad superiores praelatos spectat, gravioris, et gravissimae culpae reos punire; debent nihilominus praelati locales de ipsis inquisitionem instituere, et postea ad competentem judicem transmittere, ut sententiam ferat; ac interim eos in carcere ad custodiam detinere, si prudenter fuga timeatur, vel grave damnum ex mora possit oriri. Nullus tamen superior inquisitionem hanc poterit instituere, nisi delatio, accusatio, aut infamia praecedat; nec testibus praecipere ut de occulto crimine testimonium perhibeant; nec similiter reo imperare, ut sibi soli,

De inquisi-
tione adhibenda
antequam gra-
vissima poena
infligatur.

vel coram aliis veritatem detegat. Qui secus fecerit, mortaliter peccabit, et ad culpæ qualitatem punietur. Verum si crimen, alias occultum, iudiciis, suspicionem, et infamia in plurimorum notitiam devenit; vel illud sit tale, quod præter damnum peccantis, grave inde proficiscatur damnum reipublicæ, aut ordinis communi bono, sive etiam alicujus particularis, tunc et superiores inquirere, et subditi, quidquid sciverint, aperire tenentur.

Declaratio
ma-
teriz.

§. 648. 10. Teneantur etiam iudices prælati ad præfatam inquisitionem procedere quoties frater aliquis coram ipsis, tamquam iudicibus, alium accuset, accusatoris partes agere volens, accusationique proprium inscribens nomen (quod his in casibus semper est servandum) et reo, si fuerit convictus, meritas pœnas infligere; si vero convictus non fuerit, nec crimen possit accusator sufficienter probare; immo de calumnia vincatur ipse, easdem subeat pœnas, quas daret accusatus, si crimen plene probaretur.

Aliz decla-
tiones ut supra

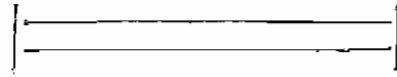
§. 649. 11. Præterea circa pœnarum applicationem declaramus: 1°. Quoties in his constitutionibus jejunium imponitur, debet intelligi, quoad prandium præter panem, et aquam super nudam humum nihil aliud capiatur. 2°. Quando pœna privationis simpliciter injungitur, de voce tam activa, quam passiva, in quocumque congressu, aut capitulo debet intelligi 3°. Qui loco privatur, infra omnes sui gradus, et professionis postremum debet habere, nisi aliud a constitutionibus exprimat. 4°. Quod prælatorum nullus possit aliquem privatione vocis afficere sex mensibus ante generale capitulum, nisi ob graviolem, gravissimamque culpam: si quis vero ob alia crimina intra prædictum tempus fuerit hac pœna gravatus, suffragium ferre poterit in electione socii capitularis, ac in id muneris eligi.

Abrogatio ve-
terum statuto-
rum.

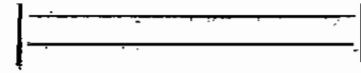
§. 650. 12. Tandem declaramus, quod nulla alia statuta, seu constitutiones, acta, vel ordinationes, aut decreta a religione nostra usque nunc edita, alicujus roboris sint, ullamve possint in futurum obligationem inducere, si videantur in aliquo adversari præsentibus constitutionibus, quæ de potestate nobis a Sanctissimo domino Clemente XIV. felicis recordationis concessa die 28 aprilis anni 1773, fuerunt stabilitæ, et in generali nostro capitulo de communi omnium consensu approbatæ, et subscriptæ Ulyssipponensi cœnobio

beatissimæ Virginis Mariæ a Remediis nuncupato die 17 mensis maii anni 1781.

Quarta pars palmi in ædificationum mensuram

Quarta pars palmi in vestium mensuram

§. 651. Cum itaque sicut eadem expositio subjungebat, exponentes prædicti, quo constitutiones, ac leges prædictæ firmiter subsistant, ac serventur exactius apostolicæ auctoritatis munimine roborari summopere desiderent. Nobis propterea humiliter supplicari fecerunt, ut sibi in præmissis opportune providere, et ut infra indulgere de benignitate apostolica dignaremur.

Preces por-
eta pro con-
firmatione apo-
stolica con-
stitutionum.

§. 652. Nos igitur exponentes prædictos specialibus gratiis, et favoribus prosequi volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, et interdicti, aliisque ecclesiasticis censuris, sententiis, et pœnis quovis modo, et quacumque de causa latis, si quas forte incurrerint, hujus tantum rei gratia absolventes, et absolutos fore censentes, supplicationibus hujusmodi inclinati, præinsertas constitutiones auctoritate Nostra apostolica tenore præsentium confirmamus, et approbamus, illisque inviolabilis apostolicæ firmitatis robur adiciamus.

Tenor confir-
mationis.

§. 653. Decerentes easdem præsentis literas semper firmas, validas, et efficaces existere, ac fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere; ac illis ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit in omnibus, et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari; sicque in præmissis per quoscumque iudices ordinarios, etiam causarum palatii apostolici auditores iudicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Clausulæ salu-
tares, et irri-
tantes.

§. 654. Non obstantibus constitutionibus apostolicis, nec non dictæ congregationis etiam juramento confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus; privilegiis quoque indultis, et literis apostolicis superioribus, et per-

Derogatio con-
trariarum.

sonis sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, ac insolitis clausulis, irritatibusque, ac aliis decretis in genere, vel in specie, ac aliis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, approbatis, confirmatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis illorum tenores præsentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque. Datum Romæ apud sanctum Petrum sub annulo piscatoris die septima martii millesimo septingentesimo octuagesimo, tertio pontificatus Nostri anno nono.

CDXXI.

Dat. die
18 martii 1785
Anno IX.

Facultas vice-legato Avenionensi ad dirimendas quasdam controversias inter ministros, et subditos S. S. comitatus Venayssini ex una, et subditos regis christianissimi ex altera partibus etc.

Dilecto filio magistro Jacobo Filomario in utraque signatura referendario et in civitate Avenionensi, et in comitatu Nostro Venayssino, Nostro et Sedis apostolicæ vice legato.

Pius PP. VI.

Dilcte fili salutem, et apostolicam benedictionem.

Ratio concessionis.

§. 1. Cum sicut accepimus, quædam controversiæ inter dilectos filios Nostros, et sanctæ Sedis ex una, et carissimi in Christo filii nostri Ludovici Francorum Regis christianissimi ministros ex altera partibus ob aliquas operationes ab istis factas, nec non inter homines, et universitatem terræ, seu loci de Mornas, et Caderousse in comitatu Venayssino, quæ loca limitropha sunt provinciæ Quitanæ pariter ex una, et ejusdem regis christianissimi subditos ex altera partibus ortæ sint, et vigeant.

Tenor concessionis.

§. 2. Nos controversias hujusmodi per Nos, et Sedis apostolicæ, atque ipsius

Bull. Rom. Tom. VII.

Ludovici regis commissarios dirimi cupientes, ac de tua fide, prudentia, integritate, et in rebus agendis solertia plurimam in Domino fiduciam habentes, controversias prædictas, earumque dependentias universas una cum persona, seu personis a dicto Ludovico rege ad id deputata, seu deputatis, vel deputanda, seu deputandis cognoscendi, easque per viam sive judicati formalis, aut arbitrarii, sive amicabilem inter partes prædictas compositionis, quæ vim judicati obtineat, terminandi, tollendi, ac dirimendi, nec non dilectum etiam filium Julium Cæsarem comitem Zollio rectorem Carpenatorensem, et comitatus Venayssini ad præmissa, seu aliqua eorum cum simili vel limitata potestate, quoties opus fuerit, aut opportunum censueris subdelegandi, et substituendi auctoritate apostolica tenore præsentium facimus, constituimus, et deputamus.

Reservationes
speciales.

§. 3. Nobis tamen, et Sedi prædictæ expresse reservantes approbationem, et ratihabitionem eorum, quæ per te, seu subdelegatum tuum cum persona, seu personis a dicto Ludovico rege deputata, seu deputatis, aut deputanda, et deputandis, quomodolibet in præmissis, et circa ea acta, gesta, definita, et stabilita fuerint.

Derogatio contrariorum.

§. 4. In contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque. Datum Romæ apud sanctum Petrum sub annulo piscatoris die decima octava martii millesimo septingentesimo octuagesimo tertio, pontificatus Nostri anno nono.

CDXXII.

Dat. die
18 martii 1785
Anno IX.

Confirmatio decreti congregationis disciplinæ regularis super approbatione constitutionum duorum recessuum ordinis s. Francisci de observantia reformatorem.

Pius PP. VI.

Ad perpetuam rei memoriam.

§. 1. Si sollicitudo ecclesiæ universalis per bonorum omnium largitorem Nobis injuncta exigit, ut omnes Christianifideles, et præsertim eos, qui relictis hujus sæculi illecebris, artam viam, quæ ducit ad vitam ingressi, Je-

Proemium.

sum Christum Redemptorem Nostrum proprius sequi susceperunt, gratiis apostolicis fovere, et modis omnibus propugnare studeamus, impensius certe eis consulere tenemur, qui in religione ipsa arctiorem, et sanctiorem disciplinam sibi ipsis elegerunt, sperantes fore, ut hi in regularis vitæ serenitate tranquillam vitam ducentes, et securi quasi in littore stantes, Nobis ob concreditum humilitati Nostræ pastoralis ministerii officium inter hujus mundi fluctus, qui hisce præsertim difficillimis temporibus, Nos nudique, quasi obruant, navigantibus, suarum orationum manum tendant, et conantes Nos ad terram viventium pergere, quantis possunt precibus adjuvent.

Tenor precum porrectarum pro assequenda confirmatione apostolica.

§. 2. Exponi siquidem Nobis nuper fecerunt dilecti filii superiores locales, cæterique religiosi duorum recessuum, nempe sancti Francisci Græcij Reatinæ diœcesis, ac sanctæ Mariæ Gratiarum Setiæ diœcesis fratrum ordinis minorum sancti Francisci de observantia reformatorum nuncupatorum provinciæ Romanæ, quod alias in eadem cænobia strictior regulæ sancti Francisci observantia invecata fuit, absque tamen peculiaribus legibus, quæ ad ipsius institutionis finem, ac spiritum essent accomodata. Cum autem sicut eadem expositio subjungebat, regulæ hujusmodi fuerint nuper collectæ, atque ad triginta sex redactæ, ac examini venerabilium fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ cardinalium regulari disciplinæ præpositorum subjectæ, ac subinde ab eadem congregatione impetraverint decretum tenoris, qui sequitur.

Tenor decreti editi a s. congregatione super disciplina regulari.

§. 3. Sacra congregatio super disciplina regulari visis, ac mature perpensis triginta sex regulis pro duobus recessibus sancti Francisci terræ Grecy diœcesis Reatinæ videlicet, et sanctæ Mariæ Setiæ diœcesis Terracinensis ordinis minorum strictioris observantiæ provinciæ Romanæ confectis, una cum omnibus, et singulis in ipsis contentis, ac in foliis a R. P. D. dictæ sac. congregationis secretario subscriptis; eadem sacra congregatio, audito patre generali supradicti ordinis censuit, ac iudicavit præfatas regulas ad impediendam dictorum recessuum qualemcumque jacturam, ad firmendam in eis plenam sacri instituti observantiam, nec non ad ipsorum recessuum conservationem perpetuo tuendam apprimè idoneas esse, utiles, atque opportunas. Ideoque eminentissimi patres prævia confirmatione

fundationis, seu erectionis duorum nuncupatorum recessuum triginta ab hinc annis peractæ, præfatas regulas, omniaque in eis contenta approbarunt, et confirmarunt; simulque præcipiunt tam superioribus localibus, quam eorum religiosiis subditis in dictis recessibus pro tempore commorantibus, ut eadem adamussim, et uniformiter observare teneantur. Omnibus autem guardianis, ipsisque provincialibus, definitioribus, aliisque superioribus quibuscumque generalibus pro tempore existentibus, omnino prohibent, ne supradictas regulas incoasulta ipsa sacra congregatione, abrogare, vel etiam immutare præsumant. Contrariis quibuscumque non obstantibus. Romæ 29 januarii 1783.

J. C. card. Boschi pro præfectus.

G. De Lascaris patriarcha Hierosolymitanus secretarius.

Quo decretum hujusmodi firmius subsistat, et servetur exactius apostolicæ firmitatis robore muniri summopere desiderari. Nobis propterea humiliter supplicari fecerunt, ut sibi in præmissis opportune providere, et ut infra indulgere de benignitate apostolica dignaremur.

§. 4. Nos igitur supplicationibus eorum nomine Nobis humiliter porrectis inclinati; præsertim decretum auctoritate Nostra apostolica tenore præsentium confirmamus, et approbamus, illique inviolabilis apostolicæ firmitatis robur adiicimus; salva tamen semper in præmissis ejusdem congregationis auctoritate.

Tenor apostolicæ confirmationis.

§. 5. Mandantes propterea in virtute sanctæ obedientiæ, ac sub indignationis nostræ, aliisque arbitrio Nostris imponendis poenis, omnibus, et singulis superioribus generalibus, et provincialibus ordinis prædicti, cæterisque ad quos spectat, ut eosdem fratres, ac superiores locales dictorum duorum recessuum omnibus, et singulis statutis, et constitutionibus per dictam venerabilium fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ cardinalium congregationem approbatis juxta tenorem præsentium uti, ac frui sinant, ac faveant, et quoad præmissa respective assistant.

Poenæ contra inhobedientes inflictæ.

§. 6. Decernentes has præsentis litteras semper firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quancumque spectabit in omnibus, et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari; sicque in præmissis

Clausula sublata, et decretum irritans.

per quoscumque iudices ordinarios, et delegatos etiam causarum palatii apostolici auditores iudicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogatio contrariorum.

§. 7. Non obstantibus constitutionibus, et ordinationibus apostolicis, nec non ordinis prædicti etiam juramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus; privilegiis quoque, indultis, et literis apostolicis superioribus, et personis sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, ac insolitis clausulis, irritantibusque, et aliis decretis in genere, vel in specie, ac aliis in contrarium quomodolibet concessis, approbatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis illorum tenores præsentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque. Datum Romæ apud sanctum Petrum sub annulo piscatoris die decima octava martii millesimo septingentesimo octuagesimo tertio, pontificatus Nostri anno nono.

CDXXIII.

Dat. Romæ
21. martii
1783
anno nono

Congregationis Mantuanæ, et provinciarum omnium ordinis Carmelitici calceati reformatorum ad provincias antiquæ observantiæ nuncupatas aggregatio, et unio.

Pius PP. VI.

Ad perpetuam rei memoriam

Proemium.

§. 1. **E**xigit apostolici Nostri officii ratio, ut ad ea proclives simus, quæ ad majorem decorem, felicemque statum, ac progressum ordinum regularium conducunt, paterna etiam charitate, congruisque modis illa temperantes, quæ licet recte, sapienterque alias constituta, ob rerum tamen humanarum vicissitudines, non amplius convenire comperiantur, si id ad omni-

Bull. Rom. Tom. VII

potentis Dei gloriam, ac Ecclesiæ catholicæ decus, et præsidium, ad regularis disciplinæ incrementum, spiritualesque Christifidelium ædificationem, et animarum salutem, expedire in Domino arbitremur.

§. 2. Cum itaque charissimus in Christo filius Noster Victorius Amadeus Maria Sardinæ rex illustris, Nobis nuper exponi fecerit, in Cismarinis ditionibus ejus dominio subjectis præter conventus ordinis Carmelitarum calceatorum nuncupatorum antiquæ observantiæ, alios similiter existere ejusdem ordinis, vel reformatos, vel alterius congregationis nuncupatæ Mantuanæ, qui si primo dicto ordini antiquæ observantiæ, cujus magistro, seu priori generali certo modo jam subjacent, ita unirentur, ut, sublata imposterum quacumque differentia, unum, idemque corpus cum eo efficerent, ac eisdem statutis, constitutionibus, et legibus sine ullo discrimine subessent, non modica Christifidelibus illuc commorantibus, obveniret utilitas ex uberius bonorum operum fructibus, qui ab ita unitis Carmelitani ordinis professoribus uni, eidemque charitatis, aliarumque virtutum studio incumbentibus, sperari merito possent, ac proinde eos omnes conventus per Nos uniri, ac in unum corpus sub omnimodo regimine, et gubernio prioris, seu magistri generalis antiquæ observantiæ, ac cum eisdem legibus, et statutis redigi summopere desideret: cumque subinde porrecta Nobis fuerit supplicatio etiam dilecti filii fr. Andreæ Andras, moderni prioris, seu magistri generalis ordinis Carmelitarum calceatorum, qui generalem unionem, ac reductionem, omnium diversarum congregationum ejusdem ordinis in unum corpus antiquæ observantiæ, ac præcipue omnium conventuum, tum congregationis Mantuanæ, tum provinciæ nuncupatæ Montis Sancti, in ditione Nostra pontificia existentium, humiliter Nobis postulavit, propterea quod conventus hujusmodi pauci sint, nec multis abundant alumnis: plerique insuper ob temporum calamitates ita sint exinaniti, ut subsistere ex se ipsi nequeant; omnes vero hujusmodi diversarum congregationum viri eandem regulam, ac disciplinam, eosdem ritus, cœremônias, habitum, exterioresque mores, profiteantur; necnon jurisdictioni subsint eiusdem magistri generalis ordinis antiquæ observantiæ, aliqua tantum intercedente limitatione, ac varietate, præsertim quoad religiosos congregationis Mantuanæ, qui ob pri-

Expositio præcum porrectarum a rege Sardinia.

vilegia eis concessa dismembrati a provinciis ordinis antiquæ observantiæ alias fuerunt, ita ut si præfata a Nobis fieret universalis unio, ac omnimoda conjunctio, magnam idem prior, seu magister generalis, obventuram fore confidat, tam universo Carmelitarum ordini, quam ipsi christianæ reipublicæ ex feliciori ecclesiarum Carmelitis creditarum administratione, utilitatem.

Tenor, et ratio
concessionis.

§. 3. Hinc Nos ex pastoralis Nostris muneris debito prosperitati, et commodis congregationum omnium Carmelitarum calceatorum, nec non Christifidelium salutis, divini que cultus augmento, quantum ex alto Nobis conceditur, prospicere; ac insuper memorati regis Sardinie votis, supplicationibusque præfati magistri generalis annuere cupientes, ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque apostolicæ potestatis plenitudine, omnes conventus congregationis nuncupatæ Mantuanæ, vel cujuscumque observantiæ, vel reformationis ubicumque existentes, una cum omnibus monasteriis monialium earumdem congregationum (quarum congregationum superiores generales audire etiam opportune volumus) ordini principali Carmelitarum calceatorum antiquæ observantiæ, harum serie, perpetuo unimus, ac invicem sub gubernio, ac regimine prioris, seu magistri generalis ejusdem ordinis, et respective sub immediata subjectione provincialium, aliorumque localium priorum, et officialium, incorporamus; itaut ex nunc, et imposterum, unicus sit, et esse ceaseatur ordo Carmelitarum calceatorum, qui vocetur antiquæ observantiæ, omnesque Carmelitæ præfatarum congregationum unum tantum corpus cum eo efficiant, unum, eundemque habitum induant, ac regulas, et constitutiones memorati ordinis antiquæ observantiæ a Sede apostolica approbatus exacte observent, sublata qualibet inter easdem congregationes differentia, utcumque a prædecessoribus Nostris admissa, quam apostolica Nostra auctoritate abrogamus; et personæ omnes regulares earumdem sic unitarum congregationum, sive masculi, sive femine, absolutæ imposterum sint a suarum legum, et consueudinum particularium observantia, solasque leges, constitutiones, et consuetudines ordinis, cui uniuntur, aggregantur, et incorporantur, profiteri teneantur.

Declarationes
speciales, super
distinctione provin-
ciarum.

§. 4. Volumus autem, ut unicus hic ordo ex omnibus memoratis diversarum congregationum conventibus con-

stitutus in opportunas ita dividatur provincias, ut coventus omnes Carmelitarum calceatorum in ditione Nostra pontificia existentes duas efforment provincias, Romanam scilicet, et Romandiolæ; ex illis in ditionibus Cismarinis dicti regis illustris existentibus alia provincia constituatur nuncupanda provincia Pedemontana, cui subsit monasterium monialium congregationis Mantuanæ illuc existens: et ex aliis conventibus in aliorum christianorum regum, ac principum ditionibus, existentibus, alia, seu aliæ fiant provinciæ juxta methodum a priore, seu magistro generali una cum suo generali definitorio præscribendam: quod si in una, alterave sæcularium principum ditione adeo pauci sint Carmelitarum sic unitorum conventus, ut aptam efformare ex se nequeant provinciam, arbitrio relinquimus ejusdem prioris, et definitorii generalis, conventus illos aggregandi provinciæ viciniori alterius sæcularis ditionis, prout ordinis bono magis expedire in Domino existimabunt.

§. 5. Præterea volumus, quod moderno vicario generali congregationis Mantuanæ, cujus officium omnino cessare per unionem istam debet, aliisque vicariis generalibus ejus antecessoribus, honores, et privilegia imposterum tribuantur ex-generalibus ordinis Carmelitarum antiquæ observantiæ competentia: itemque moderno, ac antecessoribus procuratoribus generalibus congregationis ejusdem, qui pariter cessare ab officio debebunt, privilegia, et honores adscribantur ex-procuratorum generalium ordinis; et sic gradatim cuilibet actuali religioso, tam congregationis Mantuanæ, quam aliarum prædictarum provinciarum, reservata imposterum, ac integra maneant magisteria, baccalaureatus, cæterique gradus, et honores, quos legitime juxta regulas earumdem congregationum hucusque obtinuerunt: et si qui adhuc ad hujusmodi gradus, et honores, non pervenerint, promoveantur, convenienti habita respectivorum meritorum hucusque acquisite ratione.

Distributiohe-
norum, et pri-
vilegiorum vi-
cariis genera-
libus competi-
tentium.

§. 6. Mandantes, ut officia omnia ordinis sic uniti, ac in unum corpus redacti, æqua proportione inter religiosos etiam aggregatos imposterum distribuantur juxta prudentiam, et conscientiam magistri, seu prioris generalis, nec non generalis definitorii, ac capitulorum provincialium, quibus omnibus respective facultatem decernendi cætera ad regularem disciplinam, studia,

Alia decla-
ratio super di-
stributione of-
ficiorum ordi-
nis.

economicam administrationem, aliaque ad felicioris ordinis, conventuum, et religiosorum statum, conducentia indulgemus.

Pœnæ contra inobedientes inflictæ.

§. 7. Præcipimus præterea omnibus, et singulis superioribus, fratribus, aliisque personis congregationum Carmeliarum, ita unitarum sub virtute sanctæ obedientiæ, aliisque arbitrio nostro infligendis pœnis, ut præsentibus nostris literis prompte pareant, et obediant, et ea, quæ in illis contenta sunt humiliter suscipiant, et efficaciter adimplere procurent.

Clausula salutare, et irritantes.

§. 8. Decernentes, easdem præsentis literas, et in eis contenta quæcumque, etiam ex eo quod quilibet in præmissis, seu eorum aliquo jus, vel interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, cujusvis status, gradus, præeminentiæ, superioritatis, ordinis, conditionis, ac dignitatis existant, etiamsi cardinalatus honore fulgeant, aut alia quavis ecclesiastica, vel mundana dignitate præditi, seu alias speciali, et individua mentione, et expressione digni sint, illis non consenserint, aut ad ea vocati, citati, et auditi, seu causæ, propter quas præsentis emanarunt, adductæ, verificatæ, et sufficienter, aut nullo modo justificatæ fuerint; vel ex alia quacumque quantumvis justa, juridica, pia, et privilegiata causa, occasione, colore, ingenio, prætextu, et capite, etiamsi in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimæ, et totalis læsionis, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, vel intentionis nostræ, seu jus, vel interesse habentium, seu habere prætendentium consensus, aliove quovis quantumlibet magno, formali, substantiali, ac inexcogitato, et inexcogitabili, necessarioque, et specificam expressionem requirente defectu notari, infringi, impugnari, retractari, limitari, modificari, in controversiam vocari, aut ad terminum juris reduci, seu adversus illas, et illa aperiitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium impetrari, vel intentari, aut impetrato, vel etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine similibus concessio, vel emanato, quempiam in iudicio, vel extra illud uti, seu se iuvare posse; neque ipsas præsentis literas sub quibusvis similibus, vel dissimilibus unionum, conjunctionum, statutorum, ordinationum, concessionum, et indulgiorum revocationibus, restri-

tionibus, limitationibus, derogationibus, aliisque contrariis dispositionibus, etiam per Nos, et quoscumque Romanos pontifices successores Nostros, Sedemque præfatam, sub quibuscumque verborum tenoribus, et formis, ac cum quibusvis clausulis, et decretis, et alias quomodocumque, et quandocumque faciendis, unquam comprehendi, et comprehensas censi, sed semper ab illis exceptas; et quoties illæ emanabunt, toties in pristinum, et validissimum statum restitutas, repositas, et pleuarie reintegratas, ac etiam de novo sub quacumque posteriori data per eos, ad quos spectat, et pro tempore spectabit, quandocumque eligenda, concessas intelligi, semperque, et perpetuo firmas, validas, et efficaces existere, ac fore; suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere; ac illis, ad quos spectat, et pro tempore spectabit in omnibus, et per omnia plenissime suffragari, ac ab omnibus inviolabiliter observari.

§. 9. Sicque, et non aliter, in præmissis omnibus, et singulis censi, atque ita per quoscumque iudices ordinarios, et delegatos etiam causarum palatii apostolici auditores, et Sanctæ Romanæ Ecclesiæ cardinales, et apostolicæ Sedis nuncios, aliosve quoslibet quavis auctoritate, et potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, iudicari, et definiri debere: ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate, scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Clausula sublata, et decretum irritans.

§. 10. Non obstantibus præmissis, et quatenus opus sit, de iure quæsito non tollendo, deque unionibus perpetuis committendis ad partes vocatis, quorum interest, aliisque nostris, et cancellariæ apostolicæ regulis, necnon Lateranensis concilii uniones perpetuas, nisi in casibus a iure permissis, fieri prohibentis, ac felicis recordationis Bonifacii papæ VIII. prædecessoris Nostri de una, et concilio generali de duabus dictis, dummodo ultra tres dictas aliquis auctoritate præsentium in iudicium non trahatur, aliisque apostolicis, ac in universalibus, provincialibusque, et synodalibus conciliis, editis constitutionibus, et ordinationibus, et præfatorum ordinis, et congregationum, domuum, conventuum, et locorum quorumvis, et aliis quibusvis, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis, stylis,

Derogatio constitutorum.

usibus, et consuetudinibus, etiam immemorabilibus; privilegiis quoque, indultis, et literis apostolicis eisdem congregationibus, seu earum alteri, illarumque, seu alterius earum superioribus, fratribus, personis, domibus, conventibus, et locis quibuslibet sub quibuscumque verborum tenoribus, et formis, ac cum quibusvis derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, ac insolitis clausulis, irritantibusque, et aliis decretis in genere, vel in specie, et alias in contrarium quomodolibet concessis, approbatis, et innovatis: quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro sufficienti illorum derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores huiusmodi, ac si de verbo ad verbum nihil penitus omisso, et forma in illis tradita observata, exprimerentur, et insererentur, pro plene, et sufficienter expressis, et insertis habentes, illis alias in suo robore permanentibus, ad præmissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Fides habenda
transumptis.

§. 11. Volumus autem, ut earumdem præsentium literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus notarii publici subscriptis, et sigillo personæ in ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in iudicio, et extra, adhibeatur, quæ adhiberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud sanctum Petrum sub anno piscatoris, die xxi martii MDCCLXXXIII. pontificatus Nostri anno nono.

CDXXIV

Dat. Romæ
21. martii
1783
anno nono.

Confirmatio resolutionis congregationis particularis a S. S. deputatæ quæ congregatio doctrinæ christianæ ad instar congregationis Presbyterorum Secularium redigitur.

Pius PP. VI.

Ad futuram rei memoriam.

§. 1. **P**ias quorumcumque Christianorum, præsertim ecclesiasticorum congregationes in proximorum subsidium, animarumque salutem provide institutas paternis prosequentes affectibus si quæ in earum incrementum alias disposita, temporis successu in perniciem constitutæ disciplinæ verti contingat, ea moderamur non modo, sed quandoque etiam revocamus, atque disponimus, prout conspicimus in Domino salubriter expedire.

Proemium.

§. 2. Exponi siquidem Nobis nuper fecit dilectus filius Andreas Josephus Vincenti procurator generalis congregationis clericorum sæcularium doctrinæ christianæ, quod eadem congregatio, etsi fuerit ab initio, sitque etiam nunc societas clericorum mere sæcularium, ejusque institutum juxta mentem venerabilis servi Dei Cæsaris De-Bue fundatoris sui felicitis recordationis Clemens pp. VIII. prædecessor Noster per apostolicas suas in simili forma Brevis die xxiii decembris MDXCVII. expeditas literas approbaverit, et confirmaverit, nihilominus ex quo piæ itidem mem. Paulus pp. V. etiam prædecessor Noster, per similes literas die xi aprilis anni MDCXVI. expeditas, illam clericis regularibus congregationis Somaschæ univit, nunquam primævam suam quietem, pristinique sui splendoris, ac dignitatis jura recuperavit. Et quamvis paulo post felicitis itidem memoriæ Innocentius pp. X. etiam prædecessor Noster, literis in pari forma Brevis die xxx julii anni MDCXLVII. expeditis, unionem huiusmodi dissolverit, et primò dictam congregationem in pristinum sæcularem statum, ac formam restituerit, attamen ii, qui dum vigeret unio prædicta emiserant vota solemnia, miscere statim omnia, ac perturbare cæperunt, nec non congregationis regimine potiti, eo præcum importunitate devenerunt, ut a piæ itidem memoriæ Alexandro pp. VII. prædecessore etiam Nostro per similes apostolicas literas die

Tenor præcum
porrectarum.

xxvi martii anni MDCLIX. datas obtinuerint, quod firmis remanentibus omnino secundum universum tenorem memorati Innocentii prædecessoris literis, omnes, et singuli, qui in eadem congregatione post ipsas literas admissi reperirentur, quique in posterum admitterentur expleto probationis anno, si tamen idonei, tria vota simplicia, nempe obedientiæ, paupertatis, et castitatis emitterent, una cum voto, seu juramento in eadem congregatione perpetuo perseverandi, non dispensando, vel relaxando a quocumque alio, nisi a solo Romano pontifice, aut a capitulo generali, vel definitorio memoratæ congregationis.

§. 3. Hujusmodi autem indultum obtentum plane inconsultis iis, quos tantummodo afficere debeat, iis nempe dictæ congregationis clericis sæcularibus, qui post promulgationem prædictarum Innocentii prædecessoris literarum in illam ingressi nullo se votorum vinculo obstringendos iri confidebant, gravia incommoda, et detrimenta importavit, et importat in dies; alienum insuper est a mente, et instituto prædicti fundatoris, qui in animo tantum habuit erigendi congregationem, seu societatem mere sæcularem ecclesiasticorum virorum pietate, et doctrina excellentium solo charitatis vinculo conjunctorum, qui in vinea Domini ardenti, et indefesso studio adlaborarent, maxime doctrinam christianam rudes edocendo, et pauperes evangelizando; eventus denique fefellit eos ipsos, qui illud obtinere conati sunt, dum enim sperabant, futurum ut illud vinculum frequentiores e prædicta congregatione impediret desertiones, non modo huic damno non occurrerunt, verum studio retinendi semel admissos etiam invites, admittendos procul ab alienarunt. Quæ et alia magni momenti incommoda maturo consilio in comitiis generalibus dictæ congregationis Parisiis habitis anno MDCCLXXVI. perpensa, superiorem generalem nuncupatum, omnesque, ac singulos vocales impulerunt, ut a Nobis postularent ejusdem congregationis in primarium suum meræ sæcularitatis statum redintegrationem. Nobis propterea dictus Andreas Josephus etiam totius suæ congregationis nomine humiliter supplicari fecit, ut ad felicem ejusdem congregationis gubernium, majoremque pii, ac laudabilis instituti progressum, eam in pristinum statum restituere, et reintegrare, nec non privilegia, gratias, et indulta eidem congregationi a Roma-

nis pontificibus prædecessoribus Nostris alias concessa confirmare, et desuper opportune providere de benignitate apostolica dignaremur.

§. 4. Itaque, audito prius dilecto filio magistro Francisco Carrara congregationis venerabilium fratrum nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ cardinalium concilii Tridentini interpretum secretario, ad quem supplicem libellum Nobis porrectum remisimus particularem congregationem dilectorum filiorum Nostrorum Eugenii Vicecomitis, Francisci Xaverii de Zelada, et Hyaciuthi Gerdi nuncupatorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ presbyterorum cardinalium, ejusdemque magistri Francisci secretarii ad consulendum, quid hac in re expedire existimarent, deputavimus; quæ quidem congregatio attenta relatione venerabilis etiam fratris Josephi archiepiscopi Selenensis apud carissimum in Christo filium Nostrum Ludovicum Francorum regem christianissimum Nostro, et apostolicæ Sedis nuntio, auditoque sæpius tam in voce, quam in scriptis dicto Andrea Josepho procuratore generali, ac viso consensu moderati vicarii generalis Italicæ nuncupati, qui nomine suæ congregationis supplicationi accesserat, die xiv. martii elapsi anni MDCCLXXXII. censuit, consulendum esse Nobis pro gratia juxta petita, ita tamen, ut subjecti remaneant omnimodæ jurisdictioni respectivorum ordinariorum, et in casu ordinationis, debeant ordinari titulo vel patrimonii sacri, vel beneficii ad formam sacri concilii Tridentini, et ad dominum secretarium ad mentem; mens autem fuit, ut quatenus Nos consultationem exciperemus, et congregationis sententiam probarimus, decernere etiam dignaremur, an resolutio exequi deberet tam quoad eos, qui in posterum congregationi adscribendi essent, quam quoad alios, qui huc usque adscripti reperiuntur.

§. 5. Nos igitur, attendentes bonorum operum uberes fructus, quos prædicta doctrinæ christianæ congregatio proferre satagit, ejusque zelum satis spectatum, ac labores assiduos, quos ad iastituendos, erudiendosque in pietate, et religione cum pueros, tum adultos jugiter suscipit, memoratum Andream Josephum specialibus gratiis, et favoribus prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti, aliisque ecclesiasticis censuris, sententiis, et poenis quovis modo, et quocumque de causa latis, si quas forte incurrit, hujus tantum rei

Sensus panditus a congregatione deputata.

Tenor concessionis.

Concessionis ratio.

gratia absolventes; et absolutum fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati: præinsertam resolutionem dictæ congregationis particularis auctoritate apostolica tenore præsentium approbamus, et confirmamus, illique inviolabilis apostolicæ firmitatis robor adjicimus, omnesque, et singulos juris, et facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus, et sanamus. Statuimus præterea nihil esse innovandum quoad eos, qui prædictæ congregationi doctrinæ christianæ adscripti jam sunt, ita ut quoad eos firma maneant vota castitatis, paupertatis, et obedientiæ, nec non juramentum perseverantiæ; alios vero, qui in posterum in eadem congregatione recipiendi erunt ab emittendis prædictis votis simplicibus, et juramento perseverantiæ eximimus, ita ut ipsa congregatio ad instar congregationis presbyterorum sæcularium redigatur, idque pro omnibus provinciis totius congregationis prædictæ exequi, auctoritate, et tenore prædictis volumus, atque mandamus.

Clausula sublata, et decretum irritans.

§. 6. Decernentes easdem præsentis literas semper firmas, validas, et efficaces existere, ac fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quodcumque spectabit in omnibus, et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari: sicque in præmissis omnibus, et singulis per quoscumque iudices ordinarios, et delegatos etiam causarum palatii apostolici auditores, ac Sanctæ Romanæ Ecclesiæ cardinales etiam de latere legatos, et apostolicæ Sedis nuncios, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter judicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogatio contrariorum.

§. 7. Non obstantibus præmissis, ac constitutionibus, et ordinationibus apostolicis, nec non congregationis doctrinæ Christianæ prædictæ etiam juramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus; privilegiis quoque indultis, et literis apostolicis superioribus, et personis sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, ac insolitis clausulis, irritantibusque, et aliis decretis in genere, vel in specie, ac aliis in contrarium quomodolibet con-

cessis, approbatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis illorum tenores præsentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque. Datum Romæ apud sanctum Petrum sub anulo piscatoris die vigesima prima martii millesimo septingentesimo octuagesimo tertio, pontificatus Nostri anno nono.

CDXXV.

Monialibus monasterii sanctæ Catharinæ civitatis Cæsenatensis indulgetur, ut uti possint titulo monasterii Pontificii.

Pius PP. VI.

Ad perpetuam rei memoriam

§. 1. Inscrutabili æternæ sapientiæ arcano speculatores domus Israel nullo licet meritorum Nostrorum suffragio constituti sacras virgines, quæ oblitæ populum suum, et domum patris sui divinis obsequiis sese sub suavi religionis jugo devoverunt, quæque uberes bonorum operum fructus proferre jugiter satagunt, favoribus, et gratiis, quibus possumus, amplissimis libenter prosequimur, prout rerum, et temporum qualitatibus debite pensatis conspiciamus in Domino salubriter expedire.

Proemium.

§. 2. Exponi siquidem Nobis nuper fecerunt dilectæ in Christo filiæ abbatissa, seu priorissa, et moniales monasterii sanctæ Catharinæ civitatis Cæsenatensis, quod ipsæ ne perpetuis futuris temporibus paternæ Nostræ charitatis qua eas jugiter complexi sumus, prout transacto anno Nos a Vindobona urbem Romam remeantes etiam coram testimonium perhibuerimus, memoria obliteretur aliquam specialem gratiam eis per Nos concedi summopere desiderant. Nobis propterea humiliter supplicari fecerunt, ut in præmissis opportune providere, et ut infra indulgere de benignitate apostolica dignaremur.

Expositio pro eum porrectarum a monialibus.

§. 3. Nos igitur peculiarem gratiam eis facere volentes, earumque singulares personas a quibusvis excommunicationis, et interdicti, aliisque ecclesiæ

Tenor concessionis.

Det. Romæ
die 22. martii
1783
anno nono.

sticis sententiis, censuris, et pœnis quovis modo, et quacumque de causa latis, si quas forte incurrerint, hujus tantum rei gratia absolventes, et absolutas fore censentes, supplicationibus earum nomine Nobis humiliter porrectis inclinati, ut deinceps futuris perpetuis temporibus monasterium prædictum pontificiam appelletur, ita tamen, ut ex hujusmodi titulo nulla prorsus exemptio ab ordinariis, ac quavis alia legitima jurisdictione, eidem monasterio, ac monialibus proveniat auctoritate apostolica tenore præsentium concedimus.

Concessio usus
antei numi-
smatis, pro
abbatissa, et
priorissa.

§. 4. Insuper, ut abbatissa, seu priorissa nunc, et pro tempore existens ejusdem monasterii, quoad usque in hoc officio permaneat aureum numisma in forma crucis cum inscriptione *Pius pp. VI.* collo appensum ex resticulo serico albi coloris ante pectus tam publice, quam privatim ubique illud deferre, illoque uti libere, ac licite possit, et valeat, auctoritate, et tenore prædictis indulgemus; illisque desuper a quoquam molestari, vel perturbari nullatenus posse, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, decernimus.

Derogatio con-
trariorum.

§. 5. Non obstantibus felicis recordationis Benedicti pp. XIV. prædecessoris Nostri super divisione materiarum, aliisque constitutionibus, et ordinationibus apostolicis; ac dicti monasterii etiam juramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, cæterisque contrariis quibuscumque. Datum Romæ apud sanctum Petrum sub annulo piscatoris die vicesima secunda martii millesimo septingentesimo octuagesimo tertio, pontificatus Nostri anno nono.

CDXXVI.

Dat. Romæ
die 26. martii
1783
anno IX.

Confirmatio statuti editi in loco nuncupato = *Bauco* = super danis datis in bonis ejusdem loci.

Reverendissimo cardinali Casali prefetto della nostra congregazione de' Sgravi, e Buon Governo.

§. 1. **B**enchè le leggi comuni della giustizia, e delle umana società, e le apostoliche ordinazioni assicurar dovessero dall'incontro de' danni nelle campagne per fatto, o colpa degli uomini, si sperimenta nondimeno in qualche luogo una contraria licenza, sicchè restano frequentemente danneggiati i seminati, le piante, e frutti della terra in pregiudizio non solo de' privati, ma anche del pubblico, disprezzandosi, o sinistramente interpretandosi le leggi medesime, ed evitandosi così l'incorso nelle pene, e la dovuta emenda de' danni.

Preamium.

§. 2. Ci è stato rappresentato per parte della nostra comunità di Bauco, che appunto a simili perniciosi effetti trovasi quel territorio; onde quel pubblico consiglio tenuto il dì 2. novembre 1781. anche coll' intervento de' deputati ecclesiastici regolare, e secolare, per frenare la condannabile libertà de' danneggianti abbia stabiliti alcuni capitoli, e sanzioni del tenore seguente, cioè

Tenor statuti.

§. 3. I. Che travandosi chiunque a portar via dagli oliveti rami, o legna di ogni sorta di olive, tagliar alberi, sveller radiche, e fare ogni altro atto pregiudizievole alle piante di olivo in qualsivoglia tempo, incorra per ciascuna volta nella pena di scudi quattro da dividersi pro æquali fra il giudice locale, la comunità, e l'acensatore, oltre la rifazione di tutti, e singoli danni a tenore della Bolla della sa: mem; di Benedetto XIV. de' 25. gennajo 1751. ed in altre pene corporali ancora, secondo la qualità, e condizione delle persone, e le circostanze de' casi, a tenore dell' enciclica della sa: mem. di Clemente XIV. su di tal materia emanata.

De poena contra cedentes arbores in olivetis.

§. 4. II. Che chiunque si farà lecito di rubar piantoni di olivi, e rami di questi per piantagione, debba soggiacere alla pena di scudo uno per piantone, o ramo derubato per ciascuna volta, da distribuirsi come sopra, oltre la rifazione del danno, e la pena afflittiva come sopra.

De poena infligenda contra furantes arbores.

De inquisitione statuenda adversus latitantes.

§. 5. III. E qualora si trovassero dannificati gli olivi senza la presenza della persona dannificante, ed indi si venisse in cognizione di chi avesse causato tal danno, sarà lecito in tal caso di procedere contro questi previe le solite legali giustificazioni per *inquisitionem* ad oggetto della rifazione del danno a pro del dannificato, e dell'incorso della pena come nel capitolo II.

De poena irroganda adversus immitentes pecudes ad damnum faciendum.

§. 6. IV. Che non sia lecito a chiunque d'introdurre bestiami di sorta alcuna sotto qualsivoglia quesito colore negli oliveti ristretti con macerie, fossi, o limiti in qualsivoglia tempo sotto pena da incorrersi in ciascuna volta, e da dividersi come sopra, se saranno pecore, di bajocchi dieci per qualsivoglia capo, se somaro o mulo di bajocchi cinquanta per capo, se bovi, purchè non siano attualmente sotto il giogo, scudo uno per bove, se capra bajocchi cinquanta per capo, atteso il maggior danno, che sogliono cagionare con il loro morso; oltre di che sia tenuto ogni pastore de' riferiti bestiami alla rifazione del danno, intendendosi per oliveti ristretti ancora quelli, li quali fossero contermini con uno, o più compossidenti, e non vi fosse nei termini, o confini divisione di macerie, siepi, limiti, o fossi, bastando, che sieno ristretti nella circonferenza.

Declaratio ut supra.

§. 7. V. Parimente si proibisce di poter introdurre qualunque sorta di bestiami nei piantoni di olivi per anni dieci, che si sono fatti, e si faranno, sebbene non sieno ristretti, come sopra, altrimenti s'incorra ciascuna volta nella pena contenuta nel capitolo II. da ripartirsi come sopra, colla rifazione anche del danno, dovendosi questo riguardare come ristretti per dar campo alle piante, che crescano.

De oliveto in quibus pecudes immitti possunt.

§. 8. VI. Negli oliveti non ristretti da macerie, siepi, fossi, o limiti si possa introdurre qualunque sorta d'animali, con che però trovandosi danno nei germogli, o piantoni di detti oliveti, siano li dannificati tenuti alla rifazione de' danni, ed all'incorso nelle pene come nel capitolo V.

De tempore quo licita erit pecudum immissio.

§. 9. VII. Che s'intenda in detti oliveti, o ristretti, o non ristretti in tempo del frutto pendente proibita l'introduzione di tutte le suddette sorti di bestiami dal primo di novembre fino a tutto febbrajo, ed in caso di contravvenzione siano li delinquenti soggetti ciascuna volta alle pene espresse nel capitolo IV. Qualora poi li frutti pen-

denti cominciassero a cadere per infezione, o intemperie d'aria allora s'intenda la proibizione anticipata alli 15. di ottobre, previa però la notificazione da pubblicarsi dal governatore locale: e le dette pene da dividersi come sopra colla rifazione de' danni.

§. 10. VIII. Riguardo alli gallinacci, come pregiudiziali alli frutti, non solo pendenti, ma anche decaduti dalle piante, s'intenda proibita l'introduzione di qualsivoglia sorta d'oliveti dal primo di settembre fino alla totale raccolta sotto la pena per ciascuna volta di bajocchi cinque per capo, rifazione del danno, e la pena suddetta da dividersi come sopra.

§. 11. IX. E siccome si sono inoltrate maligne industrie de' dannificanti da pochi anni a questa parte, li quali sotto specie di spigolare e profittare delle olive abbandonate dal padrone e suoi uomini nell'atto della raccolta vanno di giorno, e notte a man salva derubando olivi con notabil danno anche delle piante stesse, con romper rami. Quindi è, che per ovviare ad un danno tanto notevole, si proibisce a chiunque lo spigolare olivi in qualsivoglia oliveto, se prima il padrone dello stesso oliveto, non avrà terminata interamente la raccolta degli olivi, sotto la pena per ciascuna volta di scudi quattro, ed altre afflittive, da arbitrarsi dal suddetto governatore locale, secondo la qualità de' casi, e persone a tenore di detta enciclica.

§. 12. X. Ed acciocchè la povera gente possa aver comodo di raccogliere la spiga negli oliveti, perciò si proibisce espressamente ad ogni padrone di qualsivoglia sorta di bestiame, ed anche alli padroni degli oliveti medesimamente d'introdurre bestiame di qualsivoglia specie, e pascolare negli oliveti, già colto il frutto, se non scorsi giorni otto dalla detta generale raccolta sotto la pena ai trasgressori di scudi tre per ciascuna volta, da ripartirsi tra il giudice, comunità, ed accusatore, ed anche per *inquisitionem*.

§. 13. XI. Chiunque devasterà macerie, siepi, fossi, che formano ristretto agli oliveti, incorra nella pena di scudo uno da dividersi tra il giudice, comunità, ed accusatore, oltre la rifazione dell'istesse macerie, siepi, limiti, e fossi.

§. 14. XII. Se poi si trovassero persone, le quali di proposito, sì di notte che di giorno andassero a man salva de-

De pulvis gal. linacis.

De vitia collectione fructuum relictorum.

De jure colligendi spicas relictas.

De poenis contra frangentes repacula.

De faribus.

rubando, incorrano nella pena del furto come anche afflittiva, secondo la detta enciclica, oltre la rifazione de' danni.

De cultura
horum.

§. 15. XIII. Essendosi da molti anni incominciata l'industria della seta in questa nostra patria, e per tal' effetto fatte delle molte piantagioni di mori gelati da' cittadini, che però scorgendosi continui derubamenti nella foglia de' medesimi con grave loro danno, e pregiudizio negli alberi stessi con romper rami, perciò si é stabilita, oltre l'emenda del danno al padrone danneggiato, la pena di scudi cinque contro chiunque ruberà la foglia suddetta, o pregiudicherà agli alberi, da ripartirsi tra il giudice, comunità, ed accusatore, e non essendo il dannificante idoneo al pagamento si debba procedere alla pena afflittiva, a tenore della suddetta enciclica.

De aliis arboribus.

§. 16. XIV. Contro poi tutti quelli, li quali studiosamente danneggeranno le piante di qualunque specie si nascenti, che crescenti s'intenda comminata, ed imposta per ciascuna volta la pena di scudi quattro da ripartirsi come sopra, ed anche afflittiva, secondo la suddetta enciclica, ma se il danno non sarà studioso allora s'intendano soggetti li dannificanti, oltre l'emenda del danno alla pena di bajocchi trenta.

De poenis contra dannificantes in locis silvis.

§. 17. XV. Come ancora incorrano nella medesima pena, ed anche afflittiva ed all'emenda del danno, tutti quelli, che danneggeranno i seminati d'ogni specie con i loro bestiami, o faranno pascer l'erba ne' terreni si ristretti, che non ristretti, ed anche prativi.

De simili ad versus furtivos.

§. 18. XVI. Alla medesima pena di scudi quattro oltre l'afflittiva, ed all'emenda del danno s'intendano incorsi tutti quelli, che anderanno derubando, o si sapesse avere in qualunque modo derubato, tanto ne' campi, quanto nelle are, grano, formentone, detto granturco, orzo, legumi, ed altre biade, volendo, che per reprimere maggiormente la licenza di tali persone danneggianti, abbiano esse ad incorrere le pene comminate in detta enciclica Clementina, alla quale, ed alla detta Benedettina si dovrà aver sempre relazione ne' casi, e circostanze non contemplati nei presenti statuti.

Preces portate pro confirmatione statuti.

§. 19. Ed avendo la medesima comunità da Noi implorato, che le accennate sanzioni, come sopra stabilite, vengano dalla Nostra sovrana autorità approvate, e confermate, Noi, che abbiamo tanto a cuore la conser-

vazione delle campagne immuni da' danni, e specialmente da quelli, che chiamansi studiosi, o manuali avendo su di questa istanza sentito il parer vostro, e della detta nostra congregazione del Buon Governo, da cui gli accennati capitoli, o statuti sono stati riveduti, esaminati, e ne' termini suddetti in parte riformati, siamo volentieri condiscorsi ad esaudire l'istanza.

Tenor confirmationis.

§. 20. Quindi col presente Nostro chirografo in cui abbiamo per espressa, e di parola in parola inserita la costituzione *de damno dato* della sa: mem: di Benedetto XIV. de' 25. gennajo 1751. e la successiva enciclica della sa: mem: di Clemente XIV. su la stessa materia emanata, la citata risoluzione del pubblico consiglio di Bauco degli 11. novembre 1781. e qualsisia altra cosa quanto si voglia necessaria d'esprimersi di Nostro moto proprio, certa scienza e pienezza della Nostra potestà approviamo, e confermiamo, in ogni loro parte i suddetti nuovi statuti, e sanzioni, e vogliamo, che omninamente si osservino. Intendiamo però, che tanto rispetto alla pertinenza delle cause, o al giudice ecclesiastico, o al giudice secolare; quanto rispetto alla forma del giudizio, ed al modo di procedere contro i dannificanti per li danni studiosi e manuali si osservino le disposizioni della citata costituzione Benedettina, e rispettivamente della citata enciclica Clementina, commettendo a voi, ed alla detta Nostra congregazione del Buon Governo di dare per l'esecuzione gli ordini necessari, ed opportuni.

Clausule salutare, et irritantes.

§. 21. Volendo, e decretando, che il presente Nostro chirografo non possa mai opporsi di orrezione, o surrezione, nè di alcun' altro vizio, o difetto della Nostra volontà, ma abbia, e debba aver sempre la sua piena esecuzione, e vigore colla semplice Nostra sottoscrizione (salva la costituzione di Pio IV. *de registrandis* quale vogliamo, che si osservi, pagata solamente la mercede al notaro, e non altro) ancorchè non vi siano stati citati, o sentiti quelli, che vi avessero, o pretendessero avervi interesse, non ostante la regola della Nostra cancellaria *de jure quæsito non tollendo*, ed ogn' altra costituzione, ed ordinazione apostolica Nostra, e de' Nostri predecessori, leggi, statuti, riforme, usi, stili, e consuetudini, e qualsivoglia altra cosa, che facesse, o potesse fare in contrario, alle quali tutte, e singole, avendone il tenore qui per espresso, e di parola in parola inserito

per questa volta sola, e per l' effetto delle cose premesse amplamente deroghiamo. Dato dal Nostro palazzo apostolico Vaticano questo dì 26. marzo 1783.

Pius PP. VI.

CDXXVII.

Dat. Romae
die 26. martii
1783
anno IX.

Confirmatio compositionis inter Amantium Lepri, et ordinem Hierosolymitanum factæ etc.

Dilecto filio magistro Amantio Lepri protonotario apostolico supranumerario, et in utraque signatura referendario

Pius PP. VI.

Dilecte fili salutem,
et apostolicam benedictionem

Expositio pre-
sentis.

§. 1. **D**evotionis, et familiaritatis obsequia, quæ Nobis, et apostolicæ Sedis hactenus impendisti, et adhuc sollicitis studiis impendere non desistis, Nos inducunt, ut te specialibus favoribus, et gratiis prosequamur. Exponi siquidem Nobis nuper fecisti, quod cum alias habitum per clericos regulares congregationis pauperum Matris Dei Scholarum Piarum nuncupatarum gestari solidum susceperis, et professionem regularem per eosdem clericos regulares emitti consuetam expresse emiseras, postmodum certis tunc expressis de causis ad fratres cappellanos obedientiæ magistralis hospitalis sancti Joannis Hierosolymitani auctoritate apostolica transferri obtinuisti, ac subinde etiam professionem regularem per eosdem fratres cappellanos dicti hospitalis emitti consuetam expresse emisisti. Cum autem sicut eadem expositio subjungebat, adhuc te filio familias existente, et apud patrem vivente residuum assignamentorum tibi a patre concessorum collocasses, ac de iis ad libitum disponere exoptasses, magno magistro hospitalis prædicti tunc existenti exposuisti, quod aliqua bona acquisita non ex tua parsimonia, sed ad te spectantia jure hæreditario, et successionis extra religionem, vel alias obtinebas, ideoque ea, ut tuis indigentibus facere satis, alienare, vel etiam causa mortis disponere posse exposcebas.

§. 2. Tuis precibus annuit magnus magister præfatus, tibi que plenam facultatem concessit, omnia, et singula bona quovis jure tam hæreditario, quam successionis, et legati ad te spectantia, seu spectare, et pertinere debentia, stabilia tantum aliena prorsus, et separata a religione dicti hospitalis ad tuum beneplacitum, et liberam voluntatem vendendi, alienandi, et in alias quascunque personas transferendi, ac de illis tam inter vivos, quam in articulo mortis, seu ultima voluntate disponendi, dummodo tamen de aliqua portione bonorum arbitrio tuo juxta conscientiæ, et propriæ devotionis dictamen declaranda religioni, et ordini prædicto per expressum legatum disponeres, seu testamento hujusmodi reliqueres, prout in literis magistralibus hisce desuper die vigesima sexta augusti MDCCLX. expeditis, quorum tenores præsentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis haberi volumus, fusius continetur.

Concessionem
factæ a magno
magistro ordi-
nis memoran-
tur.

§. 3. Post hæc bonæ memoriæ Karolus Ambrosius Lepri genitor tuus supremum clausit diem, qui jampridem per apocham donationis inter vivos, die nempe decima nona novembris MDCCLXIII. signatam de omnibus suis bonis inter suos filios disposuerat, in primis constituens unam primogenituram scutorum biscentum millium monetæ Romanæ pro Josepho ejus filio secundogenito, tibi que vineam extra portam Nomentanam sitam, et Joanni itidem filio tertio genito scuta quinquaginta millia respective jure prælegati; concedens deinde reliquorum bonorum proprietatem tribus suis filiis prædictis æquis portionibus donavit, sub lege tamen perpetui fideicommissi agnatiivi favore omnium descendendum masculorum ex masculo in masculum, inter descendentes eorundem filiorum cum lineali reciproca substitutione, usque dum extaret masculus, aliisque sub conditionibus, et dispositionibus, præsertim vero cum libertate utilium, et residuorum ex redemptionibus, et appalibus, ac negotiationibus provenientium, quæ ab omni omnino onere fideicommissi exempta, et libera voluit, prout in apocha donationis hujusmodi, cujus tenorem præsentibus pro plene, et sufficienter expresso, ac de verbo ad verbum inserto haberi volumus uberius continetur.

Tenor dispo-
sitionis factæ
a Carolo Am-
brosio Lepri
favore suorum
filiorum.

§. 4. Quocirca cum exinde facultatibus, ac opibus magis afflueres memor impetratæ veniæ a magno magi-

Tenor novæ
compositionis
initæ cum eor-
dem magi-

magistro ordi-
nis, super opi-
bus superven-
tis.

stro dicti hospitalis anno MDCCLX., ut præfertur, libere disponendi de bonis tuis, ne post tui obitum aliqua controversia de, et super liquidatione tuorum lucrorum, tum quippe adhuc cum tuis fratribus convivebas, oriretur, et ad omne pariter tollendum hisce desuper conscientie scrupulum novas eidem magno magistro preces obtulisti ad impetrandam compositionem, pro qua summam scutorum octomillium monetæ Melitensis promittebas; tuis precibus hujusmodi facile annuit prædictus magnus magister ipsis sub die decima tertia septembris MDCCLXXI. rescribendo gratiam petitam, cum conditione, de qua in precibus oratori concedimus = videlicet soluta dicta summa scutorum octomillium Melitensium, ut in precibus, et rescripto prædictis, quorum tenores præsentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis haberi volumus, uberius continetur.

Tertia compo-
sitiio iotta in-
per utilibus
negociationum,
et appaltuum.

§. 5. Verum quia in supplici libello hujusmodi exposuisti, te a patre in simplicem hæredem usufructuarium tertiæ partis hæreditatis suæ fuisse institutum, ac insuper cum nondum liquidata, neque divisa essent utilia negotiationum, et appaltuum sileatio omnino præteristi, tibi, tuisque fratribus liberam dispositionem utilium, ac lucrorum hujusmodi fuisse a patre tributam, ad evitandam quancumque subreptionis, vel obreptionis notam in obtenta compositione, tuæque etiam conscientie consulendum, magno magistro dicti hospitalis denuo suppliciter, narrata dictorum utilium libertate, compositionis prædictæ confirmationem per rescriptum sub die ix novembris MDCCLXXI. ab ipso signatum impetrasti, ac subinde quoque a felicis recordationis Clemente pp. XIV. prædecessore Nostro per suas in simili forma Brevis die xxiii decembris MDCCLXXI. expeditas literas eidem magno magistro commissas, utraque memorata rescripta apostolica auctoritate confirmari, nec non declarari, ut peracta per te solutione dictorum octomillium scutorum Melitentium, liber, et absolutus esses, neque quidquam ratione spoliis magnis magistris dicti hospitalis pro tempore existentibus, qui propterea nil amplius petere possent, relinquere deberes pariter obtinuisti, prout in eisdem literis, quarum tenores præsentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis haberi volumus, uberius continetur.

§. 6. Cum autem sicut eadem expositio subjungebat per mortem utrorumque fratrum tuorum sine filiis masculis, sed unica dumtaxat superstite femina Josephi filia integrum paternum fideicommissum, tum qualitatem ejus agnaticam masculinam, tum ob voluntam a genitore tuo reciprocam linealem tui favore sit purificatum, ac etiam super honorum fideicommissariorum hujusmodi libertate jam pendeat præventum judicium coram A. C. Gioja, in vim tum dictorum rescriptorum magni magistri dicti hospitalis, cum etiam literarum apostolicarum, ut præfertur, a memorato Clemente prædecessore expeditarum de omnibus, et singulis tuis bonis disponere exoptans, irrevocabilem donationem inter vivos die xxvi decembris MDCCLXXXII. exarasses, eamque etiam apud acta Mariotti cameræ Nostræ segretarii, et cancellarii exhiberi curasses; immo etiam usufructum in dicta donatione tibi reservatum postmodum die decima mox elapsi februarii cessisses, nunc autem hæc omnia in iis partibus, quæ sunt irrevocabilia ad publicum instrumentum reducere, ac legata, assignamenta, aliaque revocabilia in dicta donatione, aut in testamento, et codicillis ante eandem donationem disposita pro arbitrio moderare, vel in totum, vel pro parte revocare, nec non de summa scutorum decemmillium monetæ Romanæ tibi ad effectum testandi reservata, scilicet quomodolibet disponere desiderans, licet de præmemorata compositionis, ejusque apostolicæ confirmationis validitate, ac propterea de tua libera facultate disponendi de omnibus, ac singulis tuis bonis nullimode dubites; nihilominus, ut omnibus controversiis, seu litibus, quæ in posterum emergere forsitan poterant, occurratur, quo prædicta duo rescripta, et compositionem a magno magistro dicti hospitalis concessa, et a dicto Clemente prædecessore, ut præfertur, confirmata firmiter subsistant, ac serventur exactius, apostolicæ firmitatis patrocinio cummuniri desideres. Nobis propterea humiliter supplicari fecisti, ut tibi in præmissis opportune providere, et ut infra indulgere de benignitate apostolica dignaremur.

Superventis
novis bonis
per aliorum
fratrum præde-
cessorum, no-
vas imploran-
tur facultates
ad effectum de
illis ad libitum
disponendi.

§. 7. Nos igitur te specialibus gratiis, et favoribus prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, et interdicti, aliisque ecclesiasticis censuris, sententiis, et pœnis quovis modo, et quacumque de causa latis, si quas forte incurristi,

Priores con-
cessionis apo-
stolica aucto-
ritate confir-
mantur.

hujus tantum rei gratia absolventes, et absolutum fore censes, supplicationibus tuo nomine Nobis humiliter porrectis inclinati, duo prædicta rescripta, nec non compositionem inde secutam, ac literas apostolicas pro illorum confirmatione a memorato Clemente prædecessore, ut præfertur, expeditas, ac omnia in eis contenta auctoritate apostolica tenore præsentium confirmamus, et approbamus, illisque inviolabilis apostolicæ firmitatis robur adiicimus; omnesque et singulos juris, et facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus, ac sanamus.

Conceditur facultas libere disponendi de bonis obtentis, sive per testamentum, sive per donationem.

§. 8. Tibique insuper, quatenus opus sit, ut licet in prædicta congregatione clericorum regularium pauperum Matris Dei Scholarum Piarum nuncupatarum professionem, et vota solemnia emiseric, ac etiam per tuum transitum a congregatione prædicta ad fratres cappellanos obedientiæ magistralis hospitalis sancti Joannis Hierosolymitani ibidem pariter professionem regularem expresse emiseric, nihilominus de omnibus, et singulis tuis bonis stabilibus, mobilibus, immobilibus, ac semoventibus, aliisque omnibus sub quocumque nomine nuncupatis, disponeado dictam donationem inter vivos die xxvi decembris MDCCLXXXII. irrevocabiliter factam, nec non cessionem reservati usufructus die x februarii mox præteriti signatam ratihabere, ac confirmare, seu ex integro iterum facere, et exarare libere, et licite possis, et valeas auctoritate apostolica tenore præsentium concedimus, et impertimur.

Sanatio nullitatum, et defectuum.

§. 9. Nos enim quancumque nullitatem aut facti, aut juris, aut ex quacumque alia causa etiam incogitata provenientem, quæ in dicta donatione, et subinde secuta usufructus cessione, occurrerit, aut revera occurrisse censi, aut dici posset, auctoritate, et tenore prædictis validamus, et sanamus. Immo tibi de prædicta donatione, ac respective cessione pro ea parte, quæ irrevocabiles sunt, publicum conficiendi instrumentum, aliisque revocabilia in prædicta donatione, aut in testamento antecedenter facto contenta moderandi in totum, vel pro parte revocandi, postmodum de summa scutorum decem millium tibi ad effectum testandi, ut præfertur, reservata per actum inter vivos, aut ultimæ voluntatis, aut alias quomodolibet disponendi plenam, et amplam facultatem auctoritate, et tenore prædictis tribuimus, et impertimur.

§. 10. Decernentes has præsentis literas semper firmas, validas, et efficaces existere, ac fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quancumque spectabit, in omnibus, et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari; sicque in præmissis per quoscumque iudices ordinarios, et delegatos etiam causarum palatii apostolici auditores judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Clausula sublata, et decretum irritans.

§. 11. Non obstantibus apostolicis, ac in universalibus, provincialibusque, et synodalibus conciliis editis generalibus, vel specialibus constitutionibus, et ordinationibus, nec non votis solemnibus in professione regulari emissis, ac congregationis, et hospitalis prædictorum, et quatenus opus sit, cameræ Nostræ, et fabricæ sancti Petri de urbe etiam juramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus, usibus, et actibus capitularibus; privilegiis quoque, indultis, et literis apostolicis superioribus, et personis sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, ac insolitis clausulis, irritantibusque, et aliis decretis in genere, vel in specie, ac aliis in contrarium quomodolibet concessis, approbatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis etiamsi de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, ac individua, non antem per clausulas generales idem importantes mentio habenda, aut quævis alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum tenores præsentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque. Datum Romæ apud sanctum Petrum sub annulo piscatoris die vicesima octava martii millesimo septingentesimo octuagesimo tertio, pontificatus Nostri anno nono.

Derogatio cæterariorum.

CDXXVIII.

Dat Romæ
die 28 martii
1785
anno IX.

Confirmantur articuli pro hospitali amen-
tium Civitatis Avenionensis.

Pius PP. VI.

Ad perpetuam rei memoriam.

Proemium.

§. 1. **Q**uoties animo perpendimus a bono illo, æternoque pastore humilitatem Nostram ad ejus vices in terris gerendas fuisse electam, qui cum charitas sit pro omnibus suis in ara crucis immolari voluit, quique cum in tremendo novissimæ discussionis examine in Sede majestatis suæ advenerit, singula in proximum pietatis, et charitatis opera sibi ipsi facta, aut abnegata rependet, illaque electis, qui ea exercuerunt, memorabit comiter ad sempiternam retributionem, et gloriam, reprobis autem, qui ea abnegarunt exprobat acriter ad æternam perditionem, et pœnam, magno quidem timore corripimur, ne Nos, qui plus cæteris in hoc mundo accepisse aliquid eernimur ab auctore mundi gravius inde judicemur, quatenus præcipuam ministerii Nostri sollicitudinem ad miserabilium personarum morbosa præsertim corporum calamitate inter cæteras deploranda oppressarum necessitatibus occurrendum non impendamus. Quamobrem piis Christifidelium desideriis, quæ huic Nostræ consonant voluntati, et debito, ut votivos sortiantur effectus, operam, et operam Nostram libenter concedimus, ac omnia, et singula, quæ ad horum executionem, et destinatarum operum stabilitatem, ac felicem, faustumque successum conducere possunt, quantum Nobis ex alto permittitur, ultro elargimur.

Expositio præeun.

§. 2. Sane dilecti filii rectores societatis pœnitentium de Misericordia nuncupatorum civitatis Nostræ Avenionensis exponi Nobis nuper fecerunt, quod jamdiu non sine gravibus sumptibus hospitale ad excipiendos amentes nedum civitatis, et comitatus Avenionensis, sed etiam aliarum civitatum, et comitatuum, soluta eidem hospitali exigua menstrua pensione erexerunt, ac construi curarunt. Cum autem sicut eadem expositio subjungebat, tam proficuum, ac utile opus ob nonnullarum malitiam decreta, ac statuta vice-legatorum Avenionensium pro hospitalis hujusmodi stabilitate facta fraudantium deficeret, nisi novis constitutionibus, ac legibus illo-

rum malitia compesceretur, ac iis apostolica auctoritas hinc cum exponentis prædicti efformaverint leges, ac statuta tenoris, qui sequitur videlicet.

ARTICOLO I.

§. 3. Che l'ospedale de' pazzi stabilito in Avignone da monsignor Nicolini allora vice legato, li 16. settembre 1681, e che in seguito divenne comune ai pazzi del contado per la convenzione fatta fra gli stati della provincia, ed i rettori della Misericordia li 25 ottobre 1741. per gli atti dell'Horet notaro, sia confermato con tutte le facoltà, che seguono.

De confirma-
tione hospita-
lis consequen-
da.

ARTICOLO II.

§. 4. Che la condotta, e la direzione totale di detto ospedale appartenga intieramente, e privatamente alla opera pia, e divota compagnia de' penitenti Neri della Misericordia di Avignone, affigliata all' archiconfraternita della Misericordia di Roma, ed amministrata da un officio generale composto di quaranta consiglieri perpetui, e da un officio particolare composto di cinque amministratori, cioè del rettore anziano, del rettore moderno, e di tre amministratori, e questo tanto per la stabilimento degli ufficiali, guardie, custodi, domestici a loro arbitrio, e volontà, quanto per la direzione, mantenimento, e correzione di tutte le persone dei due sessi in esso racchiuse per causa di pazzia per contenerle in tutte le forme, e maniere che riputeranno, e crederanno necessarie, facendole ancora legare, ed incatenare, secondo la loro prudeza, intendendosi tutto ciò, ancorchè i componenti l'officio particolare, che sono, come si è detto, il rettore anziano, il rettor moderno, e i tre amministratori, cambiassero tali nomi, e si chiamassero diversamente.

De directione
hospitales.

ARTICOLO III.

§. 5. Che tutte le persone de' due sessi tanto di Avignone, che del contado ricchi, e poveri, che si trovino attaccati da pazzia, siano condotte in detto ospedale, per esservi custodite invariabilmente sino che sieno guarite, o sino alla loro morte, se non possono pervenire ad essere guarite; e che conseguentemente i consoli della città e villaggi, dove un qualsisia abitante diverrà pazzo, siano tenuti di farlo tra-

De iis, qui in
hospitali reci-
pi debent.

portare in detto spedale, senza la minima dilazione per qualunque causa potesse esservi, e senza poterlo di loro autorità ritenere in alcun luogo; ma se uno de' prossimi parenti di tal pazzo, o pazza vuole curarlo nella sua propria casa, allora ne abbia egli la privata, ad esclusione di esso spedale, con che in tal caso detto parente sia responsabile non solo della persona pazza, ma ancora dei casi dispiacevoli, che potranno seguirne. Ed inoltre che sia proibito ad ogni persona di qualunque grado, stato, condizione e qualità tanto secolari, che regolari di ricevere, e tenere a titolo di pensionarj nelle loro case rispettive sia d' Avignone, o sia del contado alcun insensato, o insensata tanto d' Avignone, e del contado, che forastiera, salvo che non fosse qualcheduno de' suoi prossimi parenti, ed il tutto sotto pena di una multa di cento cinquanta lire, da incorrersi in ipso facto da ciascun contraveniente, ed applicabile per un terzo al fisco, un terzo al detto spedale, ed un altro terzo al denunciante, il quale sarà tenuto segreto, e che in tutti i casi, in cui un insensato, o insensata sarà sotto la guardia e cura de' suoi parenti siano questi tenuti d' informarne subito monsignor vice legato, il quale gli autorizzerà a questo, se realmente sono parenti, e non altrimenti, e ciò ancora sotto la pena della suddetta multa, come sopra, dichiarandosi però che se qualche regolare dell' uno, e dell' altro sesso cadrà in pazzia, si possa ritenere, e curare ne' rispettivi conventi, se così piacerà ai superiori delle rispettive religioni.

ARTICOLO IV.

§. 6. Che ad effetto non possa sopravvenire alcun abuso nella continuazione della detenzione degl' insensati, o insensate tanto d' Avignone, e contado, quanto anche forastieri, che saranno ricevuti in detto spedale, sia esattamente osservato il savio costume già da lungo tempo stabilito, cioè che ciascuno dei monsignori vice legati, che pro tempore riempiranno il governo di Avignone, e contado Venaisino, vada due volte l' anno di sei in sei mesi, ed inoltre in tutte le volte, che gli piacerà a far una visita esatta di detto spedale, e parlare con ciascuna delle persone in esso ritenute, affine di sentire i di loro richiami, se ve ne è di bisogno, e di dare la libertà

De visitatione
hospitalis faci-
enda.

a qualsivoglia persona, se ve ne sia, che, avendo recuperato l' uso perfetto del suo buon senso, non sia stata ancora rilasciata; che in conseguenza il detto spedale, il quale si trova così ben situato sotto gli occhi del governo, ed a portata del palazzo apostolico, sia il solo privilegiato per tenervi rinchiusi tutti gl' insensati, ed insensate tanto di Avignone e del contado, che forastieri, senza potersene mai stabilire dei simili in altro quartiere della detta città di Avignone, e molto meno in qualsivoglia luogo del contado Venaisino.

ARTICOLO V.

§. 7. Che riguardo ai pazzi Avignonesi quelli, che si troveranno o mendicanti, o senza alcuna sorte di beni, sieno gratuitamente ricevuti in detto spedale, ma ogni volta e non altrimenti, per mezzo di un biglietto sottoscritto da due consoli di Avignone, i quali lo manderanno ad uno dei rettori della detta opera pia della Misericordia, ad effetto che metta sotto detto biglietto l' ordine al custode di ricevere tal insensato, o insensata, e ciò in corresponsività della somma di seicento lire, che la detta città paga annualmente al medesimo spedale, e continuerà d' essa a pagare sopra il prodotto annuale dell' appalto del tabacco, e delle tele dipinte; che al contrario i poveri insensati, o insensate, che non sono nativi di Avignone, ma abitanti di essa, non sieno ricevuti, che provisionalmente in detto spedale, e che se la loro pazzia, dopo i primi rimedj usati, è sempre la stessa, e pare divenire incurabile, l' ufficio particolare di amministrazione sia obbligato di farli trasportare nel luogo stabilito per i poveri pazzi della provincia, di dove sono nativi, e dove sono sempre ricevuti per diritto; ancorchè sieno andati ad abitare altrove; che finalmente se tali poveri insensati, o insensate si trovino essere nativi di una città, o villaggi del contado Venaisino, la comunità del detto luogo sarà tenuta allora di pagare per essi al detto spedale, come si dirà all' articolo VIII.

De pauperibus
gratis recipi-
endis.

ARTICOLO VI.

§. 8. Che tutti quelli tanto Avignonesi, che altri, i quali essendo ricevuti in un opera pia, come la limosina generale, gli orfani, ed altre, o

De aliis, qui
recipiuntur in
dissitas locis
piis.

ancora in qualunque altro corpo che non sia opera pia, caderanno in pazzia, siano ammessi in detto spedale, dovendo però l'opera pia, o altro corpo che sia fornire gli alimenti, e vestimenti ordinarij a tale insensato, o insensata, seppure la detta opera pia o altro corpo non stimerà meglio pattuire un assegnamento in denaro coll'offizio particolare di amministrazione di detto spedale.

ARTICOLO VII.

§. 9. Che riguardo alle persone sia di Avignone, o ivi domiciliate, le quali possedendo beni, o entrate, si troveranno senza parenti nelle loro abitazioni, nel momento, che caderanno in pazzia, siano tenuti i vicini di darne subito avviso all'offizio particolare di amministrazione, il quale verrà a far apporre il suggello della detta Misericordia sopra tutti gli effetti di tal casa, o appartamenti per mezzo del loro segretario, e procuratore. Che in seguito essi procedano all'inventario dei beni, che sottoscriveranno unitamente a due testimonj, avendo però antecedentemente chiamati i parenti, se ve ne sono, ad assistervi; e che se allora, quando si sarà verificato per mezzo di detto inventario, quali siano l'entrate di tale insensato, o insensata, sia in libertà di detti parenti di avere la privativa, ed esclusione di detto spedale, per divenire legittimi amministratori de' riferiti beni, ed entrate, obbligandosi per altro verso detto ufficio particolare della detta Misericordia, di pagare per tale insensato o l'assegnamento della tassa della comunità del contado Venaisino, se l'entrate non arrivino a questa somma, e se sono anche inferiori; o al contrario l'assegnamento della tassa del quartiere segreto di detto spedale se l'entrate sopravanzano detta somma, non compresi in detto assegnamento gli abiti, biancheria, vestimenti, ed ancora i medicinali, i quali non concernono il male della pazzia. Che nel caso che i parenti non vogliano caricarsene, cioè dell'amministrazione di detti beni, ed al tempo stesso del pagamento di detto assegnamento, o nel caso che non vi sia alcun parente, il detto ufficio particolare della Misericordia, divenga allora legittimo amministratore di detti beni, ed entrate di tale insensato, o insensata; e se le dette entrate arrivino alla tassa dell'assegnamento delle comunità del contado, ser-

vano di pagamento all'ospedale per l'assegnamento di tal insensato, il quale sarà situato nello stesso quartiere, dove stanno i nativi del contado; se finalmente le dette entrate non arrivano alla suddetta tassa dell'assegnamento delle comunità del contado, il medesimo ufficio particolare della detta Misericordia possa servirsi dei fondi di tale insensato per compire il pagamento della prescritta pensione, i quali fondi possa vendere a quest'effetto di sua propria autorità, interpellati tuttavolta i parenti se ve ne sono, ed il tutto sotto una ordinanza di monsignor vice legato, e senza spese di sorte alcuna giudicarie, e che quello che potrà restare della vendita di essi fondi, allorchè lo spedale sarà stato pienamente soddisfatto degli assegnamenti dovuti, e di tutto altro, che avrà potuto fornire per vestimenti, e medicinali fuori di quelli per i mali di pazzia, appartenga alla morte di tal insensato ai parenti più prossimi del medesimo; ma se dopo aver venduti tutti i fondi de' beni di tal insensato, o insensata, non resti esattamente niente per continuare a pagare il suo assegnamento, il detto ufficio particolare sia tuttavia tenuto a continuare a ritenersi, e curarsi gratuitamente fino che siano guariti, o fino alla loro morte, se la pazzia diviene incurabile.

ARTICOLO VIII.

§. 10. Che per quello concerne ogni e qualunque insensato, o insensata nati in una città, o villaggio del contado Venaisino, o che vi saranno domiciliati nel tempo della loro caduta in pazzia, tale comunità sarà senza pregiudizio dei diritti della provincia caricata di pagare, come è stato stabilito da sei anni a questa parte, e come è stato confermato nell'ultima assemblea dei tre stati della provincia ventiquattro lire di assegnamento il mese per gli alimenti, e che si continui la stessa fino a che in avvenire l'aumento delle derrate possa dar luogo ad aumentare la tassa di detta pensione, ed in quel caso la medesima assemblea sia precedentemente invitata a portare il detto assegnamento ad una tassa più alta relativa, e proporzionata all'aumento delle derrate, come si è successivamente praticato per lo passato, atteso che non è possibile fissare con equità una tassa invariabile per un assegnamento alimentare per sempre

De alimentibus
natis in oppi-
do Venaysi-
no.

in avvenire; e ciò ogni qual volta che li monsignori vice legati non amino meglio loro stessi di ordinare alle comunità tale aumento, quale verrà suggerito dalla loro prudenza, secondo il bisogno suddetto, che potrà sopravvenire, come hanno praticato molte altre volte con diverse ordinanze da loro rese a quest'effetto. Che inoltre allorchè succederà qualche caso fra più comunità del contado suddetto per il pagamento dell'assegnamento per tale insensato, o insensata, sia sempre la comunità, in cui tal uomo, o donna sarà caduto in pazzia, che pagherà detto assegnamento alimentare al detto spedale (salvo il ricorso di quella comunità contro l'altra, che essa crederà proprio) e che il medesimo spedale non sia mai nel caso di correre appresso per il suo pagamento, il quale mai deve essere ritardato per qualunque causa; e che in conseguenza sia proibito a detto ufficio di amministrazione di mai questionare per quest'oggetto, ed ancora di mai ricevere alcun pazzo del contado, senza che precedentemente non sia stato pagato l'assegnamento alimentare di tal pazzo, o pazza al tesoriere del suddetto spedale per quattro mesi anticipati per parte dei consoli di tale comunità, dove tal uomo o tal donna sarà divenuta pazza, e senza che detti consoli non abbiano ottenuto ordine da monsignor vice legato ad effetto che detto pazzo, o pazza sia racchiuso nel medesimo spedale di Avignone, e del contado della detta Misericordia.

ARTICOLO IX.

De iis, qui in loco secreto recipiuntur.

§. 11. Che riguardo ai pazzi sia di Avignone, sia del contado, ed anche forastieri, che i loro parenti vorranno situare nel quartiere segreto di esso spedale, per esservi meglio alloggiati, ed alimentati, i detti parenti, tratteranno con detto ufficio particolare di amministrazione relativamente all'assegnamento alimentare che deve essere pagato, secondo i patti particolari, in cui verranno insieme d'accordo, e gli presenteranno la fede del battesimo, l'attestato del medico, il quale spiegherà il genere di follia, e finalmente il consenso sottoscritto almeno da tre dei più prossimi parenti, e di più una lettera del vescovo diocesano, allorchè sia questione di un prete, affinché uno dei rettori munito di questi documenti possa produrli a monsignor vice legato per ottenerne l'ordine verbale

di riceversi, in seguito di che i detti documenti saranno registrati nel libro particolare di tali pensionarj, e nel loro ingresso sarà ad essi dato un nome di santo, affinché il loro proprio nome sia tenuto segreto: e finalmente che i custodi, o i domestici non permettano a qualsiasi persona d'introdursi (se non ha un biglietto sottoscritto da uno de' cinque amministratori) nel quartiere segreto dove alloggiano tali pazzi, a meno che non fosse un consigliere, o qualche altro ufficiale dell'opera.

ARTICOLO X.

§. 12. Che sia pagata ai custodi una volta solamente la somma di tre lire di diritto di entrate per ciascuno de' pazzi, eccettuati quelli provenienti dal contado, allorchè saranno ricevuti in detto spedale. Che gli amministratori abbiano cura di avvisare, allorchè i parenti condurranno tali insensati, che in caso di morte, o di uscita di essi, saranno loro resi i mesi completi, i quali essendo stati pagati anticipatamente, non siano stati guadagnati per il soggiorno di tali pensionarj, ma che il pro rata dei giorni, che si troverà non arrivare ad un mese, rimarrà a profitto dello spedale.

De jure custodum.

ARTICOLO XI.

§. 13. Che nessuno degli amministratori possa permettere l'uscita di alcui di quelli insensati, che pagano assegnamento, e che il solo ufficio particolare possa ordinarla, a seconda delle ragioni, che potranno dar luogo alla uscita degl'insensati, e dopo essersi prima assicurato, che non vi resta assolutamente niente da riscuotersi per la pensione di tal insensato, o per altri oggetti per negligenza non soddisfatti. In conseguenza sia espressamente proibito di accordare l'uscita di tal insensato, se antecedentemente non sia stato sborsato tutto ciò, che si troverà esser dovuto all'opera pia; e in difetto dell'esatta osservanza di questa regola per parte degli amministratori, saranno essi tenuti a pagare del proprio detto reliquato allo spedale.

De dimissione infirmorum.

ARTICOLO XII.

§. 14. Che sia espressamente proibito al suddetto ufficio particolare di poter concludere alcun trattato per prendere un pensionario a vita, se prima non vi abbia deliberato l'ufficio generale

De non recipiendis infirmis ad vitam.

dei consiglieri, e che inoltre l'ufficio particolare non possa ammettere alcun forastiere in detto spedale, se non si paga un assegnamento superiore alla tassa di quelli, che pagano le comunità del contado.

ARTICOLO XIII.

§. 15. Che l'ufficio particolare sia obbligato esigere dai forentieri, che vorranno godere la facoltà di far racchiudere i loro parenti per causa di pazzia, una buona, e sufficiente sicurtà in detta città di Avignone per il pagamento dell'assegnamento, e fornitura di biancheria, vestimenti, e medicinali, che non sono quelli concernenti il male della pazzia. In mancanza di questa indispensabile sicurtà, gli amministratori responsabili verso detto spedale di ogni perdita potesse sopravvenire su quest'oggetto.

ARTICOLO XIV.

§. 16. Che vi sia un muro divisorio, il quale separi gli alloggi degli insensati da quelli delle insensate, di modochè non vi possa essere comunicazione fra i pazzi dei due sessi, e che allorchè qualcheduno venisse a scappare da detto spedale, i rettori possano dar ordine agli ufficiali della Marechaussée, per fargli correre appresso i cavalieri della medesima, con che però debbano gli stessi rettori renderne istantaneamente inteso monsignor vice legato, e ciò per ogni buon fine, ed effetto; ed avendo ricondotti i fuggiti insensati, saranno essi ufficiali pagati dal detto spedale del loro sborsato (se lo hanno fatto) per cibarie, ed alloggi nelle locande, senza poter pretendere niente di più assolutamente.

ARTICOLO XV.

§. 17. Che resti all'arbitrio, e prudenza dei rettori dell'opera pia di ammettere nello spedale le persone, che si presenteranno per vedere, o visitare i pazzi in esso ritenuti, e che la detta opera pia della Misericordia di detto spedale continui ad avere il privilegio esclusivo di questuare pubblicamente per mezzo de' confrati nella detta città di Avignone, ed alle porte delle chiese, e cappelle di essa città per sollievo de' poveri pazzi, e dei prigionieri, bene inteso però, che rispetto alle questue delle porte delle chiese, e cappelle debba ri-

partarne il permesso, e l'approvazione di monsignore arcivescovo della stessa città.

ARTICOLO XVI.

§. 18. Che il tesoriere di detto spedale non possa ricevere a meno di quattro mesi anticipati gli assegnamenti di sopra stabiliti, o che saranno convenuti, senza potere accordare ai debitori di quelli la minima delazione, trattandosi di pensione alimentare, e che per detti assegnamenti i debitori non possano essere ammessi a opposizioni, o grazie moratorie per qualunque causa possa essere, o che siano esatti con il maggior rigore *more fiscalium debitorum* per la sola via, ed esibizione delle presenti, o attestati di esse, senza forma, nè figura di giudizio.

ARTICOLO XVII.

§. 19. Che tutte le cause in qualunque modo concernenti il pagamento degli alimenti, o altri appuntamenti per i poveri insensati, o il ricevimento, ritenzione, o dimissione de' medesimi contro qualunque persona di qualsivoglia grado, e condizione tanto del paese, che forastieri, ed in qualunque tribunale di questa città, e contado, le quali si trovino intentate, o da intentarsi anche contro le comunità delle città, e villaggi, contro tutti i corpi secolari, o regolari, e tutte persone privilegiate, sia proceduto *more fiscali* sommariamente, semplicemente, e *de pleno, ac sine figura iudicii, omnibus appellatione, ac recursu remotis* avanti i monsignori vice legati ad effetto, che le suddette cause senza dispendio, e ritardo siano ben tosto spedite non ostante qualunque bolla, legge, statuto, regolamento, stile di curie, ed anche costituzioni apostoliche, ancorchè dovessero essere più espressamente, e specialmente individuate, alle quali sia derogato per sempre.

ARTICOLO XVIII.

§. 20. Che qualsivoglia creditore generalmente di detta opera pia non possa fare, nè far fare alcuna esecuzione per il pagamento corrente delle pensioni, che dopo un mese dal termine della scadenza, sotto pena di nullità, e che detti creditori siano inoltre tenuti di venire a domandare il loro pagamento, allorchè si tiene l'ufficio particolare, il

De hospitalis thesaurario.

De foro competententi in causis hospitalis.

De dilatione a creditoribus concedenda.

quale si aduna ogni venerdì in detta Misericordia, e di accettare i mandati, che saranno loro li stesso spediti, e sottoscritti da tre de'cinque amministratori per presentarli in seguito al tesoriere della detta opera pia, il quale sarà obbligato di pagare tali mandati, dopo la quietanza posta sotto dai detti ereditori.

ARTICOLO XIX.

De notariis,
scriptoribus,
et procurato-
ribus.

§. 21. Che tutti i notari, scrivani, e procuratori non possano far significare alcun atto concernente la detta opera pia altrove, che all'offizio di essa o suo legittimo procuratore, senza poter mai per qualunque causa farne significazione certa ai rettori, o altri ufficiali in persona, nè nelle loro case, sotto pena di nullità.

ARTICOLO XX.

De instrumen-
tis pia opera
tradendis.

§. 22. Che sia ordinato inoltre a tutti i notari tanto di Avignone, che del contado di portare all'offizio di detta opera pia gli estratti de' legati, o altre disposizioni fatte nei loro protocolli a profitto della detta opera pia nel termine di otto giorni per i notari di Avignone, e di ventidue per quelli del contado, dopo che avranno aperti tali atti, per essere subito registrati dagli archivisti della Misericordia nei libri a tal'effetto destinati, e che mancando detti notari di avere così fatto verso la detta opera pia, divengano essi responsabili della perdita, che potesse alla medesima risulturne, per non esserne stata diligentemente istruita.

ARTICOLO XXI.

De juribus
hospitatis.

§. 23. Che tutte le fondazioni, legati, donazioni, elemosine, ed altri diritti qualunque, che potranno sopravvivere in favore di detta opera pia rimangano per sempre irrevocabilmente, ed a pieno diritto acquistato alla medesima, senza potere giammai essere trasportate altrove, affinché la intenzione de'donatori, ed altre persone caritatevoli vi sia sempre esattamente eseguita.

ARTICOLO XXII.

De privilegiis
ipsius.

§. 24. Che la detta opera pia goda di tutti i diritti, privilegi, esenzioni d'imposizioni, di diritti, d'introduzione generalmente qualunque, e di dogana, e di tutte altre franchigie, li-

bertà, ed immunità, delle quali ha goduto finora, senza che possa farsi il minimo ostacolo, e difficoltà alla detta opera pia della Misericordia per questo oggetto, e che i cinque amministratori della medesima siano esenti di tutela, e di tutte le cariche municipali, durante il tempo della loro amministrazione.

ARTICOLO XXIII.

§. 25. Che la detta opera pia essendo solita di tenere quattro guardie, e custodi coll'uniforme già stabilito per guardare detto spedale, come ancora due mandatarij di onore, de'quali si servono le persone più comode di Avignone nelle pompe funebri, e per far sapere per la città la morte di tale, o tale persona ai parenti, ed amici del defonto per assistere al di lui funerale; che però da quelli, che vorranno servirsi di detti mandatarij di onore, possa la medesima opera pia ritrarne il valore di tre libre di cera per ciascun giorno di servizio, che presterà ciascuno di essi mandatarij d'onore, che la sudetta opera pia fornirà, e ciò sia fissato invariabilmente.

De guardiis, et
custodibus.

ARTICOLO XXIV.

§. 26. Che affinché tutte le precedenti regole risguardanti l'amministrazione dell'ospedale de'pazzi di Avignone, e del contado, siano più esattamente osservate, ogni consigliere dell'offizio generale di detta opera pia viene esortato a formare opposizione in tutto ciò che potesse esser fatto in pregiudizio, ed inosservanza di ciascuna di dette regole, e che questa opposizione sia in seguito decisa dai monsignori vice legati, (senza forma, nè figura di lite) ai quali apparterrà la interpretazione di dette regole, le quali devono esser osservate fedelmente ed invariabilmente in perpetuo.

Monitum ad
officiales.

§. 27. Quo igitur præinserta articula firmiter subsistant, et servantur exactius, apostolicæ confirmationis Nostræ patrocinio communiri plurimum desiderent. Nobis propterea humiliter supplicari fecerunt, ut sibi in præmissis opportune providere, et ut infra indulgere de benignitate apostolica dignaremur.

Præces portet
pro confir-
matione apo-
stolica.

§. 28. Nos igitur ipsos exponentes specialibus gratiis, et favoribus prosequi volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, et interdicti, aliisque ecclesiasticis censuris, sententiis, et pœnis quovis modo, et

Tenor confir-
mationis.

quacumque de causa latis, si quas forte incurrerint, hujus tantum rei gratia absolventes, et absolutos fore censentes, supplicationibus eorum nomine Nobis humiliter porrectis inclinati, cupientes tam pium, ac salutare opus alias incubatum perficere, præinserta articula auctoritate apostolica, tenore præsentium confirmamus, et approbamus, illisque inviolabilis apostolicæ firmitatis robur adjungimus, ac omnes, et singulos juris, et facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus.

Clausula sub-
lata, et deere-
tum irritans.

§. 29. Decernentes easdem literas semper firmas, validas, et efficaces existere, ac fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac illis, ad quos spectat, et pro tempore quodcumque spectabit in omnibus, et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari; sicque in præmissis per quoscumque iudices ordinarios, et delegatos etiam causarum palatii apostolici auditores judicari, et definiri debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogatio con-
trariorum.

§. 30. Non obstantibus constitutionibus, et ordinationibus apostolicis, nec non ejusdem societatis etiam juramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, et consuetudinibus; privilegiis quoque, indultis, et literis apostolicis superioribus, et personis sub quibuscumque tenoribus, et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, ac insolitis clausulis, irritantibusque, et aliis decretis in genere, vel in specie, ac aliis in contrarium quomodolibet concessis, approbatis, et innovatis. Quibus omnibus, et singulis illorum tenores præsentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque. Datum Romæ apud sanctum Petrum sub annulo piscatoris die vigesima octava martii millesimo septingentesimo octuagesimo tertio, pontificatus Nostri anno nono.

CDXXIX.

Erectio episcopalis ecclesiæ Tudelensis

Dat. Romæ
die 27. martii
1783
anno nono.

Pius episcopus
Servus servorum Dei

Ad perpetuam rei memoriam

§. 1. **A**d universam agri Domini curam, et inspectionem, ubi primum fuimus, ex divinæ bonitatis consilio, nulloque Nobis assistente merito- rum suffragio vocati, nedum Nos plane ad hoc constitutos esse intelleximus, ut juxta verbum propheticum prava litium germina avellere, ac noxia quæque curarem destruere, ut fructuosa plantarem, atque ædificarem utilia, sed vicissim agnovimus vigilis esse, et industrii agricolæ studium præcipuum, ut ubi inspexerit partem aliquam ipsius agri bonis undique florentem arboribus, illic satagat coloniam instruere, novumque præficere cultorem, ut circa eam duplicatis operariorum labore, et industria nullum in posterum, quod mereatur succidi germen appareat, sed herbis ita salubribus virescere videatur, ut dulcia pabula fiant, quæ gregem eo advenientem valeant saginare, ac denique repetente Domino cujusque villicationis rationem, et Nos de injuncto nobis munere gaudeamus, et de traditis quisque sibi talentis relatos fructus uberius ei possit exhibere.

§. 2. Cum itaque, sicut ex insinuatione charissimi in Christo filii Nostri Caroli Hispaniarum regis catholici per dilectum filium Hieronymum ducem de Grimaldi ejus apud Nos, et Sedem apostolicam oratorem Nobis facta nuper accepimus, in satis conspicuo nomine suo Navarrae regno insigne, ac perantiquum oppidum civitatis nuncupatum Tudelæ nullius diœcesis, aeris salubritate, solique, ac rerum humanarum feracitate, et opulentia, nec non habitatorum numero ad duodecim mille, quos inter plurimæ illustres nobilitate, paucissimæ vero pauperes respective numerantur familiæ ascendentium. Charissimum cum suo magistratu pro illius temporali regimie existat, quod inter cætera, et elargita privilegia illo vocis comitiis ipsius regni pro tempore habendis gaudet, et in quo diversis, et successivis temporibus moram, et sedem Navarrae reges habuere, et generalia ipsa prædicti regni comitia celebrata extiterunt, ac præter octo di-

Exponitur
præstantia ci-
vitatis Tudelæ,
et magnificen-
tia ecclesiæ
matriæ S. M.
Virginidicæ.